

**ZPRÁVA O ČINNOSTI VLÁDNÍHO ZMOCNĚNCE
PRO ZASTUPOVÁNÍ ČESKÉ REPUBLIKY
PŘED SOUDNÍM DVOREM EVROPSKÉ UNIE
ZA ROK 2015**

**MINISTERSTVO ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ
ODBOR KOMUNITÁRNÍHO PRÁVA
PRAHA 2016**

Tato zpráva byla předložena vládě České republiky pro informaci, a to na jejím zasedání dne 27. července 2016. Vláda vzala zprávu na vědomí.

© Tato zpráva je dílem autorského kolektivu pracovníků Kanceláře vládního zmocněnce působících při Odboru komunitárního práva Ministerstva zahraničních věcí České republiky. Na zprávě se jmenovitě podíleli Lucie Březinová, Lucie Dvořáková, Markéta Hedvábná, Thomas Müller, Jana Očková, Jiří Pavliš, Martin Smolek, Soňa Šindelková, Jiří Vlášil.

OBSAH

SEZNAM POUŽITÝCH ZKRATEK	9
ÚVODNÍ SLOVO VLÁDNÍHO ZMOCNĚNCE.....	10
KANCELÁŘ VLÁDNÍHO ZMOCNĚNCE.....	12
SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÉ UNIE V ROCE 2015	14
ŘÍZENÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE.....	16
K POVAZE ŘÍZENÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE	16
K ÚČASTI VLÁDNÍHO ZMOCNĚNCE NA ŘÍZENÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE V ROCE 2015	17
SHRNUTÍ VYJÁDRĚNÍ ČR V ŘÍZENÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE V ROCE 2015.....	20
1. Zemědělství	20
2. Životní prostředí.....	20
C-399/14 Grüne Liga Sachsen.....	20
3. Dopravní politika	21
C-315/15 Pešková a Peška.....	21
C-447/15 Muladi.....	21
4. Energetická politika	22
5. Průmyslová politika (elektronické komunikace)	22
C-508/14 T-Mobile Czech Republic a Vodafone Czech Republic.....	22
C-360/15 X.....	22
6. Ochrana osobních údajů	23
C-203/15 Tele2 Sverige	23
C-398/15 Manni	23
7. Veřejné zakázky.....	24
C-50/14 CASTA	24
C-67/15 Melis.....	24
8. Státní podpory.....	25
9. Hospodářská soutěž	25
10. Daně a finanční trh.....	25
C-11/15 Český rozhlas.....	25
C-432/15 Baštová.....	25
C-448/15 Wereldhave Belgium	26
11. Volný pohyb služeb a svoboda usazování.....	26
C-464/15 Admiral Casinos & Entertainment.....	26
12. Volný pohyb zboží a duševní vlastnictví.....	27
C-572/13 Hewlett-Packard Belgíím	27
C-95/14 UNIC	27
C-427/15 New Wave CZ	27

C-494/15 Tommy Hilfiger Licensing	28
13. Volný pohyb kapitálu.....	29
14. Ochrana spotřebitele.....	29
C-74/15 Tarcău	29
C-154/15 Gutiérrez Naranjo.....	29
C-310/15 Deroo-Blanquart	29
C-311/15 TrustBuddy	30
15. Volný pohyb osob	30
C-560/14 MM	30
C-47/15 Affum	31
C-63/15 Ghezelbash	31
C-155/15 Karim	31
C-601/15 PPU J.N.	32
16. Sociální politika.....	32
C-216/15 Betriebsrat der Ruhrlandklinik.....	32
17. Sociální zabezpečení migrujících pracovníků	33
E-13/15 Abuelo Insua Juan Bautista v. Liechtensteinische Invalidenversicherung	33
18. Vnější vztahy	33
19. Celní unie.....	33
20. Společný celní sazebník	33
21. Justice a vnitřní věci	34
C-507/14 P	34
C-605/14 Komu.....	34
C-182/15 Petruhhin.....	34
C-215/15 Gogova.....	35
C-289/15 Grundza.....	35
C-342/15 Piringer	36
C-404/15 Aranyosi	36
C-417/15 Schmidt	36
C-428/15 CAFA	37
22. Právo institucí a jejich zaměstnanců.....	37
23. Společná zahraniční a bezpečnostní politika.....	37
C-72/15 Rosneft	37
24. Principiální a průřezové otázky	38
C-160/14 Ferreira da Silva e Brito	38
C-168/15 Tomášová	38
ZAJÍMAVÉ ROZSUDKY VYNESENÉ V ŘÍZENÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE V ROCE 2015	39
1. Zemědělství	39
C-195/14 Teekanne.....	39
2. Životní prostředí.....	39
C-531/13 Marktgemeinde Straßwalchen a další	40

C-534/13 Fipa Group a další	40
C-570/13 Gruber	41
C-148/14 Nordzucker	41
C-461/13 Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland	42
C-487/14 Total Waste Recycling.....	42
3. Dopravní politika	43
C-573/13 Air Berlin	43
C-318/14 SAD Trnava.....	43
C-257/14 van der Lans.....	44
4. Energetická politika	44
C-510/13 E.ON Földgáz Trade	44
C-5/14 Kernkraftwerke Lippe-Ems	44
5. Průmyslová politika (elektronické komunikace)	45
C-3/14 Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej a Telefonia Dialog	45
C-1/14 Base Company a Mobistar	45
C-508/14 T-Mobile Czech Republic a Vodafone Czech Republic.....	46
C-416/14 Fratelli De Pra a SAIV	46
C-326/14 Verein für Konsumenteninformation proti A1 Telekom Austria AG.....	46
C-454/13 Proximus.....	47
C-517/14 Proximus.....	47
6. Ochrana osobních údajů	47
C-362/14 Schrems.....	47
C-201/14 Bara a další	48
C-230/14 Weltimmo	48
7. Veřejné zakázky.....	49
C-538/13 eVigilo	49
C-269/14 Suomen Palvelutaksit a Oulun Taksipalvelut	49
C-203/14 Consorci Sanitari del Maresme.....	50
C-166/14 MedEval.....	50
8. Státní podpory.....	50
C-667/13 Banco Privado Português a Massa Insolvente do Banco Privado Português.....	51
C-672/13 OTP Bank.....	51
C-39/14 BVVG	51
9. Hospodářská soutěž	52
C-170/13 Huawei Technologies	52
C-185/14 EasyPay a Finance Engineering.....	52
10. Daně a finanční trh.....	53
C-349/13 Oil Trading Poland.....	53
C-43/14 ŠKO-ENERGO	53
C-553/13 Statoil Fuel & Retail.....	53
C-175/14 Prankl.....	53
C-628/13 Lafonta	54
C-556/13 Litaksa	54
C-76/14 Manea.....	54

C-42/14 Wojskowa Agencja Mieszkaniowa w Warszawie.....	54
C-349/14 Pazdziej.....	55
C-62/14 Gauweiler a další.....	55
C-144/14 Cabinet Medical Veterinar Dr. Tomoiagă Andrei.....	55
C-183/14 Salomie a Oltean.....	56
C-331/14 Trgovina Prizma.....	56
C-580/13 Coty Germany.....	56
C-584/13 Mapfre asistencia a Mapfre warranty.....	57
C-127/14 Surmačs.....	57
C-463/14 Asparuhovo Lake Investment Company.....	57
C-105/14 Tarrico a další.....	58
C-276/14 Gmina Wrocław.....	58
C-606/13 OKG.....	58
C-174/14 Sudaçor.....	58
C-632/13 Hirvonen.....	59
C-250/14 a C-289/14 Air France-KLM a další.....	59
11. Svoboda poskytování služeb a usazování.....	59
C-463/13 Stanley International Betting.....	60
C-98/14 Berlington Hungary.....	60
C-593/13 Rina Services a další.....	61
C-340/14 a C-341/14 Trijber a Harmsen.....	61
C-115/14 RegioPost.....	61
C-25/14 a C-26/14 UNIS.....	62
C-293/14 Hibler.....	62
12. Volný pohyb zboží (duševní vlastnictví).....	62
C-627/13 a C-2/14 M. a Nguyen a Schönherr.....	63
C-369/13 Gielen.....	63
C-539/13 Merck Canada a Merck Sharp & Dohme.....	63
C-41/14 Christie's France.....	64
C-463/12 Copydan Båndkopi.....	64
C-271/14 a C-273/14 LFB Biomédicaments SA a Pierre Fabre Médicament SA.....	64
C-516/13 Dimensione Direct Sales a Labianca.....	65
C-544/13 a C-545/13 Abcur.....	65
C-95/14 UNIC.....	65
C-379/14 TOP Logistics a další.....	66
C-321/14 Colena.....	66
C-251/14 Balázs.....	66
C-490/14 Verlag Esterbauer.....	66
C-157/14 Neptune Distribution.....	67
C-333/14 The Scotch Whisky Association.....	67
13. Volný pohyb kapitálu.....	67
C-559/13 Grünewald.....	67
14. Ochrana spotřebitele.....	68
C-537/13 Šiba.....	68
C-482/13, C-484/13, C-485/13 a C-487/13 Unicaja Banco a Caixabank.....	68
C-567/13 Baczó a Vizsnyiczai.....	69
C-691/13 Les Laboratoires Servier.....	69
C-503/13 a C-504/13 Boston Scientific Medizintechnik.....	69

C-388/13 UPC Magyarország.....	70
C-96/14 Van Hove.....	70
C-497/13 Faber.....	71
C-207/14 Hotel Sava Rogaška.....	71
C-348/14 Bucura.....	71
C-32/14 ERSTE Bank Hungary.....	72
C- 8/14 BBVA.....	72
C-312/14 Banif Plus Bank.....	72
15. Volný pohyb osob	73
C-472/13 Shepherd.....	73
C-477/13 Angerer.....	73
C-260/13 Aykul.....	73
C-38/14 Zaizoune.....	74
C-579/13 P a S.....	74
C-554/13 Zh. a O.....	74
C-373/13 T.....	75
C-153/14 K a A.....	75
C-218/14 Singh.....	76
C-309/14 CGIL a INCA.....	76
C-67/14 Alimanovič.....	76
C-290/14 Skerdjan Celaj.....	77
C-239/14 Tall.....	77
16. Sociální politika.....	77
C-359/13 Martens.....	77
C-316/13 Fenoll.....	77
C-528/13 Léger.....	78
C-80/14 USDAW et Wilson.....	78
C-182/13 Lyttle a další.....	78
C-65/14 Rosselle.....	78
C-83/14 CHEZ Razpredelenie Bulgaria.....	79
C-266/14 Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras.....	79
C-219/14 Greenfield.....	79
C-422/14 Pujante Rivera.....	80
17. Sociální zabezpečení migrujících pracovníků	80
C-401/13 a C-432/13 Balasz.....	80
C-655/13 Mertens.....	81
C-382/13 Franzen a další.....	81
C-72/14 a C-197/14 X.....	81
18. Vnější vztahy.....	81
19. Celní unie.....	82
C-187/14 DSV Road.....	82
C-319/14 B&S Global Transit Center.....	82
20. Společný celní sazebník.....	82
21. Justice a vnitřní věci.....	83
C-498/14 PPU Bradbrooke.....	83
C-441/13 Hejduk.....	83

C-375/13 Kolassa	83
C-104/14 Federconsorzi	83
C-557/13 Lutz	84
C-536/13 Gazprom	84
C-352/13 CDC	84
C-322/14 El Majdoub	85
C-226/13, C-245/13, C-247/13 a C-578/13 Fahnenbrock a další	85
C-649/13 Comité d'entreprise de Nortel Networks a další	86
C-507/14 P	86
C-618/13 Diageo Brands	86
C-184/14 A	87
C-235/15 PPU Lanigan	87
C-4/14 Bohez	87
C-47/14 Holterman Ferho Exploitatie a další	87
C-404/14 Matoušková	88
C-489/14 A	88
C-216/14 Covaci	88
C-215/15 Gogova	89
C-605/14 Komu	89
22. Právo institucí a jejich zaměstnanců	89
23. Společná zahraniční a bezpečnostní politika	90
24. Principiální a průřezové otázky	90
C-650/13 Delvigne	90
C-160/14 Ferreira da Silva e Brito a další	90
C-69/14 Tarsia	91
ŘÍZENÍ O PORUŠENÍ UNIJNÍHO PRÁVA	92
PŘED ZAHÁJENÍM ŘÍZENÍ PRO PORUŠENÍ UNIJNÍHO PRÁVA	92
Co je EU Pilot	92
Postup řízení	93
Vývoj v roce 2015	93
PRŮBĚH ŘÍZENÍ PRO PORUŠENÍ UNIJNÍHO PRÁVA	94
Řízení podle čl. 258 SFEU	94
Řízení podle čl. 260 odst. 2 SFEU	96
ÚLOHA VLÁDNÍHO ZMOCNĚNCE V ŘÍZENÍ O PORUŠENÍ UNIJNÍHO PRÁVA	97
ŘÍZENÍ PRO PORUŠENÍ POVINNOSTI VEDENÁ PROTI ČR	98
Celkový přehled	98
Nenotifikační v. věcná řízení	101
Vývoj v roce 2015 – nově zahájená řízení	101
Přehled nenotifikačních řízení zahájených v roce 2015 (podle data zahájení řízení)	103
Přehled věcných řízení zahájených v roce 2015	105
Rozhodnutí Evropské komise o postupu v běžících řízeních učiněná v průběhu roku 2015	105
Řízení ukončená v roce 2015	107
Řízení projednávaná v roce 2015 před Soudním dvorem	109
Přehled řízení o porušení Smlouvy běžících ke dni 31. prosince 2015 (podle fáze řízení)	109

ŘÍZENÍ O ŽALOBĚ NA NEPLATNOST AKTU EU	115
OBECNĚ K ŘÍZENÍ O ŽALOBÁCH NA NEPLATNOST A NA NEČINNOST.....	115
Řízení o žalobě na neplatnost aktu EU (čl. 263 SFEU).....	115
Řízení o žalobě na nečinnost (čl. 265 SFEU).....	116
ŽALOBY ČR.....	116
T-51/14 Česká republika v. Komise (pomazánkové máslo).....	116
T-141/15 Česká republika v. Komise (restrukturalizace vinic).....	117
T-147/15 Česká republika v. Komise (antidumpingové clo).....	117
C-696/15 P Česká republika v. Komise (dopravní systémy).....	117
INTERVENCE	118
VĚCI, V NICHŽ ČR V ROCE 2015 POŽÁDALA O VSTUP DO ŘÍZENÍ.....	119
C-562/14 P Spirlea v. Komise	119
C-600/14 Německo v. Rada.....	119
C-331/15 P Schlyter v. Komise (kasace Francie) a T-344/15 Francie v. Komise	119
C-1/15 Komise v. Rakousko.....	119
C-389/15 Komise v. Rada	119
C-392/15 Komise v. Maďarsko	119
T-465/11 R MGS v. Komise.....	120
T-693/14 HAMR Sport v. Komise	120
T-356/15 a T-382/15 Rakousko v. Komise a Greenpeace v. Komise	120
ŘÍZENÍ O POSUDKU	121
Posudek 1/15 (Dohoda s Kanadou).....	121
Posudek 2/15 (Dohoda se Singapurem).....	121
Posudek 3/15 (Marrákešská smlouva)	121
DALŠÍ AKTIVITY VLÁDNÍHO ZMOCNĚNCE	123
VÝBOR VLÁDNÍHO ZMOCNĚNCE V ROCE 2015	123
PRACOVNÍ SKUPINA RADY „SOUDNÍ DVŮR“	123
PRACOVNÍCI KANCELÁŘE VLÁDNÍHO ZMOCNĚNCE A SVĚŘENÉ AGENDY	124

SEZNAM POUŽITÝCH ZKRATEK

ČR	Česká republika
EK	Evropská komise
EP	Evropský parlament
ES	Evropská společenství
ESLP	Evropský soud pro lidská práva
EU	Evropská unie
ESVO	Evropské sdružení volného obchodu
GA	Generální advokát
JŘ	Jednací řád
NSS	Nejvyšší správní soud
OKP	Odbor komunitárního práva
SES	Smlouva o založení Evropského společenství
SEU	Smlouva o Evropské unii
SFEU	Smlouva o fungování Evropské unie
VLZ	Vládní zmocněnc

Pro označení ostatních členských států je používán dvoupísmenný kód ISO (ISO 3166 alpha-2), s výjimkou zkratky EL pro Řecko a UK pro Spojené království, které jsou bez ohledu na uvedené ISO ve vztahu k těmto státům v EU obvykle používány.

Pro označení ministerstev ČR a dalších centrálních orgánů státní správy jsou používány obvyklé zkratky jejich názvů.

ÚVODNÍ SLOVO VLÁDNÍHO ZMOCNĚNCE

Vážení čtenáři,

znovu se po roce scházíme, abychom bilancovali uplynulý rok z hlediska judikaturní činnosti Soudního dvora EU a angažmá České republiky v této oblasti.

Sám Soudní dvůr EU se v minulém roce několikrát dostal do hledáčku světových médií, potažmo se mu dostalo v několika případech větší pozornosti jak ze strany politiků, tak ze strany širší veřejnosti. Patrně nejvíc sledovanou oblastí rozhodovací praxe Soudního dvora byla oblast posuzování právních předpisů reagujících na tzv. migrační krizi. Nejedná se pouze o mediálně sledované žaloby Slovenska a Maďarska proti jednomu z rozhodnutí Rady, kterým byla stanovena dočasná opatření v oblasti mezinárodní ochrany ve prospěch Itálie a Řecka a v této souvislosti přijaty závazné kvóty pro relokované osoby. V souvislosti s velkým počtem uprchlíků žádajících o azyl měl Soudní dvůr příležitost prohlubovat svoji judikaturu týkající se evropského azylového systému a, jak ukazují první měsíce tohoto roku, tento trend bude letos pokračovat v ještě intenzivnější míře. V širším kontextu migrace se neméně důležitými staly judikáty ve věcech *Dano* a *Alimanovič*, zásadním způsobem ovlivňující nejen limity volného pohybu osob, ale mající rovněž vliv např. na politické úvahy v souvislosti s tzv. Brexitem.

Velkou mediální i politickou pozornost vzbudil nepochybně také rozsudek ve věci *Schrems*, známý rovněž pod označením *Safe Harbour*, týkající se volného pohybu osobních údajů mezi členskými státy a USA. Soudní dvůr v tomto rozsudku potvrdil své přísné nahlížení na ochranu základních práv na soukromí a na ochranu osobních údajů, a to bez ohledu na možné širší ekonomicko-politické konsekvence své rozhodovací činnosti.

Angažmá České republiky v řízeních před Soudním dvorem EU, potažmo před Evropskou komisí v prejudiciální fázi řízení pro porušení povinnosti nebylo v minulém roce provázáno žádnými turbulentními zvraty, spíše jsme se soustředili na praktické otázky, mající v mnoha ohledech významný přímý dopad na státní rozpočet (za všechny lze jmenovat českou předběžnou otázku ve věci *Český rozhlas*,

jakož i podání dvou žalob proti rozhodnutím týkajícím se finanční korekce, resp. vlastních zdrojů EU).

Zmínit je potřeba rovněž personální změny v Kanceláři vládního zmocněnce, ke kterým v uplynulém roce došlo. Jednou z nich je, že od června minulého roku zastávám současně s funkcí vládního zmocněnce pozici náměstka ministra zahraničních věcí pro řízení sekce právní a konzulární. Jak ukázal uplynulý rok, spojení těchto dvou pozic je sice náročné, na druhou stranu zprostředkovává širší pohled a umožňuje vnímat angažmá České republiky před Soudním dvorem EU ve větším kontextu.

Vážení čtenáři, doufám, že Vám Zpráva, kterou máte před sebou, poskytne inspirativní četbu.

V Praze dne 26. dubna 2016

KANCELÁŘ VLÁDNÍHO ZMOCNĚNCE

V řízeních před Soudním dvorem EU jsou členské státy zastoupeny zmocněnci (viz čl. 19 Statutu Soudního dvora). Zastupování ČR před Soudním dvorem a Tribunálem je zajišťováno vládním zmocněncem pro zastupování České republiky před Soudním dvorem Evropské unie (dále jen „VLZ“) na základě usnesení vlády č. 113 ze dne 4. 2. 2004 o Statutu vládního zmocněnce pro zastupování České republiky před Soudním dvorem Evropské unie (dále jen „Statut VLZ“), ve znění usnesení vlády č. 382 ze dne 24. 5. 2010.

Dne 10. 3. 2008 byl do této funkce jmenován usnesením vlády č. 246 JUDr. Martin Smolek, Ph.D., LL.M.

Usnesením vlády č. 435 ze dne 13. 4. 2005 bylo rozhodnuto, že VLZ bude rovněž zajišťovat zastupování ČR před Soudem ESVO.

Usnesením vlády č. 382 ze dne 24. 5. 2010 byla přijata novela Statutu VLZ, kterou bylo reagováno zejména na terminologické změny související se vstupem Lisabonské smlouvy v platnost.

VLZ podle čl. 2 a čl. 8 Statutu VLZ působí při Ministerstvu zahraničních věcí (dále jen „MZV“). K plnění svých úkolů využívá zaměstnance Odboru komunitárního práva (dále jen „OKP“). OKP se člení na tři oddělení, z nichž dvě (Oddělení pro Soudní dvůr EU a Oddělení pro infringementy, dále jen „Kancelář VLZ“) se zabývají všemi záležitostmi týkajícími se agendy VLZ. Na činnosti Kanceláře VLZ se podílí také třetí oddělení OKP, Oddělení pro obecné otázky a vnější vztahy EU.

Jak vyplývá ze Statutu VLZ, nejsou kompetence VLZ omezeny pouze na zastupování ČR před soudními orgány EU, ale zahrnují rovněž hájení zájmů ČR v prejudiciální (administrativní) fázi řízení s Evropskou komisí (dále jen „EK“) týkajících se možných porušení závazků vyplývajících ze členství v EU, včetně mechanismu EU Pilot.

VLZ zastupuje ČR v těchto řízeních:

- řízení o porušení unijního práva, tzv. infringement,
- řízení o předběžné otázce,
- řízení o posudku,
- řízení, do nichž ČR vstupuje jako vedlejší účastník, tzv. intervence, či
- řízení o přímé žalobě ČR na neplatnost aktů vydaných orgánem EU, popř. na nečinnost orgánů EU.

Pravidelnou agendu VLZ představuje zejména zastupování ČR v řízení o předběžné otázce a v řízení o porušení unijního práva.

Zajištění zastupování ČR před Soudním dvorem EU a před EK obstarávají v Kanceláři VLZ zaměstnanci, jejichž stručný profil, včetně kontaktních údajů, naleznete na konci této Zprávy.

Kancelář VLZ využívá pravidelně také služeb stážistů, kterým na tomto místě náleží díky za kvalitně odváděnou práci.

VLZ je v jeho činnosti nápomocen Výbor vládního zmocněnce (dále jen „Výbor VLZ“) složený ze zástupců jednotlivých ústředních orgánů státní správy, v jejichž čele stojí člen vlády, a rovněž ze zástupců dalších orgánů (např. ÚV, ČNB a ÚOHS). Jde o mezirezortní poradní a konzultační orgán, jehož úkolem je napomáhat VLZ při plnění jeho úkolů.

VLZ na pravidelných setkáních Výboru VLZ informuje o aktuálních řízeních, jež před Soudním dvorem a Komisí probíhají, o důležitých rozsudcích a stanoviscích generálních advokátů a také o řízeních o porušení unijního práva vedených proti ČR. Výbor VLZ je fórem, kde dochází k výměně názorů mezi jednotlivými resorty, což umožňuje formulovat stanoviska ČR s přihlédnutím ke všem relevantním zájmům, které mohou v dané oblasti existovat.

Prostřednictvím členů Výboru VLZ také dochází ke komunikaci mezi VLZ a příslušnými ministerstvy, eventuálně jinými ústředními orgány státní správy nebo jimi podřízenými orgány při zpracování vyjádření ČR v jednotlivých typech řízení. Postup při zpracování vyjádření ČR probíhá v zásadě takto: VLZ informuje příslušného člena Výboru VLZ, do jehož působnosti daná problematika spadá, o zahájení řízení, ať již před soudními orgány EU nebo ze strany EK, příp. též doporučí vhodný postup v daném řízení. Na základě odezvy, resp. podkladů daného resortu, vypracuje VLZ ve spolupráci s resortem vyjádření ČR, které je po odsouhlasení příslušným resortem zasláno soudnímu orgánu nebo EK.

Komunikace probíhá přímo nebo prostřednictvím zvláštní databáze spravované VLZ (tzv. databáze ISAP).

V roce 2015 se výbor scházel pravidelně, přibližně jednou za měsíc.

VLZ může také využít možnosti získat informace od právnických či fyzických osob na základě zákona č. 186/2011 Sb., o poskytování součinnosti pro účely řízení před některými mezinárodními soudy a mezinárodními kontrolními orgány a o změně zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „zákon č. 186/2011 Sb.“).

SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÉ UNIE V ROCE 2015

Soudní dvůr EU je jedním ze základních orgánů Evropské unie, jehož úkolem je především dbát na jednotný výklad unijního práva a rozhodovat spory v oblastech vymezených zakládacími smlouvami (viz především čl. 19 SEU a čl. 251 až 281 SFEU). Soudní dvůr EU (dříve neformálně označovaný jako Evropský soudní dvůr) je v současné době zastřešujícím označením pro tři soudní instance: Soudní dvůr, Tribunál (dříve Soud prvního stupně) a Soud pro veřejnou službu. Existence Soudního dvora a Tribunálu je zakotvena přímo v zakládacích smlouvách (čl. 19 SEU), zatímco Soud pro veřejnou službu vznikl jako specializovaný soud v roce 2005 na základě rozhodnutí Rady 2004/752/ES, Euratom ze dne 2. 11. 2004 o zřízení Soudu pro veřejnou službu Evropské unie, za využití bývalého článku 225a SES, resp. 140b SESAE. Posledně jmenovaný soud převzal agendu řešení zaměstnaneckých sporů mezi institucemi EU a jejich zaměstnanci, jež do té doby vykonával Soud prvního stupně.

Soudní dvůr je v současné době složen z 28 soudců (jeden za každý členský stát) a z 11 generálních advokátů, jejichž úlohou je poskytovat Soudnímu dvoru nezávislá stanoviska v řízeních před konečným rozhodnutím ve věci. Tribunál byl ke konci roku 2015 též složen z 28 soudců navržených vždy za každý jednotlivý členský stát, Soud pro veřejnou službu je pak tvořen 7 soudci.

Vedle těchto tří soudních instancí je třeba k unijním soudům v širším slova smyslu počítat též Soudní dvůr Evropského sdružení volného obchodu (*EFTA Court*; dále jen „Soud ESVO“), jehož význam pro členské státy je nicméně velmi omezený.

Členské státy požívají před unijními soudy výjimečného postavení, a to nejen ve smyslu privilegovaných žalobců podle čl. 263 SFEU. Mohou vstupovat do jakýchkoli řízení a svými vyjádřeními ovlivňovat konečnou podobu soudních rozhodnutí (viz čl. 23 a 40 Statutu Soudního dvora).

V roce 2015 proběhla pravidelná částečná odměna personálního složení Soudního dvora, na další funkční období byli jmenováni soudci Lars Bay Larsen (DK), François Biltgen (LU), Marko Ilešič (SI), Endre Juhász (HU), Küllike Jürimäe (EE), Koen Lenaerts (BE), Siniša Rodin (HR), Allan Rosas (FI), Marek Safjan (PL), Rosario Silva de Lapuerta (ES), Daniel Šváby (SK) a Camelia Toader (RO). Nově byli jmenováni soudci Eugene Regan (IE) a Michail Vilaras (EL). K 7. říjnu 2015 došlo k navýšení počtu generálních advokátů z 9 na 11 a novými generálními advokáty byli jmenováni Michal Bobek (CZ) a Henrik Saugmandsgaard Øe (DK). Za odstoupivšího generálního advokáta byl jmenován Manuel Campos Sánchez-Bordona (ES). Novým předsedou Soudního dvora byl zvolen Koen Lenaerts.

Na Tribunálu došlo k jediné personální změně, za odstoupivšího soudce byl jmenován Ian Stewart Forrester (UK).

V prosinci roku 2015 byla schválena zásadní změna architektury unijního soudního systému. Podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 2015/2422 bude počet soudců Tribunálu postupně navýšen na dva soudce za každý členský stát (tj. nyní celkem 56), přičemž tohoto počtu soudců by měl Tribunál dosáhnout v roce 2019. Zároveň nařízení počítá s tím, že k 1. září 2016 bude zrušen Soud pro veřejnou službu a jeho agenda přejde po 11 letech zpět na Tribunál.

ŘÍZENÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE

Úkolem této kapitoly je poskytnout obecné informace o charakteru řízení o předběžné otázce, o tom, jak se do tohoto řízení v roce 2015 zapojila ČR a jaké zajímavé rozsudky byly v roce 2015 Soudním dvorem v rámci tohoto typu řízení vyneseny. Oddíly věnované vyjádřením ČR a zajímavým rozsudkům jsou členěny do tematických okruhů, v rámci kterých jsou jednotlivá řízení o předběžné otázce Kanceláří VLZ ze statistických a pracovně-organizačních důvodů monitorována.

K povaze řízení o předběžné otázce

Soudy členských států se na základě čl. 267 SFEU mohou obracet na Soudní dvůr s otázkami výkladu či platnosti unijního práva, jež potřebují pro svá rozhodnutí. Z pohledu konstrukce právního řádu EU se jedná o nejdůležitější soudní řízení.¹ V souladu s článkem 23 Statutu Soudního dvora dostávají vlády členských států EU oznámení o všech řízeních o předběžné otázce. Vedle originálů předkládacích usnesení nebo jejich shrnutí jsou jim v souladu s čl. 98 odst. 1 Jednacího řádu Soudního dvora (dále jen „JŘ Soudního dvora“) doručovány také jejich překlady do úředního jazyka členského státu. Na základě těchto informací o řízení o předběžné otázce se vlády členských států mohou rozhodnout, zda do řízení jako účastník vstoupí či nikoliv.² Nemusí osvědčovat žádný právní zájem.

Po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost má Soudní dvůr obecnou pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách i v oblasti prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Součástí obecného právního režimu se staly také oblasti policejní a justiční spolupráce v trestních věcech, tato obecná pravomoc se nyní týká též vízové, azylové a přistěhovalecké politiky a jiných politik týkajících se pohybu osob. Soudní dvůr se může vyslovovat též k Listině základních práv EU, která má dle čl. 6 odst. 1 SFEU stejnou právní sílu jako Smlouvy.

Jedinou oblastí zůstávající mimo přezkumnou pravomoc Soudního dvora je společná zahraniční a bezpečnostní politika (SZBP), která se na základě hlavy V SEU řídí zvláštními pravidly a specifickými postupy. Soudní dvůr není v souladu s čl. 275 SFEU příslušný k přezkumu těchto ustanovení ani aktů přijatých na jejich základě, se dvěma výjimkami: 1) je příslušný k přezkumu vymezení rozsahu pravomocí EU a SZBP, jejíž provádění se nesmí dotknout výkonu pravomocí Unie a rozsahu

¹ K řízení o předběžné otázce srov. M. Bobek, J. Komárek, J. Passer, M. Gillis, *Předběžná otázka v komunitárním právu* (Linde 2005).

² K dalším účastníkům řízení o předběžné otázce srov. čl. 23 Statutu, popř. M. Bobek, J. Komárek, J. Passer, M. Gillis, *Předběžná otázka v komunitárním právu* (Linde 2005), s. 288-291.

pravomocí orgánů pro výkon výlučných a sdílených pravomocí EU; 2) má pravomoc rozhodovat o žalobách na neplatnost směřujících proti rozhodnutím, jimiž se stanoví omezující opatření vůči fyzickým nebo právnickým osobám, přijatým Radou například v rámci boje proti terorismu (zmrazení aktiv).

Řízení o předběžné otázce se týká též aktů přijatých institucemi nebo jinými subjekty EU, jež jsou v důsledku toho začleněny do práva EU a které může Soudní dvůr vykládat a podrobovat přezkumu platnosti na žádost vnitrostátních soudů, aby jim umožnil ověřit soulad jejich vnitrostátních právních předpisů s tímto právem.

VLZ je osobou příslušnou přijímat za ČR dokumentaci zasílanou Soudním dvorem k předběžným otázkám. Ke všem předběžným otázkám zpracuje VLZ analýzu v podobě shrnující tabulky, kterou následně zašle rezortům, do jejichž gesce řešená problematika spadá, aby tyto mohly kvalifikovaně zvážit, zda by bylo v daném případě účelné, aby se ČR vyjádřila. Podrobná analýza je prováděna také ve fázi po vyjádření ostatních účastníků v řízení, protože i v této fázi se mohou objevit nové skutečnosti podstatné pro případné vyjádření ČR.

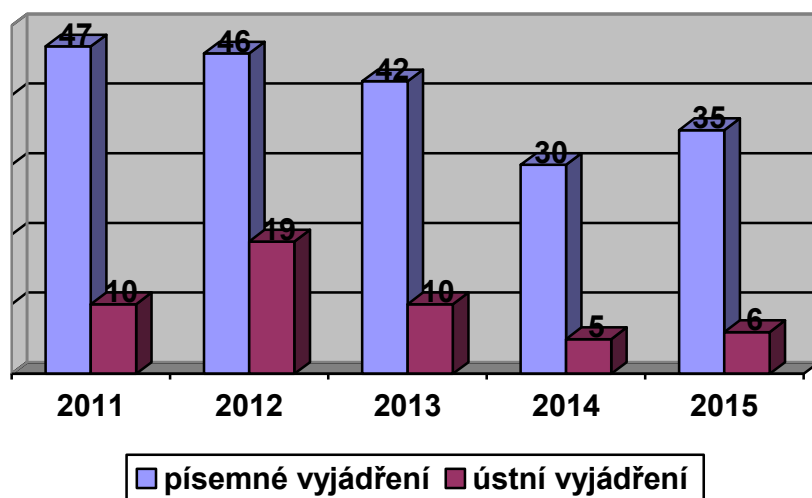
Již od roku 2004 jsou všechny dokumenty vztahující se k řízení o předběžné otázce v Kanceláři VLZ elektronicky zpracovávány a následně distribuovány rezortům prostřednictvím databáze ISAP. V případech, kde příslušný resort vyhodnotí určitou předběžnou otázku jako důležitou s ohledem na možné budoucí dopady na aplikaci práva EU v ČR, je ve spolupráci s VLZ zpracováno písemné nebo ústní vyjádření (podle fáze), které je následně předloženo Soudnímu dvoru, resp. před Soudním dvorem předneseno.

K účasti vládního zmocněnce na řízení o předběžné otázce v roce 2015

Kancelář VLZ obdržela v roce 2015 cca 660 podání v cca 400 řízeních o předběžné otázce. Ke každému podání byla vypracována analýza. Z uvedeného počtu řízení se ČR aktivně zapojila do celkem 40, a to buď v podobě písemného vyjádření nebo ústního vystoupení, případně obojího.³ Důvodem pro vyjádření ČR v jednotlivých řízeních byla zejména důležitost položených předběžných otázek pro legislativní a aplikační praxi v ČR a zájem na prosazení výkladu aplikovaného v ČR. Ve 35 případech bylo Soudnímu dvoru zasláno písemné vyjádření a v 6 případech se ČR prostřednictvím VLZ účastnila ústního jednání (v jednom případě se ČR zapojila do obou fází řízení). Aktivita ČR v řízení o předběžné otázce v roce 2015 se tedy pohybovala v intencích této aktivity během posledních pěti let.

³ Rozhodným datem je datum předložení vyjádření (popř. účasti ČR na ústním jednání). Pokud tedy bylo zahájeno řízení o předběžné otázce oznámeno ČR před 31. 12. 2015, ale k předložení písemného vyjádření došlo až po tomto datu, není v uvedeném přehledu zahrnuto.

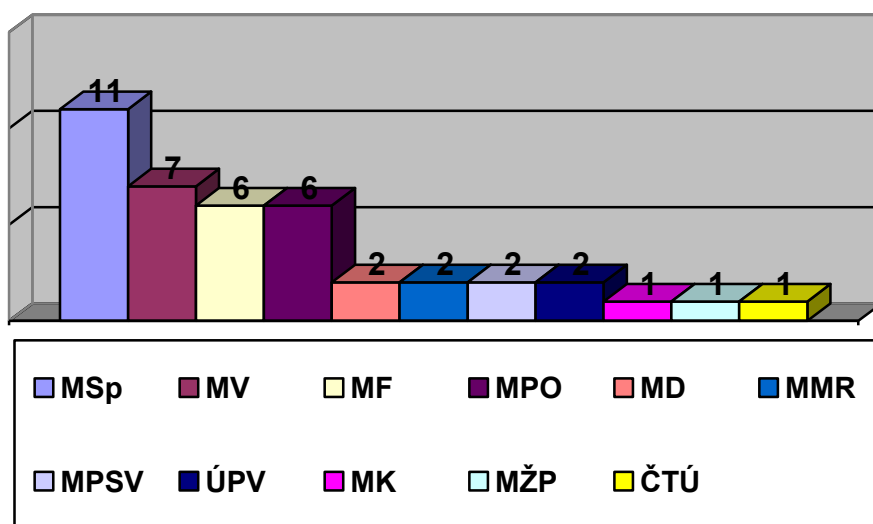
Přehled vyjádření ČR v řízení o předběžné otázce v letech 2010 – 2015

Vyjádření směřovala nejčastěji do oblasti obecných principů práva EU, volného pohybu osob, soudní příslušnosti, ochrany spotřebitele, daňových otázek a ochrany osobních údajů.

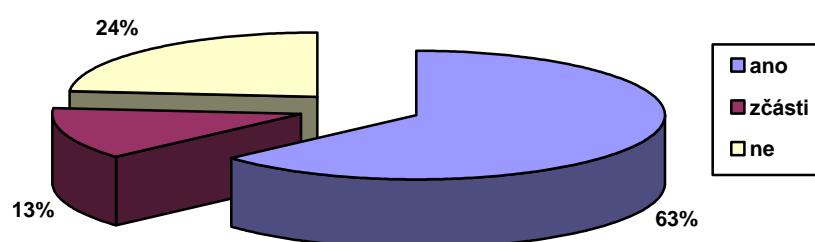
Jelikož má každé řízení o předběžné otázce svůj příslušný vnitrostátní hlavní gesční resort, lze vyjádření ČR v roce 2015 srovnat také z hlediska podílu jednotlivých gestorů na celkovém počtu zpracovaných vyjádření.

Přehled vyjádření ČR v řízení před Soudním dvorem v roce 2015 podle gestorů

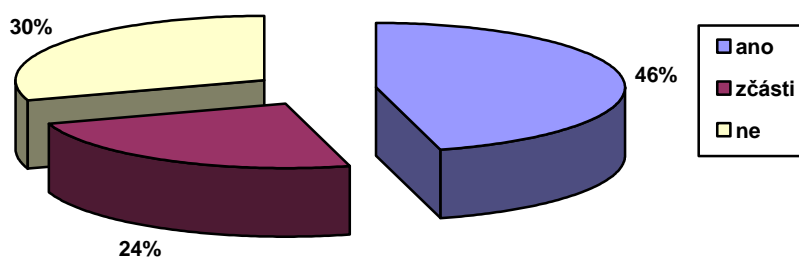

Pro účely získání zpětné vazby pro svou činnost monitoruje Kancelář VLZ, jakou odezvu nacházejí vyjádření VLZ v řízení o předběžné otázce v rozsudcích Soudního dvora a stanoviscích generálních advokátů. Výsledkem jsou následující grafy zohledňující vyjádření ČR za období od přistoupení ČR k EU až do 31. prosince 2015, v nichž již bylo vydáno stanovisko generálního advokáta nebo vynesena rozsudek.

Soulad vyjádření ČR s rozsudky Soudního dvora

Soulad vyjádření ČR se stanovisky generálních advokátů

Shrnutí vyjádření ČR v řízení o předběžné otázce v roce 2015

Následuje přehled řízení, ve kterých ČR předložila v roce 2015 písemné vyjádření anebo se účastnila ústního jednání.⁴

1. Zemědělství

14 zahájených řízení (označování potravin, společná pravidla pro režim přímých podpor, vývozní náhrady pro zemědělské produkty, odrůdová práva, ochrana zvířat během přepravy atd.);

ČR se nevyjádřila v žádné věci.

2. Životní prostředí

26 zahájených řízení (posuzování vlivů na životní prostředí, ochrana přírodních stanovišť, povolenky na emise skleníkových plynů, přístup k informacím o životním prostředí, uvádění přípravků na ochranu rostlin na trh, pravidla pro chemické látky, nakládání s odpady atd.);

ČR se ústně vyjádřila v jedné věci.

C-399/14 *Grüne Liga Sachsen*

Sdružení na ochranu životního prostředí napadá rozhodnutí z roku 2003 o schválení plánu výstavby mostu v centru Drážďan (výstavba 2007 až 2013). V té době byla tato oblast chráněna jen na úrovni spolkové země. V roce 2004 nicméně Komise zapsala tuto lokalitu na seznam lokalit významných pro Společenství. Doplňujícím a pozměňujícím rozhodnutím bylo po obstarání dalších odborných posudků v oblasti ochrany životního prostředí v omezeném rozsahu provedeno nové posouzení důsledků souvisejících s předmětným stavebním projektem, přičemž referenčním okamžikem byl okamžik vydání rozhodnutí o schválení plánu. Výsledkem posouzení bylo povolení projektu v rámci režimu výjimky s uložením určitých opatření. Na jednání konaném dne 17. června 2015 byl v návaznosti na předchozí písemné vyjádření dále hájen názor, že posouzení provedené v dotčené situaci nemůže vést k negaci již vydaného povolení, ale musí brát toto povolení v potaz a zaměřit se na opatření, která v rámci realizace záměru vyloučí či v nejvyšší možné míře omezí negativní dopady na danou lokalitu.

⁴ Případy jsou řazeny vzestupně dle spisových značek, pořadí nemusí nutně odrážet posloupnost, v jaké byly případy doručovány VLZ.

3. Dopravní politika

16 zahájených řízení (náhrady a pomoc cestujícím v letecké dopravě při zrušení či zpoždění letu, veřejné služby v přepravě osob, řidičské průkazy, sociální předpisy v oblasti silniční dopravy atd.);

ČR se písemně vyjádřila ve dvou věcech.

C-315/15 Pešková a Peška

Spor se týká náhrady škody za zpoždění letu podle nařízení č. 261/2004 v situaci, kdy část tohoto zpoždění byla způsobena administrativně-technickými opatřeními, jimiž byla po střetu letounu s ptákem ověřována letová způsobilost. Dotčené zdržení se protáhlo, jelikož letecká společnost neuznala kontrolu letounu místním technikem, ale bylo vyčkáno na přílet autorizovaného technika odjinud (ze Slaného do Brna). Dne 23. prosince 2015 bylo Soudnímu dvoru zasláno vyjádření v tom smyslu, že administrativně-technickou proceduru směřující k ověření a případně obnovení letové způsobilosti letounu po jeho střetu s ptákem je třeba pokládat za mimořádnou okolnost (při níž není letecká společnost povinna hradit náhradu škody za zpoždění), avšak jen do té míry, do jaké je tato procedura přičitatelná nutným opatřením po střetu letounu s ptákem a nikoli neodůvodněným prodlením.

C-447/15 Muladi

Spor se týká průkazu profesní způsobilosti řidiče. Pan Muladi požádal Magistrát města Ostravy o vydání tohoto průkazu s tvrzením, že byl dva roky předtím dvakrát přezkoušen na příslušné skupiny řidičského oprávnění a zároveň patřičně proškolen. Magistrát nicméně žádosti nevyhověl z důvodu, že pan Muladi nedoložil úspěšné vykonání zkoušky v období 6 měsíců před podáním žádosti. Předkládající soud si není jist, zda směrnice 2003/59 o výchozí kvalifikaci a pravidelném školení řidičů některých silničních vozidel brání vnitrostátní úpravě, která stanoví pro osvobození od povinnosti získat výchozí kvalifikaci řidičů podmínky nad rámec této směrnice. Soudnímu dvoru bylo dne 4. prosince 2015 odesláno vyjádření v tom smyslu, že položená předběžná otázka je nepřípustná, jelikož předkládající soud nespecifikuje, která ustanovení vnitrostátního práva by měla být se směrnicí v rozporu. Navíc, dle skutkového stavu se spor netýká otázky získání výchozí kvalifikace, ale povinnosti absolvovat pravidelná školení, která se týká i osob, které byly od povinnosti získat výchozí kvalifikaci v rámci přechodných ustanovení osvobozeny. I kdyby se tedy Soudní dvůr položenou otázkou zabýval, bylo by třeba dospět k závěru, že české právo je se směrnicí v souladu, jelikož nevyžaduje získání výchozí kvalifikace od osob, které jsou od této povinnosti osvobozeny.

4. Energetická politika

3 zahájená řízení (společná pravidla pro vnitřní trh s elektřinou a zemním plynem, podpora obnovitelných zdrojů energie);

ČR se nevyjádřila v žádné věci.

5. Průmyslová politika (elektronické komunikace)

10 zahájených řízení (sítě a služby elektronických komunikací);

ČR se písemně vyjádřila ve dvou věcech.

C-508/14 T-Mobile Czech Republic a Vodafone Czech Republic

Spor se týká náhrady za poskytování univerzální služby. T-Mobile CZ a Vodafone CZ nesouhlasí s rozhodnutím ČTÚ, kterým byla stanovena výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004 v případě společnosti Telefonica CZ (O2 CZ). Jednak je namítáno neodůvodněné navyšování režijních nákladů (zahrnutí mezd vrcholného managementu do nákladů univerzální služby), též je vytýkáno opomenutí nehmotné výhody související s poskytováním univerzální služby. Podle společnosti Telefonica CZ byla výše této ztráty naopak nesprávně nízká. Nebyla v ní totiž prý zahrnuta část nákladů, které bylo třeba z její strany v minulosti vynaložit na zajištění univerzální služby a dále v ní nebyla též zahrnuta ztráta z poskytování ztrátových služeb v celém jejich rozsahu tak, jak jej stanoví český zákon o telekomunikacích. Předkládající soud si nebyl jist, zda pojem „čisté náklady“ podle směrnice 2002/22 o univerzální službě může zahrnovat také položku, kterou zákon označuje jako „přiměřený zisk“. Dne 27. února 2015 bylo Soudnímu dvoru zasláno vyjádření v tom smyslu, že podstatný je jen význam dotčené zákonné položky, nikoli její (možná trochu zavádějící) označení. Tato položka totiž zahrnuje náklady na pořízení kapitálu, z něhož telekomunikační společnost financuje pořízení vybavení k poskytování univerzální služby, přičemž takové náklady spadají pod pojem „čisté náklady“ podle směrnice 2002/22.

C-360/15 X

Spor se týká situace, kdy se nizozemská obec dohodla se společností na výstavbě optické sítě na území dané obce, přičemž za zpracování žádosti o výstavbě této sítě podané touto společností požaduje obec poplatky stanovené vnitrostátní úpravou. Vystává otázka, zda jsou tyto poplatky slučitelné se směrnicí 2006/123 o službách na vnitřním trhu, a to zejména v situaci, kdy daná obec nemůže výstavbu zakázat, ale jen určit čas, místo a způsob provádění výkopových prací v souvislosti s pokládkou dané optické sítě. Dne 4. listopadu 2015 bylo Soudnímu dvoru zasláno vyjádření

v tom smyslu, že tato situace nespadá do působnosti směrnice o službách, jelikož nemá žádnou souvislost s obecnými podmínkami pro podnikání a týká se povolení konkrétního záměru. Sporné poplatky neodporují ani ustanovení primárního práva o volném pohybu služeb a svobodě usazování, jelikož dopadají stejně na zahraniční i domácí subjekty.

6. Ochrana osobních údajů

5 zahájených řízení (předávání osobních údajů do třetích zemí, předávání osobních údajů mezi orgány veřejné správy atd.);

ČR se písemně vyjádřila ve dvou věcech.

C-203/15 Tele2 Sverige

Spor se týká povinnosti poskytovatelů uchovávat provozní údaje pro účely boje proti trestné činnosti na základě švédského zákona o elektronických komunikacích, který provádí směrnici 2006/24. Tato směrnice byla zrušena rozsudkem Soudního dvora ve spojených věcech C-293/12 a C-594/12 *Digital Rights Ireland a Seitlinger*. Předkládající soud se ptá, zda je v souladu s unijním právem, konkrétně se směrnicí 2002/58 a Listinou základních práv EU, aby členské státy nadále tyto údaje uchovávaly v rozsahu podle zrušené směrnice. Soudnímu dvoru bylo dne 26. srpna 2015 zasláno vyjádření v tom smyslu, že po zrušení směrnice 2006/24 uchovávání dotčených údajů nespadá do působnosti unijního práva. I kdyby však toto uchovávání do působnosti unijního práva i po zrušení směrnice 2006/24 spadalo, byly by dotčené vnitrostátní předpisy v souladu s Listinou, neboť švédské právo narozdíl od směrnice 2006/24 obsahuje dostatečné záruky vyvažující zásah do osobních údajů. Tento zásah, který je odůvodněn cílem obecného zájmu (boj proti trestné činnosti), tedy nepřekračuje meze nezbytného a přiměřeného.

C-398/15 Manni

Spor navazuje na věc C-131/12 *Google Spain a Google* a týká se práva být zapomenut v kontextu údajů uváděných v obchodním rejstříku. Pan Manni byl před více než dvaceti lety jediným jednatelem a likvidátorem společnosti, která skončila v úpadku, a cítí se poškozen tím, že je tato informace o něm stále dostupná. Dne 24. listopadu 2015 bylo Soudnímu dvoru zasláno vyjádření hájící názor, že zpracování osobních údajů formou zveřejnění v obchodním rejstříku je založeno na zákonné povinnosti správce obchodního rejstříku a je nezbytné pro výkon jeho úkolu ve veřejném zájmu, tudíž je v souladu se směrnicí 95/46. Účel vedení údajů vedených v obchodním rejstříku přitom ze své podstaty nemá časové omezení. Pokud jsou tyto veřejně

dostupné informace dále zpracovány jiným správcem údajů, ať už by se jednalo o profesionální informační společnost nebo internetový vyhledávač, bylo by třeba posoudit zásah takového zpracování do práv subjektu údajů, stejně jako ve věci *Google Spain a Google*.

7. Veřejné zakázky

20 zahájených řízení (zadávání veřejných zakázek, přezkumné řízení, koncese atd.); ČR se písemně vyjádřila ve dvou věcech.

C-50/14 CASTA

Spor se týká veřejné zakázky na přepravu pacientů podstupujících dialýzu do různých zdravotních středisek. Zástupci a představitelé živnostenského odvětví v oblasti taxi služeb a pronájmu vozidel napadli rozhodnutí, kterým bylo nařízeno přímé zadání veřejné zakázky na tuto přepravu dobrovolnickým sdružením. Bylo sporné, zda takové přímé zadání odporuje unijní právní úpravě zadávání veřejných zakázek na služby. Dne 24. února 2015 bylo Soudnímu dvoru zasláno vyjádření hájící názor, že dotčené přímé zadávání veřejné zakázky je v souladu s unijním právem, pokud nepřesahuje prahové hodnoty stanovené směrnicí 2004/18 a pokud zakázka buď nemá nepochybný přeshraniční význam, nebo pokud je odůvodněno, že neplní obecné zásady transparentnosti a rovného zacházení (porušení těchto zásad v dané situaci již Soudní dvůr konstatoval ve věci C-113/13 *Azienda Sanitaria Locale*). V tomto ohledu bude podstatné, že dotčené dobrovolnické spolky nevykonávají v rámci dané zakázky žádnou výdělečnou činnost a mimo tuto zakázku vykonávají výdělečnou činnost jen v minimálním rozsahu, který nezpochybňuje postavení dobrovolnického spolku.

C-67/15 Melis

Spor se týká otázky, zda je s unijním právem slučitelná vnitrostátní právní úprava, která automaticky prodlužuje délku trvání koncese na některý veřejný majetek na březích moří, jezer a řek Itálie. Italské orgány totiž odmítly koncese prodloužit pro obavy z neslučitelnosti vnitrostátní úpravy s unijním právem. Soudnímu dvoru bylo dne 11. června 2015 zasláno vyjádření v tom smyslu, že automatické prodlužování daných koncesí je v rozporu se směrnicí 2006/123 o službách na vnitřním trhu, neboť tato směrnice výslovně stanoví, že v případě omezeného počtu povolení pro určitou činnost je třeba použít nestranné a průhledné výběrové řízení, povolení lze udělit jen na přiměřeně omezenou dobu a nesmí umožňovat automatické prodloužení.

8. Státní podpory

6 zahájených řízení (definice státní podpory, státní podpora zavedená před přistoupením k Unii, výpočet úroků při navrácení státní podpory atd.);

ČR se nevyjádřila v žádné věci.

9. Hospodářská soutěž

2 zahájená řízení (dohody omezující hospodářskou soutěž);

ČR se nevyjádřila v žádné věci.

10. Daně a finanční trh

60 zahájených řízení (společný systém DPH, pojištění odpovědnosti z provozu motorových vozidel, pojištění právní odpovědnosti, systémy pojištění vkladů, zdanění energetických produktů a elektřiny, spotřební daně, zdanění mateřských a dceřiných společností, daň z obratu, trhy finančních nástrojů atd.);

ČR se písemně a/nebo ústně vyjádřila ve třech věcech.

C-11/15 Český rozhlas

Spor se týká otázky, zda služba vysílání veřejnoprávního rozhlasu, která je financována ze zákonem stanovených rozhlasových poplatků, představuje poskytování služby za protiplnění ve smyslu čl. 2 odst. 1 směrnice 77/388. Soudnímu dvoru bylo dne 4. května 2015 zasláno vyjádření hájící názor, že toto plnění podléhá směrnici o DPH. Činnost veřejnoprávního rozhlasu, která není obchodní povahy, je podle směrnice od DPH výslovně osvobozena, tudíž logicky musí být předmětem DPH. Z hlediska standardních kritérií pro existenci zdanitelného plnění je třeba vycházet z toho, že vysílání veřejnoprávního rozhlasu je fakticky trojstranný vztahem mezi státem (zadavatelem služby ve veřejném zájmu), rozhlasem a příjemci služby (poplatníky rozhlasového poplatku). I pokud by však na tento vztah mělo být nahlíženo jen izolovanou optikou dvoustranného vztahu mezi rozhlasem a příjemci služby, byla by dotčená kritéria splněna. Tyto závěry byly dále hájeny i na ústním jednání konaném dne 17. prosince 2015.

C-432/15 Baštová

Spor se týká neuznané žádosti o odpočet DPH, kterou zamítl finanční úřad v Ostravě chovatelce koní, protože použila část přijatých zdanitelných plnění pro účast koní v dostizích, což dle finančního úřadu nepředstavovalo zdanitelné plnění s nárokem

na odpočet. Dále finanční úřad nesouhlasil s tím, že dotčená chovatelka koní přiznala DPH na výstupu se zařazením služby „zajištění provozu dostihové stáje“ do snížené sazby DPH. Soudnímu dvoru bylo dne 26. listopadu 2015 zasláno vyjádření hájící názor, že účast vlastních koní na dostizích nepředstavuje zdanitelné plnění ve smyslu směrnice o DPH, neboť dotčené náklady nejsou výlučně zapříčiněny ekonomickou činností osoby povinné k dani, jak požaduje judikatura Soudního dvora. Služba zajištění provozu dostihové stáje představuje z hlediska DPH jediné plnění, v jehož rámci je hlavním plněním poskytování služeb trenéra. Tuto službu tedy nelze zařadit do snížení sazby DPH, jelikož se nejedná o oprávnění k využívání sportovních zařízení ve smyslu bodu 14 přílohy III směrnice 2006/112.

C-448/15 *Wereldhave Belgium*

Spor se týká toho, že belgické daňové orgány požadují od belgické dceřiné společnosti zaplacení srážkové dane za vyplacení dividend svým nizozemským mateřským společnostem. Tyto orgány se domnívají, že mateřské společnosti mohou uplatňovat na takto vyplacené dividendy nulovou sazbu v Nizozemsku, tudíž nesplňují požadavek směrnice 90/435, který požaduje, aby dané mateřské společnosti nepodléhaly korporační dani ve státě usazení. Vystává otázka, zda tento výklad belgických daňových orgánů je v souladu s uvedenou směrnicí, resp. se svobodou usazování a volným pohybem kapitálu. Dne 9. prosince 2015 bylo Soudnímu dvoru zasláno vyjádření, v němž byl zastáván názor, že cílem směrnice 90/435 je zamezit dvojímu zdanění a není důvod osvobodovat od daně rozdělení zisku mezi mateřskou a dceřinou společnost, neboť v takovém případě nedochází ke dvojímu zdanění.

11. Volný pohyb služeb a svoboda usazování

14 zahájených řízení (směrnice o službách na vnitřním trhu, poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů, audiovizuální mediální služby, monopolní postavení notářů, autorská práva, certifikační orgány atd.);

ČR se písemně vyjádřila v jedné věci.

C-464/15 *Admiral Casinos & Entertainment*

Spor se týká monopolu na provoz hracích automatů v Dolním Rakousku. Předkládající soud zvažuje výklad rozsudku ve věci C-390/12 *Pfleger* a způsob, jak má být posouzena slučitelnost monopolu s volným pohybem služeb. Soudnímu dvoru bylo dne 23. prosince 2015 zasláno vyjádření v tom smyslu, že při posuzování proporcionality vnitrostátních právních předpisů, které stanoví monopol na trhu s hazardními hrami, je nutno považovat za podstatný nejen účel úpravy, ale i její

účinky, které lze s určitostí konstatovat. Pokud členský stát mohl v době přijímání dotčené právní úpravy s ohledem na v této době známé okolnosti legitimně očekávat, že přijímané opatření bude odpovídat sledovaným důvodům veřejného zájmu, pak je tuto vnitrostátní právní úpravu třeba považovat za slučitelnou s unijním právem do doby, kdy tento původně legitimní předpoklad s ohledem na změnu skutkových či právních okolností již není udržitelný.

12. Volný pohyb zboží a duševní vlastnictví

34 zahájených řízení (ochranné známky, dodatková ochranná osvědčení k léčivým přípravkům, průmyslové vzory, odrůdová práva, předpisy pro tabákové výrobky, humánní léčivé přípravky, kosmetické přípravky atd.);

ČR se písemně nebo ústně vyjádřila ve čtyřech věcech.

C-572/13 Hewlett-Packard Belgiím

Spor se týkal poplatku vybíraného ve prospěch autorů z prodeje domácích multifunkčních tiskáren. Mimo jiné šlo o to, zda požadavek na zajištění spravedlivé odměny pro autory není v rozporu s tím, že polovinu vybrané částky dostávají vydavatelé dotčených děl. Na jednání konaném dne 29. ledna 2015 byl zastáván názor, že takový systém není v rozporu se směrnicí 2001/29, jelikož nebrání zajištění spravedlivé odměny. Je totiž třeba samostatně posuzovat, zda je samotná výše částky vybraná pro autory spravedlivá, naopak není podstatné, zda ve stejné výši (na základě stejných kritérií) jsou vybírány poplatky i pro vydavatele.

C-95/14 UNIC

Spor se týká italské právní úpravy vyžadující označování původu obuvi v případě výrobků unijního i mimounijního původu a jejího souladu s unijním právem. Během řízení navíc vyvstala otázka ohledně neaplikovatelnosti této úpravy z důvodu jejího neoznámení postupem podle směrnice 98/34. Na jednání konaném dne 15. ledna 2015 byl zastáván názor, že dle dosavadní judikatury jsou tzv. technické předpisy nevymahatelné, pouze pokud se této nevymahatelnosti jednotlivci v případě sporu před národním soudem dovolávají. V této souvislosti byly prezentovány argumenty, které hovoří proti tomu, aby zkoumání nevymahatelnosti daného předpisu bylo uloženo vnitrostátnímu soudci z úřední povinnosti.

C-427/15 New Wave CZ

České soudy již dříve pravomocně rozhodly, že žalovaná společnost (ALLTOYS) porušila práva žalobkyně (New Wave CZ) z ochranné známky. Žalované byla v této

souvislosti uložena povinnost zdržet se tohoto jednání do budoucna a stáhnout výrobky již uvedené na trh. V tomto řízení však nebyla žalované uložena povinnost poskytnout žalobkyni informace (podle strohého konstatování předkládající soud řešící spor o porušení práv „nepřipustil změnu žaloby“ v tomto smyslu, zřejmě se tedy žalobkyně domáhala rozšíření žaloby až v průběhu řízení). Nyní se žalobkyně domáhá informací o původu a distribučních sítích zboží novou žalobou. Předkládající soud si není jist, zda lze tento nárok uplatnit v samostatném řízení, či zda může být pouze součástí řízení o porušení práva duševního vlastnictví. Čl. 8 odst. 1 směrnice totiž 2004/48 stanoví, že příslušné soudy musí mít možnost nařídit poskytnutí těchto informací „v souvislosti s řízením o porušení práva duševního vlastnictví a na základě odůvodněné a přiměřené žádosti navrhovatele“, ale například podle francouzského znění tohoto ustanovení má být žádost uplatněna v rámci (*dans le cadre*) řízení o porušení práva duševního vlastnictví. Dne 13. listopadu 2015 bylo Soudnímu dvoru zasláno vyjádření v tom smyslu, že právo na informace lze uplatnit i mimo řízení o porušení práv duševního vlastnictví, nicméně povinnost poskytnout informace může být v takovém případě uložena, jen pokud již bylo pravomocně rozhodnuto o porušení práv duševního vlastnictví a pouze v rozsahu tohoto porušení při respektování požadavku přiměřenosti.

C-494/15 Tommy Hilfiger Licensing

Je sporné, zda lze osobě, která má v pronájmu tržnici (v pražských Holešovicích), přičemž pronajímá stánky, resp. místa pro stánky jednotlivým trhovcům, soudním rozhodnutím uložit neuzavírat, neprodlužovat, příp. ukončit podnájemní smlouvy se subjekty, o kterých bylo rozhodnuto, že porušují nebo ohrožují práva k ochranným známkám, případně aby v budoucích podnájemních smlouvách bylo porušení práv k ochranné známce výpovědním důvodem s výpovědní lhůtou maximálně 14 dnů. Klíčový je v tomto ohledu čl. 11 směrnice 2004/48, který (obdobně jako čl. 8 odst. 3 směrnice 2001/29 ve vztahu k autorským právům) uvádí, že členské státy zajistí, „aby nositelé práv mohli požádat o vydání soudního zákazu vůči prostředníkům, jejichž služby jsou užívány třetími osobami k porušování práv duševního vlastnictví“. Je tedy otázkou, zda lze pronájem prodejního místa považovat za takovou službu (a provozovatele tržnice za prostředníka), zvláště když Soudní dvůr již uznal, že opatření dle tohoto ustanovení lze uložit provozovateli online tržiště (rozsudek ve věci C-324/09 *L’Oreal a další*). Soudnímu dvoru bylo dne 23. prosince 2015 zasláno vyjádření v tom smyslu, že posouzení této věci přísluší předkládajícímu soudu s ohledem na konkrétní míru zapojení provozovatele dotčeného reálného tržiště do interakce mezi prodejci a kupci zboží porušujícího práva duševního vlastnictví. Případná opatření uložená provozovateli reálného tržiště dle čl. 11 směrnice 2004/48 musí zohledňovat okolnosti konkrétního případu, zejména podíl provozovatele reálného tržiště na porušování

práv duševního vlastnictví, a nesmí narušovat spravedlivou rovnováhu mezi ochranou práv duševního vlastnictví a ochranou svobody podnikání.

13. Volný pohyb kapitálu

2 zahájená řízení (diskriminační darovací daň, diskriminační odpočet dividend od základu daně, zdanění příjmů z cenných papírů);

ČR se nevyjádřila v žádné věci.

14. Ochrana spotřebitele

19 zahájených řízení (nepřiměřené podmínky ve spotřebitelských smlouvách, nekalé obchodní praktiky, smlouvy o spotřebitelském úvěru atd.);

ČR se písemně vyjádřila ve čtyřech věcech.

C-74/15 Tarcău

Jedná se o otázku, zda se právní úprava chránící spotřebitele před zneužívajícími klauzulemi ve spotřebitelských smlouvách uplatní na ručitele z úvěrové smlouvy, kteří nejsou podnikateli. Dne 3. června 2015 bylo Soudnímu dvoru odesláno vyjádření v tom smyslu, že směrnice 93/13 se na takovou situaci vůbec neuplatní. Na základě smlouvy o ručení totiž obchodník nedodává ručiteli žádné zboží či služby, tudíž taková smlouva nespadá do působnosti směrnice.

C-154/15 Gutiérrez Naranjo

Spor se týká žaloby na upuštění od používání klauzule o minimálním úroku ve smlouvě o hypotečním úvěru. Žalobce se domáhá označení klauzule za zneužívající z důvodu nepřiměřenosti, a pokud k tomu dojde, domáhá se vrácení úroků, které zaplatil na základě zneužívající klauzule. Jde o to, zda je vyhlášení neplatnosti klauzule účinné až od okamžiku tohoto prohlášení a zda účinky, které tato klauzule vyvolala, zůstávají nadále v platnosti, anebo je možné se domáhat vrácení částky zaplacené na základě takovéto klauzule. Dne 21. července 2015 bylo Soudnímu dvoru zasláno vyjádření v tom smyslu, že zneužívající smluvní klauzule jsou pro spotřebitele vždy nezávazné od samého počátku a vnitrostátní soudy nejsou oprávněny účinky této nezávaznosti posouvat na pozdější dobu.

C-310/15 Deroo-Blanquart

Jedná se o otázku, zda prodej počítače vybaveného předem nainstalovanými počítačovými programy představuje nekalou obchodní praktiku ve smyslu směrnice

2005/29 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu, pokud spotřebitel nemá možnost zakoupit počítač samostatně bez těchto programů. Dne 7. října 2015 bylo Soudnímu dvoru zasláno vyjádření hájící názor, že v takovém případě se o nekalou obchodní praktiku nejedná, jelikož daná praktika není klamavá ani agresivní, není v rozporu s požadavky náležité profesionální péče a nenarušuje ani není schopná narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele. Obchodníka nelze spravedlivě nutit, aby svůj produkt tvořící z hlediska průměrného spotřebitele jediný funkční celek na přání každého jednotlivého zákazníka uzpůsobil jeho požadavkům v podobě odebrání některých součástí a poskytnutí odpovídající slevy.

C-311/15 *TrustBuddy*

Společnost TrustBuddy provozuje internetový systém, který „zprostředkovává“ poskytování „peer-to-peer“ úvěrů mezi členy systému. Přitom vůči spotřebiteli vykonává prakticky všechna práva, jež obvykle přísluší věřiteli, třebaže prostředky pro poskytování úvěrů pocházejí od setrvalé anonymních soukromých osob. TrustBuddy tvrdí, že není věřitelem ve smyslu směrnice 2008/48 o spotřebitelském úvěru. V takovém případě by se na takto poskytnuté úvěry nevztahovala unijní ochrana spotřebitele. Dne 7. října 2015 bylo Soudnímu dvoru zasláno vyjádření v tom smyslu, že tato společnost je věřitelem ve smyslu směrnice, neboť tak vystupuje vůči dlužníkovi (spotřebiteli) a vztah mezi dlužníkem (spotřebitelem) a údajnými věřiteli (členy systému) je fiktivní.

15. Volný pohyb osob

25 zahájených řízení (uznávání kvalifikací, právo pobytu rodinných příslušníků občanů EU, hmotná i procesní pravidla pro řízení o udělení azylu, sloučení rodiny, dlouhodobě pobývajících rezidenti, navrácení nelegálních imigrantů atd.);

ČR se písemně vyjádřila v pěti věcech.

C-560/14 *MM*

Spor byl již jednou předmětem řízení u Soudního dvora (věc C-277/11 *M*). Dotčená osoba žádá o podpůrnou ochranu (poté, co jí byla zamítnuta žádost o azyl) z důvodu obav z pronásledování v zemi původu. Soudní dvůr potvrdil, že v tomto řízení musí mít daná osoba možnost se užitečně vyjádřit před přijetím konečného (negativního) rozhodnutí. Nyní si předkládající soud není jist, zda tato možnost musí zahrnovat také ústní projednání věci, včetně výslechu žadatelem požadovaných svědků. Soudnímu dvoru bylo 27. března 2015 zasláno vyjádření hájící názor, že právo být slyšen, které vychází z obecných zásad unijního práva, nezahrnuje právo žadatele

o podpůrnou ochranu na ústní projednání žádosti, včetně možnosti předvolávat nebo vyslyšet svědky. Žadatel má totiž možnost dostatečně užitečně i účinně vyjádřit své stanovisko i písemnou formou, jelikož žadatel má možnost touto cestou upozornit na veškeré skutečnosti, které pro posouzení své žádosti považuje za relevantní.

C-47/15 *Affum*

Spor se týká otázky, jak v souvislosti s nedávnými rozsudky ve věcech *El Dridi* a *Achughbaban* má být naloženo s ghanskou státní příslušnicí, která cestovala na padělaný cestovní pas z Belgie do Spojeného království a byla zadržena na území Francie. Zvláštní okolností je, že tato osoba je způsobilá k převzetí jiným členským státem (Belgií), tudíž na ni nebudou opatření podle návratové směrnice aplikována ve Francii. Je otázkou, zda za této situace lze dotčené osobě uložit trest odnětí svobody za nelegální vstup na francouzské území. Dne 21. května 2015 bylo Soudnímu dvoru zasláno vyjádření hájící názor, že trestem odnětí svobody nelze ohrozit provedení navrácení. Předání do jiného členského státu na tomto závěru nic nemění (navracet totiž bude tento členský stát).

C-63/15 *Ghezelbash*

Ve sporu jde o příslušnost k posouzení žádosti o azyl. Žadateli bylo francouzskými orgány uděleno vízum, na které přicestoval do Francie. Po třech měsících požádal o azyl v Nizozemsku, jehož orgány však požádaly Francii o převzetí žadatele (první vstup na území Unie) a francouzské orgány souhlasily. Žadatel nicméně protestuje a tvrdí, že se z území Francie vrátil zpět do země původu (Írán) a až poté ilegálně vstoupil na území Nizozemska. Předkládající soud si není jist, jakým způsobem mají být taková tvrzení žadatele prověřována a nakolik ovlivní určení členského státu příslušného k posouzení žádosti. Soudnímu dvoru bylo dne 3. června 2015 zasláno vyjádření v tom smyslu, že žadatel o azyl při opravném prostředku proti přemístění do jiného členského státu může namítat nesprávné použití kritérií nařízení č. 604/2013 při určování příslušného členského státu. Žadatel však nemůže namítat informace či důkazy, které nepředložil dříve, ačkoliv k tomu měl možnost.

C-155/15 *Karim*

Spor se týká určení příslušného členského státu k posouzení žádosti o azyl. Pan Karim požádal o azyl ve Švédsku, ačkoliv tak již dříve učinil ve Slovinsku. Slovinsko souhlasilo s jeho převzetím, tudíž je chystáno jeho přemístění do tohoto členského státu. Předkládající soud si není jist, zda se může pan Karim proti tomuto přemístění bránit jinými důvody, než jsou systémové nedostatky v azylovém řízení dotčeného

členského státu (rozsudek C-394/12 *Abdullahi*). Pan Karim argumentuje zejména tím, že se po podání žádosti ve Slovinsku nacházel více než tři měsíce mimo území členských států. Soudnímu dvoru bylo dne 8. června 2015 zasláno vyjádření v tom smyslu, že žadatel o azyl v rámci opravného prostředku proti přemístění do jiného členského státu může namítat nesprávné použití kritérií nařízení č. 604/2013 při určování příslušného členského státu. Žadatel však nemůže namítat informace či důkazy, které nepředložil dříve, ačkoliv k tomu měl možnost. Nepřítomnost žadatele na území členských států přesahující tři měsíce nezpůsobuje nepoužitelnost nařízení, ale pouze zánik existující příslušnosti k posouzení žádosti o azyl. Pokud je po takové nepřítomnosti podána další žádost o azyl, je příslušnost k jejímu posouzení určována znovu.

C-601/15 PPU *J.N.*

Spor se týká toho, zda možnost zajistit žadatele o azyl z důvodu ochrany národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku podle čl. 8 odst. 3 písm. e) směrnice 2013/33 je neplatná pro nesoulad s Listinou základních práv EU, resp. Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Členské státy nemají standardně možnost předkládat v řízení z důvodu naléhavosti (PPU) písemná vyjádření, v této věci však Soudní dvůr členské státy vyzval k zodpovězení několika doplňujících otázek. Dne 21. prosince 2015 bylo Soudnímu dvoru zasláno vyjádření v tom smyslu, že nejsou dány důvody pro neplatnost dotčeného ustanovení směrnice 2013/33, jelikož toto ustanovení splňuje kritéria pro možné omezení základních práv a neodporuje ani judikatuře ESLP (případ *Nabil a další v. Mad'arsko*).

16. Sociální politika

24 zahájených řízení (rovné zacházení v zaměstnání a povolání, práva zaměstnanců při převodu podniků, hromadné propouštění, pracovní poměry na dobu určitou, částečné pracovní úvazky, rodičovská dovolená, definice pracovní doby atd.);

ČR se písemně vyjádřila v jedné věci.

C-216/15 *Betriebsrat der Ruhrlandklinik*

Spor v původním řízení spočívá v tom, zda poskytování členů Sdružení sester zdravotnickým zařízením představuje agenturní zaměstnávání ve smyslu směrnice 2008/104, i když je Sdružení sester v zásadě charitativní organizací, nicméně členové sdružení sester během přidělení podléhají odborným a organizačním pokynům zdravotnického zařízení, navíc za přidělování pracovníků pobírá Sdružení sester odměnu, která zahrnuje hrubé náklady na zaměstnance a paušální částku na administrativní náklady. Vyjádření zasláno Soudnímu dvoru dne 24. srpna 2015 hájí

názor, že se v této věci o agenturní zaměstnávání jedná. Postavení přiděleného člena Sdružení sester a „běžného“ agenturního zaměstnance je v zásadě totožné, jelikož oba při svém přidělení podléhají odborným a organizačním pokynům dotčeného podniku. Proto se na obě skupiny osob musí vztahovat směrnice, jejímž účelem je zajistit ochranu práv specifické skupiny osob, která vzhledem ke zvláštní povaze agenturního zaměstnávání není chráněna žádnými jinými unijními předpisy.

17. Sociální zabezpečení migrujících pracovníků

9 zahájených řízení (koordinace systémů sociálního zabezpečení, příslušný členský stát, nároky na příspěvky a dávky atd.);

ČR se písemně vyjádřila v jedné věci.

E-13/15 Abuelo Insua Juan Bautista v. Liechtensteinische Invalidenversicherung

Spor v původním řízení spočívá v tom, zda je instituce příslušného členského státu vázána pro účely stanovení stupně invalidity posouzením zdravotního stavu učiněným institucí členského státu bydliště. Dne 5. srpna 2015 bylo Soudnímu dvoru odesláno vyjádření v tom smyslu, že instituce příslušného členského státu není vázána posouzením zdravotního stavu, a tudíž nařízení č. 987/2009 nebrání tomu, aby žadatel takové posouzení napadl v příslušném členském státě. Tato instituce však musí vzít v potaz lékařskou zprávu z jiného členského státu, tedy nemůže tuto zprávu a její závěry odmítnout bez náležitého odůvodnění.

18. Vnější vztahy

Žádné zahájené řízení.

ČR se nevyjádřila v žádné věci.

19. Celní unie

14 zahájených řízení (prokázání původu zboží, antidumpingové clo, vznik celního dluhu atd.);

ČR se nevyjádřila v žádné věci.

20. Společný celní sazebník

16 zahájených řízení (celní zařazení zboží);

ČR se nevyjádřila v žádné věci.

21. Justice a vnitřní věci

51 zahájených řízení (soudní příslušnost v občanských a obchodních věcech a ve věcech rodičovské zodpovědnosti, rozhodné právo pro smluvní a mimosmluvní závazkové vztahy, zákaz dvojího stíhání v rámci Schengenu, doručování soudních a mimosoudních písemností, evropský exekuční titul pro nesporné nároky, ochrana finančních zájmů Unie atd.);

ČR se písemně nebo ústně vyjádřila v devíti věcech.

C-507/14 P

Spor se týká aplikace překážky litispendence v kontextu řízení o svěřeni dětí do péče, pokud dříve zahájené řízení bylo v době podání pozdějšího návrhu na zahájení řízení přerušeno a strana podávající pozdější návrh o dřívějším řízení nevěděla (žaloba jí nebyla doručena). Soudnímu dvoru bylo dne 3. dubna 2015 zasláno vyjádření v tom smyslu, že později oslovený soud nemůže respektování přednosti dříve osloveného soudu podmiňovat požadavky, které v nařízení č. 2201/2003 nejsou uvedeny. V tomto ohledu je klíčové pouze to, kdy byl návrh k soudu podán a že žalovaný později neopomněl přijmout opatření požadovaná pro doručení odpůrci. Jiné faktory nemohou být brány v potaz.

C-605/14 Komu

Spor se týká příslušnosti k řízení o zrušení spoluvlastnictví k nemovité věci a jejím následném prodeji. Účastníci řízení mají bydliště ve Finsku, zatímco předmětná nemovitost, jejíž jsou spoluvlastníky, se nachází na území Španělska. Dle nařízení Brusel I je k rozhodnutí v řízení, jehož předmětem jsou věcná práva k nemovitosti, příslušný soud členského státu, na jehož území se nemovitost nachází. Otázkou tedy je, zda jde o právní spor týkající se věcných práv k nemovitostem a příslušné budou španělské soudy, nebo o spor související s úpravou spoluvlastnických vztahů mezi vlastníky nemovitostí, k jehož řešení budou příslušné soudy finské. Soudnímu dvoru bylo dne 1. dubna 2015 zasláno vyjádření hájící názor, že se jedná o spor týkající se věcných práv k nemovitostem, který mají řešit španělské soudy, jelikož vypořádání spoluvlastnictví je způsobem určení vlastnictví, resp. určením rozsahu vlastnictví dotčených osob.

C-182/15 Petruhhin

Rusko žádá o vydání pana Petruhhina, občana Estonska zadrženého v Lotyšsku, z důvodu trestného činu nedovoleného obchodu s omamnými látkami ve velkém rozsahu prostřednictvím zločinného spolčení ve stádiu pokusu. Mezi Lotyšskem

a Ruskem platí dvoustranná úmluva, která se týká též předávání, ale dle této úmluvy Lotyšsko nevydává své občany. Předkládající soud si není jist, zda není diskriminací podle státní příslušnosti, aby se Lotyšsko z hlediska vydávání do Ruska chovalo ke svým občanům jinak než k občanům jiných členských států. Krom toho vznáší otázku, zda a případně jak má být ověřena úroveň ochrany práv ve třetím státě, do něhož by osoba měla být vydána. Soudnímu dvoru bylo dne 22. července 2015 zasláno vyjádření hájící názor, že vydávání osob do Ruska na základě bilaterální smlouvy mezi členským státem a Ruskem nespadá do působnosti unijního práva. Podpůrně bylo argumentováno, že pokud členský stát podle bilaterální smlouvy o vydávání osob do třetího státu nevydává vlastní občany, nejedná se o omezení volného pohybu osob vůči státním příslušníkům jiných členských států. I kdyby Soudní dvůr uvedenou výjimku pokládal za omezení volného pohybu osob či diskriminaci na základě státní příslušnosti, byla by tato výjimka ospravedlnitelná. I kdyby nicméně Soudní dvůr uvedenou výjimku nepokládal za ospravedlnitelnou, vztahovala by se potřeba stejného zacházení jen na občany jiných členských států, kteří jsou začleněni do společnosti tohoto členského státu srovnatelným způsobem jako občané tohoto členského státu.

C-215/15 Gogova

Bylo sporné, zda rozhodování soudu o nahrazení souhlasu druhého rodiče s vydáním cestovního pasu dítěti, resp. jeho vycestováním, spadá do působnosti nařízení č. 2201/2003, když je tento souhlas potřebný ve správním řízení o vydání cestovního dokladu. Na jednání konaném dne 9. září 2015 byl zastáván názor, že tento spor spadá do působnosti nařízení č. 2201/2003, neboť jde o výkon rodičovské zodpovědnosti, tedy práva rozhodovat o dítěti, resp. za dítě. Na tomto závěru nic nemění ani souvislost tohoto sporu se správním řízením.

C-289/15 Grundza

V řízení před slovenským soudem o uznání a výkonu rozsudku českého soudu, kterým byl slovenský občan odsouzen za trestné činy krádeže a maření výkonu úředního rozhodnutí, se předkládající soud zabývá otázkou oboustranné trestnosti dle čl. 7 rámcového rozhodnutí 2008/909. Je otázkou, zda český trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí je shodný se svým slovenským protějškem, když se oba vážou jen k rozhodnutí svých národních soudů nebo jiných státních orgánů (která se vztahují jen na jejich území). Ve vyjádření zasláném Soudnímu dvoru dne 28. září 2015 je zastáván názor, že oboustranná trestnost musí být posuzována *in concreto*, tedy je třeba zkoumat, zda by konkrétní jednání, které je předmětem rozsudku soudu vydávajícího členského státu, naplnilo znaky skutkové podstaty trestného činu podle

práva vykonávajícího členského státu, kdyby spadalo do jeho jurisdikce. V této souvislosti je tedy třeba na dotčené jednání hledět, jako kdyby bylo spácháno v rámci jurisdikce vykonávajícího členského státu. Pokud tímto jednáním došlo k ohrožení či porušení chráněného zájmu vydávajícího členského státu, například k maření úředních rozhodnutí orgánů tohoto členského státu, je třeba oboustrannou trestnost posuzovat tak, jako kdyby byl ohrožen či porušen totožný zájem chráněný trestním právem vykonávajícího členského státu.

C-342/15 *Piringer*

Spor se týká uznání prohlášení advokáta o pravosti podpisu (které bylo učiněno v České republice) rakouskými orgány pro účely vkladu věcného práva do katastru nemovitostí. Soudnímu dvoru bylo dne 20. října 2015 zasláno vyjádření hájící názor, že unijní právo nebrání vnitrostátní právní úpravě, která vyhrazuje provádění ověřování pravosti podpisů na listinách veřejným notářům s tím účinkem, že prohlášení o pravosti podpisu advokáta se sídlem v jiném členském státě učiněné v tomto členském státě se v prve uvedeném členském státě neuznává, ačkoli toto prohlášení má podle právních předpisů druhého členského státu právní účinek úředního ověření.

C-404/15 *Aranyosi*

Je sporné, zda vykonávající členský stát může či musí podmínit vydání zatčené osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu zárukami ohledně podmínek vazby v členském státě, kam má být dotčená osoba předána. Dne 4. listopadu 2015 bylo Soudnímu dvoru zasláno vyjádření v tom smyslu, že vykonávající justiční orgán je povinen odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, pokud má závažné důvody se domnívat, že by ve vystavujícím členském státě byla porušena základní práva vyžádané osoby. Takové rozhodnutí by však vykonávající justiční orgán měl přijmout až poté, co informuje vystavující justiční orgán o svých pochybnostech, vyžádá si od něj doplňující informace a s jejich využitím komplexně posoudí všechny okolnosti konkrétního případu a existenci reálného nebezpečí porušení základních práv vyžádané osoby ve vystavujícím členském státě.

C-417/15 *Schmidt*

Jedná se o spor před rakouským soudem, kdy žalobce daroval nemovitost své dceři, která bydlela v době darování (a stále bydlí) v Německu. Žalobce předmětnou žalobou požaduje zrušení darovací smlouvy z důvodu neplatnosti a výmaz zápisu vlastnického práva ve prospěch žalované k předmětné nemovitosti. Tvrdí, že ke dni darování neměl způsobilost k právním úkonům, protože nemohl platně převést

vlastnické právo. Žalovaná namítá nepřislušnost soudu, u něhož bylo řízení zahájeno, a tvrdí, že předmětná žaloba není založena na žádném věcném právu. Dne 10. listopadu 2015 bylo Soudnímu dvoru odesláno vyjádření v tom smyslu, že čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1215/2012 se na řízení o zrušení darovací smlouvy k nemovitosti nepoužije. Soudy místa, kde se nemovitost nachází, však mohou být příslušné k řešení tohoto sporu na základě čl. 7 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení.

C-428/15 CAFA

Předmětem řízení je otázka, na základě jakých kritérií má být posuzován nejlepší zájem dítěte ve smyslu čl. 15 odst. 1 nařízení č. 2201/2003. Konkrétně jde o to, zda má soud při zjišťování nejlepšího zájmu dítěte povinnost jej hmotněprávně posoudit, nebo se má zaměřit především na místní příslušnost v situaci, kdy se matka dítěte rozhodne využít volného pohybu osob a přestěhuje se před porodem do jiného členského státu s cílem vyhnout se tak očekávanému svěřeni novorozeneho dítěte do pěstounské péče, které připravují orgány sociální ochrany dětí v jejím domovském státě. Dne 13. listopadu 2015 bylo Soudnímu dvoru zasláno vyjádření v tom smyslu, že v rámci řízení o postoupení příslušnosti dle čl. 15 odst. 1 nařízení č. 2201/2003 jsou pro posuzování nejlepšího zájmu dítěte podstatné jen okolnosti, které se týkají vedení řízení, nikoli potenciální hmotněprávní výsledek tohoto řízení.

22. Právo institucí a jejich zaměstnanců

Žádné zahájené řízení.

ČR se nevyjádřila v žádné věci.

23. Společná zahraniční a bezpečnostní politika

3 zahájená řízení (omezující opatření v boji proti terorismu);

ČR se písemně vyjádřila v jedné věci.

C-72/15 Rosneft

Věc se týká platnosti některých ustanovení unijních předpisů, z nichž vychází právní úprava UK provádějící unijní sankce vůči Rusku, a související pravomoci Soudního dvora. Soudnímu dvoru bylo dne 4. června 2015 zasláno vyjádření, v němž je hájen názor, že Soudní dvůr nemá pravomoc rozhodnout v rámci řízení o předběžné otázce o platnosti rozhodnutí Rady stanovícího omezující opatření vůči právnícké osobě v rámci SZBP. Podle čl. 275 SFEU je pravomoc Soudního dvora v oblasti SZBP vyloučena, přičemž z tohoto pravidla existují jen dvě výjimky. Jedna z nich sice

umožňuje Soudnímu dvoru přezkoumávat legalitu omezujících opatření přijatých v oblasti SZBP vůči jednotlivým fyzickým či právnickým osobám, avšak výslovně jen v rámci řízení zahájeném na základě přímé žaloby dle čtvrtého pododstavce čl. 263 SFEU (ostatně této možnosti společnost Rosneft využila, když podala žalobu ve věci T-715/14 NK *Rosneft v. Rada*).

24. Principiální a průřezové otázky

5 zahájených řízení (doživotní zákaz výkonu občanských práv při odsouzení za trestný čin, vnitrostátní procesní pravidla ztěžující aplikaci práva Unie, odpovědnost za škodu způsobenou soudním rozhodnutím atd.);

ČR se písemně nebo ústně vyjádřila ve dvou věcech.

C-160/14 Ferreira da Silva e Brito

Krom otázky převodu podniku v kontextu hromadného propouštění je ve sporu zásadní otázka, zda lze uplatnění nároku na náhradu škody za porušení unijního práva soudním rozhodnutím podmínit předchozím zrušením tohoto rozhodnutí, když se jedná o rozhodnutí soudu posledního stupně. Na jednání konaném dne 25. února 2015 byl hájen postoj, že tato podmínka není v rozporu s unijním právem, jelikož sleduje naplnění zásady právní jistoty a je plně legitimní.

C-168/15 Tomášová

Žalobkyně se domáhá, aby jí Slovensko zaplatilo náhradu škody z důvodu porušení unijního práva, kterého se měl dopustit okresní soud v rámci exekučního řízení vedeného proti ní na základě rozhodčí doložky zneužívajícího charakteru, ve kterém se vymohlo plnění na základě zneužívající smluvní klauzule, které bylo v rozporu se zákony provádějícími směrnice k ochraně spotřebitele na vnitřním trhu. Je otázkou, zda za této situace vzniká odpovědnost členského státu za porušení unijního práva (zejména zda je relevantní využití právních prostředků a aktivita spotřebitele). Dne 7. srpna 2015 bylo Soudnímu dvoru zasláno vyjádření v tom smyslu, že rozhodnutí vnitrostátního exekučního soudu, který z vlastní iniciativy nezajistil nepoužitelnost zneužívající smluvní klauzule vůči spotřebiteli, představuje porušení unijního práva, jen pokud měl tento soud k dispozici nezbytné informace o právním a skutkovém stavu pro posouzení zneužívající povahy smluvní klauzule. Porušení unijního práva však nelze považovat za dostatečně závažné, pokud spotřebitel nevyužil dostupné opravné prostředky proti tomuto rozhodnutí.

Zajímavé rozsudky vynesené v řízení o předběžné otázce v roce 2015

Následuje přehled z pohledu VLZ nejzajímavějších rozsudků vydaných v průběhu roku 2015 v řízení o předběžné otázce. Primárně byly v rámci jednotlivých tématických okruhů vybrány rozsudky, v nichž se ČR vyjadřovala, nebo rozsudky, o kterých bylo informováno na zasedáních výboru VLZ.⁵ Účelem tohoto přehledu není poskytnutí vyčerpávajících informací o každém z uvedených rozsudků, spíše na rozsudky a jejich závěry stručně upozornit. Plná znění všech rozsudků jsou dostupná na webových stránkách Soudního dvora (<http://curia.europa.eu>).

1. Zemědělství

13 rozsudků (označování potravin, společná organizace trhů, restrukturalizační a jiné podpory pro zemědělce, vývozní náhrady atd.);

Shrnutí zajímavého rozsudku:

C-195/14 Teekanne (rozsudek devátého senátu ze dne 4. června 2015, GA Sharpston)

Teekanne prodává ovocný čaj s názvem „Felix Himbeer-Vanille Abenteuer“ („Felix malinovo-vanilkové dobrodružství“), který nicméně neobsahuje složky vanilky či malin ani z nich získané látky určené k aromatizaci. Vystala otázka, zda může označení ovocného čaje uvést kupujícího v omyl. Dle Soudního dvora směrnice 2000/13 brání tomu, aby označení potravin a použité způsoby tohoto označení mohly vyvolat na základě vzhledu, popisu nebo grafického znázornění určité složky dojem, že je tato složka v potravině přítomna, ačkoliv v ní ve skutečnosti přítomna není, což vyplývá pouze ze seznamu složek, který je uveden na obalu zmíněné potravin.

2. Životní prostředí

10 rozsudků (posuzování vlivů na životní prostředí, ochrana přírodních stanovišť, odpady, přístup veřejnosti k informacím o životním prostředí, ochrana druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin, kvalita vnějšího ovzduší apod.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

⁵ V rámci jednotlivých oblastí jsou rozsudky řazeny podle data jejich vynesení.

C-531/13 *Marktgemeinde Straßwalchen a další* (rozsudek druhého senátu ze dne 11. února 2015, GA Kokott)

Předmětem řízení byl spor mezi obcí Straßwalchen a rakouským ministrem hospodářství ohledně rozhodnutí, kterým se společnosti Rohöl-Aufsuchungs AG povoluje provést průzkumný vrt na území obce Straßwalchen. Žalující zpochybňují platnost dotčeného povolení z důvodu, že průzkumný vrt měl podléhat posouzení vlivů na životní prostředí v souladu s bodem 14 přílohy I směrnice 85/337, dle něhož těžba ropy a zemního plynu musí podléhat posouzení vlivů na životní prostředí, pokud se zaprvé provádí „ke komerčním účelům“ a zadruhé vytěžené množství přesahuje prahové hodnoty, které jsou v tomto bodě uvedeny. Podle Soudního dvora se sice v případě průzkumných vrtů jedná o vrty komerční, avšak z kontextu a cíle bodu 14 přílohy I směrnice 85/337 nicméně vyplývá, že působnost tohoto ustanovení se nevztahuje na průzkumné vrty. Uvedené ustanovení totiž váže povinnost provést posouzení vlivů na životní prostředí na množství ropy a zemního plynu, jehož těžba je plánována. Za tímto účelem stanoví prahové hodnoty, které musí být denně překročeny, což naznačuje, že se týká záměrů trvajících po určitou dobu, které umožňují trvalou těžbu relativně velkých množství uhlovodíků. Uvedený záměr naopak spadá pod bod 2 písm. d) - hlubinné vrty. Je třeba posoudit vlastnosti záměru zejména s ohledem na jeho kumulativní účinky s ostatními záměry, tedy zda vlivy průzkumných vrtů na životní prostředí mohou být z důvodu vlivů jiných záměrů významnější, než kdyby tyto záměry neexistovaly.

C-534/13 *Fipa Group a další* (rozsudek třetího senátu ze dne 4. března 2015, GA Kokott)

Předmětem sporu byla otázka oprávněnosti rozhodnutí, kterými správní orgán nařídil provedení naléhavých zabezpečovacích opatření a předložení změny projektu sanace aktuálním vlastníkům znečištěných lokalit, kteří však nebyli původci znečištění. Předkládající soud položil otázku, zda na základě zásady „znečišťovatel platí“ (v případě nemožnosti identifikovat osobu odpovědnou za znečištění pozemku nebo v případě nemožnosti vynutit na ní přijetí nápravných opatření) mohou vnitrostátní správní orgány současnému vlastníkovi znečištěné lokality, který však není zároveň znečišťovatelem, uložit povinnost zavést naléhavá zabezpečovací opatření (a to eventuálně i společně a nerozdílně se znečišťovatelem a aniž je dotčen regresní nárok vůči znečišťovateli na vynaložené náklady). Soudní dvůr uvedl, že čl. 16 směrnice 2004/35 v souladu s čl. 193 SFEU stanoví možnost, že členské státy zachovají a přijmou přísnější opatření v souvislosti s prevencí a nápravou škod na životním prostředí, a to zejména v souvislosti s identifikací dalších odpovědných osob, pokud jsou tato opatření slučitelná se Smlouvami. S ohledem na znění platné

italské legislativy je pak zapotřebí uzavřít, že je v souladu se směrnicí, pokud národní legislativa neumožňuje uložit povinnost přijmout preventivní a nápravná opatření vlastníkovu tohoto pozemku, který není odpovědný za znečištění, avšak současně ukládá vlastníkovu povinnost nahradit náklady související s opatřeními přijatými příslušným orgánem v mezích tržní hodnoty pozemku stanovené po přijetí těchto opatření.

C-570/13 Gruber (rozsudek pátého senátu ze dne 16. dubna 2015, GA Kokott)

Předmětem řízení byla otázka přezkoumatelnosti právně závazného správního rozhodnutí, kterým bylo určeno, že u určitého záměru není třeba provádět EIA ze strany dotčených osob. V této věci stěžovatelka (sousedka budovaného nákupního centra) napadla platnost rozhodnutí místního živnostenského úřadu neprovádět EIA (neboť nebyly překročeny prahové hodnoty), jelikož nebyla účastníkem dotčeného posuzování a dané rozhodnutí obsahuje věcné vady. Podle Soudního dvora sice členské státy disponují širokým rozhodovacím prostorem pro určení, co představuje „dostatečný zájem“ nebo „porušování práva“, ze znění čl. 11 odst. 3 směrnice 2011/92, jakož i z čl. 9 odst. 2 druhého pododstavce Aarhuské úmluvy však vyplývá, že uvedený prostor pro uvážení je omezen dosažením cíle, kterým je poskytnout dotčené veřejnosti široký přístup k právní ochraně. Pokud pak jde o osoby, které spadají pod pojem „soused“, tyto jsou způsobilé být součástí „dotčené veřejnosti“ ve smyslu čl. 1 odst. 2 směrnice 2011/92 a z hlediska zajištění jejich přístupu k právní ochraně je zapotřebí posoudit kritéria stanovená vnitrostátním právem, pokud jde o „dostatečný zájem“ nebo „porušování práva“. V případě kladné odpovědi je na místě určit, že správní rozhodnutí o neprovedení takového posouzení nemá vůči uvedeným sousedům závazný účinek.

C-148/14 Nordzucker (rozsudek druhého senátu ze dne 29. dubna 2015, GA Wahl)

Jednalo se o výklad směrnice o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů. Dle Soudního dvora se čl. 16 odst. 3 směrnice 2003/87 (který stanoví pokutu provozovateli, jenž nevyřadí odpovídající počet povolenek) nepoužije na provozovatele, který vyřadí počet povolenek odpovídající emisím předchozího roku, tak jak byly vykázány a ověřeny v souladu se směrnicí, avšak po dalším ověření vykonaném příslušným vnitrostátním orgánem po uplynutí lhůty pro vyřazení vyjde najevo, že bylo uvedeno příliš nízké množství těchto emisí, takže počet vyřazených povolenek je nedostatečný.

ČR se k věci písemně vyjádřila, závěry Soudního dvora jsou s tímto vyjádřením v souladu.

C-461/13 Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland (rozsudek velkého senátu ze dne 1. července 2015, GA Jääskinen)

Spolek Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland (BUND) zpochybil souhlas příslušného orgánu s tím, že různé části řeky Vezery na severu Německa budou prohloubeny tak, aby mohly širší kontejnerové lodě připlout do severoněmeckých přístavů. Tyto úpravy mají krom přímých dopadů další hydrologické a morfologické důsledky pro dotyčné části řeky. Předkládající soud se tázal, zda se rámcová směrnice o vodách vztahuje na proces schvalování tohoto konkrétního projektu, nebo zda se omezuje na uvedení pouhých cílů plánování hospodaření.

Podle Soudního dvora konečný cíl rámcové směrnice o vodách spočívá v tom, že bude koordinovaným postupem dosaženo „dobrého stavu“ všech povrchových vod v EU do roku 2015. Environmentální cíle, kterých musí členské státy dosáhnout, zahrnují dvě povinnosti, a sice zamezit zhoršení stavu všech útvarů povrchových vod (povinnost zamezit zhoršení) a zajistit ochranu, zlepšení stavu a obnovu všech těchto vodních útvarů s cílem dosáhnout dobrého stavu nejpozději na konci roku 2015 (povinnost zajistit zlepšení). Tyto povinnosti se přitom vztahují i na konkrétní projekty. Podle Soudního dvora jsou tedy členské státy povinny (s výhradou udělení výjimky) odmítnout schválení konkrétního projektu, pokud může vést ke zhoršení stavu útvaru povrchové vody nebo pokud ohrožuje dosažení dobrého stavu povrchových vod či dobrého ekologického potenciálu a dobrého chemického stavu takových vod ke dni stanovenému směrnicí. Co se týče otázky, od kterého okamžiku se jedná o „zhoršení stavu“ útvaru povrchové vody, Soudní dvůr odpověděl, že o takové zhoršení se jedná tehdy, jakmile se stav alespoň jedné z kvalitativních složek ve smyslu přílohy V směrnice zhorší o jednu třídu, a to i v případě, že toto zhoršení nevede k celkově horšímu zařazení útvaru povrchové vody. Pokud se však dotyčná kvalitativní složka ve smyslu této přílohy již nachází v nejnižší třídě, jakékoli zhoršení této složky představuje „zhoršení stavu“ útvaru povrchové vody.

ČR se k věci ústně vyjádřila, závěry Soudního dvora nejsou s tímto vyjádřením v souladu.

C-487/14 Total Waste Recycling (rozsudek sedmého senátu ze dne 26. listopadu 2015, GA Bot)

V původním řízení šlo o pokutu, kterou státní inspekce uložila za porušení právních předpisů týkajících se přepravy odpadů. Soudní dvůr vyložil nařízení č. 1013/2006 o přepravě odpadů tak, že přeprava odpadů uvedených v příloze IV nařízení do země tranzitu přes jiný hraniční přechod, než jaký je uveden ve formuláři oznámení a byl odsouhlasen příslušnými orgány, musí být považována za podstatnou změnu, takže skutečnost, že příslušné orgány nebyly o této změně informovány, má za

následek, že je přeprava odpadu nedovolená. Uložení pokuty jakožto sankce za přepravu odpadů uvedených v příloze IV nařízení do země tranzitu přes jiný hraniční přechod, než jaký je uveden ve formuláři oznámení a odsouhlasen příslušnými orgány, jejíž základní výše odpovídá výši pokuty, která se ukládá v případě porušení povinnosti získat souhlas a podat předchozí písemné oznámení, lze považovat za přiměřené jen tehdy, pokud okolnosti, které charakterizují spáchané porušení, umožňují konstatovat, že se jedná o porušení rovnocenné závažnosti.

3. Dopravní politika

6 rozsudků (společná pravidla pro provozování leteckých služeb, náhrady cestujícím v letecké dopravě, sociální práva v silniční dopravě, zákaz ochrannářských poplatků v dopravě);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-573/13 *Air Berlin* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 15. ledna 2015, GA Bot)

Soudní dvůr rozhodl, že dle nařízení č. 1008/2008 musí být v rámci elektronického rezervačního systému konečná cena, jež má být zaplácena, uvedena při každém zobrazení cen za letecké služby, včetně jejich prvního zobrazení, a že konečná cena, jež má být zaplácena, musí být uvedena nejen u letecké služby zvolené zákazníkem, ale rovněž u každé letecké služby, jejíž tarif je zobrazen.

C-318/14 *SAD Trnava* (usnesení desátého senátu ze dne 21. května 2015, GA Wahl)

Spor se týkal toho, zda lze od společnosti usazené na Slovensku, která v ČR zřídila organizační složku a provozuje zde linky městské hromadné dopravy, vyžadovat zvláštní povolení předvídané zákonem pro zahraniční dopravce, jehož vydání závisí na uvážení příslušných orgánů. Soudní dvůr rozhodl, že dotčený požadavek stanovený českou právní úpravou je neslučitelný se svobodou usazování. Soudní dvůr odmítl, že by se jednalo o výkon svobody volného pohybu služeb, která v případě provozování linek městské hromadné dopravy dosud nebyla na úrovni EU liberalizována s ohledem na ustanovení primárního práva o dopravě a příslušná ustanovení sekundárního práva. Stejně Soudní dvůr odmítl tezi, že by bylo možné zpochybnit omezení svobody usazení odkazem na nařízení o veřejných službách v přepravě cestujících, které se týká jen otázky kompenzace při ukládání nebo sjednávání závazků veřejné služby.

ČR se k věci písemně vyjádřila, závěry Soudního dvora nejsou s tímto vyjádřením v souladu.

C-257/14 *van der Lans* (rozsudek devátého senátu ze dne 17. září 2015, GA Sharpston)

Soudní dvůr rozhodl, že letecký dopravce je povinen cestujícím platit náhradu z důvodu zpoždění nebo zrušení letu ve smyslu nařízení č. 261/2004 i v případě technické závady, která nastala nepředvídaně, nebyla způsobena nedostatkem údržby ani nebyla odhalena během pravidelné údržby.

4. Energetická politika

2 rozsudky (podpora využívání energie z obnovitelných zdrojů, společná pravidla pro vnitřní trh s elektřinou a zemním plynem atd.);

Shrnutí všech rozsudků:

C-510/13 *E.ON Földgáz Trade* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 19. března 2015, GA Cruz Villalón)

Spor se týkal toho, zda má obchodník s plynem, který adresoval provozovateli soustavy čtyři žádosti o dlouhodobou rezervaci kapacity, aktivní legitimaci k žalobě proti národnímu energetickému regulačnímu orgánu, který svým rozhodnutím *de facto* zmařil, aby bylo možné vyhovět uvedeným žádostem o dlouhodobou rezervaci kapacity. Otázka vyvstala zejména kvůli tomu, že vnitrostátní právo v předmětné věci nepřiznává danému obchodníkovi aktivní legitimaci, neboť neexistuje mezi daným obchodníkem a regulačním orgánem žádný právní vztah. Dle Soudního dvora brání unijní právo tomu, aby danému obchodníkovi nebyla přiznána aktivní legitimace, a to s ohledem na právo nediskriminačního přístupu k distribuční soustavě, které musí provozovatel soustavy respektovat. Z toho pak plyne danému obchodníkovi právo na účinnou právní ochranu, které by bylo k ničemu, pokud by mu nebyla přiznána aktivní legitimace.

C-5/14 *Kernkraftwerke Lippe-Ems* (rozsudek třetího senátu ze dne 4. června 2015, GA Szpunar)

Spor se týkal otázky, zda unijní právo brání v aplikaci (německé) úpravy, která stanovuje daň na jaderné palivo použité ke komerční výrobě elektřiny. Soudní dvůr rozhodl, že předmětná daň nespadá ani pod směrnici o zdanění energetických produktů, ani pod směrnici o spotřebních daních. Dotčenou daní dále nedochází k selektivnímu zvýhodnění výrobců vyrábějících elektřinu z jiných produktů, než je jaderné palivo, a tudíž nejde o nedovolenou státní podporu. Stejně tak ani Smlouva o Euratom nebrání v aplikaci dotčené daně, neboť není odváděna z důvodu, že jaderné palivo překročilo hranice, ale proto, že došlo k jeho využití k průmyslové

výrobě elektřiny bez ohledu na původ tohoto paliva. Z hlediska procesního Soudní dvůr rozhodl, že vnitrostátní soud, který má pochybnosti o slučitelnosti vnitrostátní právní úpravy s unijním právem i ústavou daného členského státu, se může obrátit na Soudní dvůr s otázkami týkajícími se výkladu unijního práva a není případně této možnosti či povinnosti zproštěn proto, že před ústavním soudem daného členského státu probíhá řízení o kontrole ústavnosti dotčené daně.

5. Průmyslová politika (elektronické komunikace)

9 rozsudků (sítě a služby elektronických komunikací, uchovávání údajů atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-3/14 Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej a Telefonii Dialog (rozsudek třetího senátu ze dne 16. dubna 2015, GA Bot)

Spor se týkal toho, zda je vnitrostátní regulační orgán pro elektronické komunikace oprávněn změnit provozní podmínky telekomunikačního podniku ve vztahu k jinému poskytovateli služeb elektronických komunikací, aniž by došlo ke konzultaci v této věci s Komisí a vnitrostátními regulačními orgány jiných členských států, jak předpokládá dotčená směrnice z důvodu ovlivnění obchodu mezi členskými státy. Dle Soudního dvora je vnitrostátní regulační orgán povinen provést uvedenou konzultaci, pokud má při rozhodování o sporu mezi podniky zajišťujícími síť nebo poskytujícími služby elektronických komunikací v úmyslu uložit povinnosti týkající se zajištění přístupu k nezeměpisným číslům, přičemž uložení této povinnosti má dopad na obchod mezi členskými státy, když toto opatření může nezanedbatelným způsobem přímo nebo nepřímo, skutečně nebo potenciálně ovlivnit tento obchod, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

C-1/14 Base Company a Mobistar (rozsudek třetího senátu ze dne 11. června 2015, GA Cruz Villalón)

Dle Soudního dvora se zvláštní sazby upravené v čl. 9 směrnice 2002/22 (směrnice o univerzální službě) a mechanismus financování upravený v čl. 13 odst. 1 písm. b) této směrnice uplatní na předplacený přístup k internetu, který vyžaduje připojení k internetu v pevném místě, avšak nikoli na mobilní komunikační služby včetně předplaceného přístupu k internetu poskytovaného prostřednictvím uvedených mobilních komunikačních služeb. Pokud jsou tyto mobilní komunikační služby na vnitrostátním území veřejně přístupné jako „povinné doplňkové služby“ ve smyslu článku 32 směrnice 2002/22, jejich financování nemůže být ve vnitrostátním právu zajištěno mechanismem, na kterém by se podílely určité podniky.

C-508/14 *T-Mobile Czech Republic a Vodafone Czech Republic* (rozsudek pátého senátu ze dne 6. září 2015, GA Mengozzi)

Spor se týkal výkladu směrnice o univerzální službě v kontextu řízení mezi telefonními operátory a Českým telekomunikačním úřadem o náhradu nákladů za poskytování univerzální služby. Soudní dvůr rozhodl, že do těchto nákladů lze zahrnout i míru návratnosti vlastního kapitálu potřebného na poskytování univerzální služby, jelikož se jedná o skutečný náklad, tudíž není podstatné, že zákon tuto položku označuje jako „přiměřený zisk“. Předkládajícímu soudu bylo ponecháno k posouzení, zda paušální míra návratnosti stanovená českou legislativou je v tomto ohledu přiměřená, přičemž Soudní dvůr pro tyto účely uvedl několik vodítek.

ČR se k věci písemně vyjádřila, závěry Soudního dvora jsou s tímto vyjádřením v souladu.

C-416/14 *Fratelli De Pra a SAIV* (rozsudek osmého senátu ze dne 17. září 2015, GA Kokott)

Spor se týkal poplatku účtovaného italským státem za to, že telekomunikační operátoři dávají v rámci smlouvy o předplatném na mobilní telefonní služby telekomunikační koncová zařízení k dispozici svým uživatelům. Dle Soudního dvora unijní právní úprava nebrání vnitrostátní právní úpravě, podle které používání koncových zařízení pro pozemní mobilní radiokomunikaci v rámci smlouvy o předplatném podléhá obecnému oprávnění nebo licenci, jakož i zaplacení sporného poplatku. Soudní dvůr dále rozhodl, že příslušné unijní směrnice a Listina základních práv EU nebrání rozdílnému zacházení s uživateli koncových zařízení pro pozemní mobilní radiokomunikaci v závislosti na tom, zda uzavřeli smlouvu o předplatném na mobilní telefonní služby, nebo zda si tyto služby zakoupili formou předplacených či dobíjecích karet, přičemž pouze první skupina uživatelů podléhá správnímu poplatku.

C-326/14 *Verein für Konsumenteninformation proti A1 Telekom Austria AG* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 26. listopadu 2015, GA Cruz Villalón)

Změna sazeb za poskytování služeb souvisejících s komunikačními sítěmi nebo služeb elektronických komunikací, která byla provedena na základě klauzule o úpravě sazeb obsažené ve všeobecných obchodních podmínkách uplatňovaných společností poskytující tyto služby, přičemž tato klauzule stanoví takovou úpravu v závislosti na objektivním indexu spotřebitelských cen vypracovaném veřejným orgánem, podle Soudního dvora nepředstavuje „změnu smluvních podmínek“, která přiznává účastníkovi právo odstoupit od smlouvy bez postihu.

C-454/13 Proximus (rozsudek třetího senátu ze dne 17. prosince 2015, GA Wahl)

Šlo o spor mezi společností Proximus (dříve Belgacom) a belgickou obcí ohledně poplatku z antén pro mobilní telekomunikace umístěných na území této obce. Konkrétně šlo o to, zda směrnice 2002/20 brání tomu, aby právní předpis vnitrostátního orgánu nebo místní samosprávy zavedl pro rozpočtové účely poplatků z infrastruktur mobilních telekomunikací instalovaných na veřejném nebo soukromém majetku, které jsou používány v rámci provádění činností, na něž se vztahuje obecné oprávnění. Soudní dvůr shledal, že směrnice nebrání tomu, aby byl takový poplatek uložen každé fyzické nebo právnické osobě, již náleží věcné či uživatelské právo k anténě pro mobilní telekomunikace.

C-517/14 Proximus (rozsudek třetího senátu ze dne 17. prosince 2015, GA Wahl)

Šlo o spor mezi společností Proximus (dříve Belgacom) a provincií Namur ohledně poplatku ze stožárů a zařízení pro vysílání a příjem v rámci sítě mobilních telekomunikací umístěných na území této provincie. Položené otázky se týkaly toho, zda směrnice 2002/20 brání tomu, aby právní předpis vnitrostátního orgánu nebo územního samosprávného celku zavedl, z rozpočtových důvodů nesouvisejících s účelem tohoto oprávnění, poplatek za infrastrukturu mobilní komunikace používanou v rámci provozování činností, na které se vztahuje obecné oprávnění přiznané na základě uvedené směrnice (případně s rozlišením případů umístění této infrastruktury na soukromém majetku a případů jejího umístění na veřejném majetku), a zda brání tomu, aby právní předpis vnitrostátního orgánu nebo územního samosprávného celku zavedl, z rozpočtových důvodů nesouvisejících s účelem tohoto oprávnění, poplatek za infrastrukturu mobilní komunikace, který není uveden mezi podmínkami vyjmenovanými v příloze směrnice. Soudní dvůr konstatoval, že směrnice uložení takového poplatku nebrání.

6. Ochrana osobních údajů

3 rozsudky (přístup k dokumentům azylového řízení z titulu přístupu k osobním údajům, osobní údaje v kontextu webových vyhledávačů, osobní údaje v kontextu průmyslové kamery na domě);

Shrnutí všech rozsudků:

C-362/14 Schrems (rozsudek velkého senátu ze dne 6. září 2015, GA Bot)

Bylo sporné, zda rozhodnutí Komise konstatující, že třetí země zajišťuje odpovídající úroveň ochrany osobních údajů (tzv. „bezpečný přístav“), brání tomu, aby orgán dozoru členského státu mohl posoudit žádost osoby týkající se ochrany jejích práv

a svobod v souvislosti se zpracováním osobních údajů, pokud tato osoba tvrdí, že právo a praxe platné v této zemi nezajišťují odpovídající úroveň ochrany. V této věci šlo konkrétně o rozhodnutí Komise 2000/520 týkající se USA. Soudní dvůr jednak konstatoval, že takové rozhodnutí Komise nemůže bránit tomu, aby vnitrostátní orgán dozoru provedl ve věci vlastní přezkum, přičemž pokud bude toho názoru, že výtky dotčené osoby jsou opodstatněné, musí mít tento orgán podle vnitrostátního práva možnost obrátit se na soud, který v případě sdílení pochybností orgánu dozoru mohl položit předběžnou otázku týkající se platnosti příslušného rozhodnutí Komise. Soudní dvůr též prohlásil rozhodnutí 2000/520 za neplatné, neboť z něj nevyplývá (spíše naopak!), že USA skutečně zajišťují odpovídající úroveň ochrany základních práv, jaká je v zásadě rovnocenná úrovni zaručené v unijním právním řádu.

ČR se k věci písemně vyjádřila, závěry Soudního dvora nejsou s tímto vyjádřením v souladu.

C-201/14 *Bara a další* (rozsudek třetího senátu ze dne 1. října 2015, GA Cruz Villalón)

Bylo sporné, zda směrnice 95/46 brání vnitrostátním opatřením, která umožňují orgánu veřejné správy členského státu předávat jinému orgánu osobní údaje a následně je zpracovávat, aniž byly subjekty údajů o tomto předání a zpracování informovány (šlo o předání údajů o příjmech vnitrostátním daňovým orgánem orgánu sociálního zabezpečení, který na jejich základě odhalil nedoplatky na zdravotním pojištění). Soudní dvůr rozhodl, že směrnice 95/46 těmito opatřeními brání. Odmítl zejména použití výjimky z povinností směrnice podle jejího čl. 13, neboť tato omezení musejí být přijata legislativními opatřeními, k čemuž v této věci nedošlo.

ČR se k věci písemně vyjádřila, závěry Soudního dvora nejsou s tímto vyjádřením v souladu.

C-230/14 *Weltimmo* (rozsudek třetího senátu ze dne 1. října 2015, GA Cruz Villalón)

Jednalo se o to, za jakých okolností může vnitrostátní orgán dozoru na úseku ochrany osobních údajů použít své právní předpisy vůči správci údajů, který sídlí v jiném členském státě, ale působí na území členského státu uvedeného orgánu dozoru. Soudní dvůr konstatoval, že orgán dozoru tyto předpisy může použít, pokud dotčený správce údajů vykonává prostřednictvím stálého zařízení na území tohoto členského státu efektivní a skutečnou činnost, byť i minimální, v rámci níž je prováděno zpracování osobních údajů. Pokud by nebylo použitelné vnitrostátní

právo orgánu dozoru, pak tento orgán nemůže správce údajů sankcionovat, ale musí požádat o zásah orgán dozoru toho členského státu, jehož právo je použitelné.

7. Veřejné zakázky

10 rozsudků (pojem „veřejná zakázka“, zadávací řízení, zásada rovného zacházení a transparentnosti, prahové hodnoty, zadávání „in house“ atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-538/13 *eVigilo* (rozsudek pátého senátu ze dne 12. března 2015, GA Jääskinen)

Případ se týkal způsobu vyhodnocení nabídek uchazečů o veřejnou zakázku. Dle Soudního dvora je možné protiprávnost vyhodnocení nabídek uchazečů konstatovat i pouze na základě skutečnosti, že úspěšný uchazeč o zakázku měl významné vazby na odborníky jmenované veřejným zadavatelem, kteří hodnotili nabídky. Veřejný zadavatel je povinen ověřit existenci případných střetů zájmu a přijmout opatření vhodná k předcházení střetům zájmů, jejich odhalování a odstraňování. Při přezkumu opravného prostředku směřujícího ke zrušení rozhodnutí o zadání zakázky z důvodu podjatosti odborníků nelze vyžadovat, aby odmítnutý uchazeč konkrétně prokázal podjatost odborníků. V zásadě je věcí vnitrostátního práva určit, zda a v jakém rozsahu musí příslušné správní a soudní orgány zohlednit okolnost, že případná podjatost odborníků měla či neměla dopad na rozhodnutí o zadání zakázky. Veřejný zadavatel však v zásadě může přijmout jako kritérium hodnocení nabídek podaných uchazeči stupeň souladu nabídek s požadavky uvedenými v zadávací dokumentaci. Unijní právo vyžaduje, aby právo na podání návrhu na přezkum legality nabídkového řízení bylo po uplynutí lhůty stanovené vnitrostátním právem přístupné přiměřeně informovanému uchazeči, který postupuje s obvyklou řádnou péčí, jenž byl schopen pochopit podmínky nabídkového řízení až v okamžiku, kdy veřejný zadavatel poté, co vyhodnotil nabídky, poskytl úplné informace o důvodech svého rozhodnutí. Toto právo lze uplatnit až do uplynutí lhůty pro podání návrhu na přezkum rozhodnutí o zadání zakázky.

C-269/14 *Suomen Palvelutaksit a Oulun Taksipalvelut* (rozsudek sedmého senátu ze dne 21. května 2015, GA Bot)

Spor se týkal toho, zda se na způsob placení náhrad pro přepravu pojištěnců, která byla ujednána mezi finskou správou sociálního zabezpečení a finským svazem taxislužby, vztahují unijní právní předpisy o koncesích. Soudní dvůr rozhodl, že ujednání, jehož prostřednictvím dochází k určení jedné společnosti provozující taxislužbu pro pacienty v každém obvodu územního pojišťovacího pracoviště,

představuje koncesi, pokud koncesionář nese při výkonu dané činnosti hospodářské riziko.

C-203/14 *Consorti Sanitari del Maresme* (rozsudek velkého senátu ze dne 6. října 2015, GA Jääskinen)

Spor se týkal vyloučení navrhovatele ze zadávacího řízení na veřejnou zakázku v důsledku jeho postavení orgánu veřejné správy, jež mu znemožnilo splnit zadávací podmínku ohledně předložení klasifikace podniku. Soudní dvůr rozhodl, že podle směrnice 2014/18 „hospodářský subjekt“ oprávněný zúčastnit se zadávacích řízení na veřejnou zakázku zahrnuje i orgány veřejné správy, pokud jsou oprávněny nabízet na trhu služby za úplatu, a v rozsahu, v němž jsou takto oprávněny. Směrnice brání vnitrostátní právní úpravě, dle které se vnitrostátní orgány veřejné správy oprávněné nabízet stavební práce, výrobky nebo služby nemohou účastnit zadávacího řízení, zatímco právo účastnit se daného zadávacího řízení je vyhrazeno jen (soukromým) subjektům z důvodu, že mohou předložit požadovanou klasifikaci podniku.

C-166/14 *MedEval* (rozsudek pátého senátu ze dne 26. listopadu 2015, GA Kokott)

Spor se týkal toho, zda unijní právo brání vnitrostátní právní úpravě, která podání žaloby na náhradu škody za porušení pravidel zadávání veřejných zakázek podmiňuje předchozím určením protiprávnosti řízení o zadání dotyčné zakázky, pokud návrh na určení protiprávnosti podléhá prekluzivní lhůtě šesti měsíců, která začíná běžet ode dne následujícího po dni zadání dotčené zakázky, a to nezávisle na tom, zda se navrhovatel mohl o existenci protiprávnosti rozhodnutí veřejného zadavatele dozvědět či nikoli. Dle Soudního dvora není taková vnitrostátní právní úprava v souladu se zásadou efektivity. Přezkumná směrnice sice stanoví šestiměsíční lhůtu, pokud jde o žalobu na zrušení protiprávních (zadávacích) rozhodnutí, což je odůvodněno požadavkem právní jistoty. Nicméně v případě žalob na náhradu škody není hledisko právní jistoty až tak relevantní. Podmínění přípustnosti žalob na náhradu škody předchozím určením protiprávnosti řízení o zadání dotyčné zakázky je způsobilé v praxi znemožnit či nadměrně ztížit uplatnění práva podat žalobu na náhradu škody.

8. Státní podpory

11 rozsudků (vracení nedovolených státních podpor, osvobození od daně jako státní podpora atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-667/13 *Banco Privado Português a Massa Insolvente do Banco Privado Português* (rozsudek druhého senátu ze dne 5. března 2015, GA Cruz Villalón)

Případ se týkal vymáhání zakázané podpory portugalským státem, který poskytl zkrachovalé portugalské bance během finanční krize záruku v souvislosti s půjčkou. Předkládací soud se tázal na (ne)platnost rozhodnutí Komise prohlašujícího danou podporu za neslučitelnou s vnitřním trhem z důvodu nedostatečného, resp. nekonzistentního odůvodnění ze strany Komise (nedoložení podmínky ovlivnění obchodu mezi členskými státy; nedoložení kauzality mezi nepředložením záchranného plánu portugalským státem a (ne)schválení státní podpory Komisí; nepřesné určení data vzniku neslučitelnosti podpory s vnitřním trhem). Přezkum předběžných otázek neodhalil dle Soudního dvora žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena platnost sporného rozhodnutí Komise. Ve vztahu k podmínce ovlivnění obchodu mezi členskými státy Komisi stačí prokázat, že dané vnitrostátní opatření může ovlivnit tento obchodu, což Komise v dané věci taky učinila.

C-672/13 *OTP Bank* (rozsudek šestý senátu ze dne 19. března 2015, GA Jääskinen)

Spor se týkal toho, zda záruka členského státu vůči bance v případě neschopnosti dlužníka splácet úvěr poskytnutý v souvislosti s financováním nemovitosti představuje státní podporu, a to zejména v situaci, kdy daná záruka byla schválena před přistoupením daného členského státu k EU a poté změněna. Podle Soudního dvora představuje tato záruka schválená před přistoupením daného členského státu k EU a poskytnutá výlučně úvěrovým institucím *a priori* státní podporu. Přísluší však předkládajícímu soudu, aby posoudil selektivitu záruky a určil, zda je změna, k níž došlo po přistoupení členského státu k EU a dle které může být záruka přiznána jiným hospodářským subjektům než jen samotným úvěrovým institucím, způsobilá zpochybnit selektivní povahu záruky. Pokud předkládající soud kvalifikuje státní záruku jako „státní podporu“, jde o novou podporu, která podléhá oznamovací povinnosti. Pokud tuto povinnost členský stát nesplnil, musí předkládající soud prohlásit záruku za protiprávní. Příjemci státní záruky, která byla poskytnuta protiprávně, nemají podle unijního práva k dispozici opravný prostředek.

C-39/14 *BVVG* (rozsudek prvního senátu ze dne 16. července 2015, GA Cruz Villalón)

Spor se týkal toho, že obec zastavila prodej zemědělské půdy státním orgánem nezemědělčům, kteří za ní nabídli o 50 % více než je běžná prodejní cena mezi zemědělci v dané lokalitě, a to s odůvodněním, že nabídnutá cena je v hrubém poměru k tržní ceně uplatňované mezi zemědělci. Vystala otázka, zda tento postup, který má chránit zemědělské podniky před nárůstem ceny za zemědělské

pozemky, představuje zakázanou státní podporu. Dle Soudního dvora se nejedná o státní podporu, pokud uplatnění uvedeného pravidla umožní dospět k ceně, která by se co nejvíce blížila tržní hodnotě dotčeného pozemku.

9. Hospodářská soutěž

6 rozsudků (kartely, kolektivní smlouvy v kontextu hospodářské soutěže);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-170/13 *Huawei Technologies* (rozsudek pátého senátu ze dne 16. července 2015, GA Wathelet)

V předmětné věci šlo o spor žalobkyně, jež je majitelkou patentu, který se vztahuje na standard do mobilních telefonů čtvrté generace, a společností, které se zabývají výrobou a distribucí přístrojů telekomunikační techniky a síťového vybavení, o porušení patentu a zdržování se dalšího porušování. Žalované namítají, že samotným podáním žaloby proti nim žalobkyně zneužívá své dominantní postavení. Podle Soudního dvora majitel patentu nezneužívá podáním žaloby dominantní postavení, jestliže před podáním žaloby jednak upozornil údajného porušovatele na vytýkané porušení a upřesnil, v čem spočívalo jeho porušení, a jednak poté, co údajný porušovatel vyjádřil vůli uzavřít licenční smlouvu na používání patentu, předá danému porušovateli konkrétní písemnou nabídku licenční smlouvy a upřesní zejména poplatek a způsob jeho výpočtu, přičemž porušovatel nezhodnotí pečlivě dotčenou nabídku v souladu s uznávanými obchodními zvyklostmi a s dobrou vírou. Majitel patentu může dále podat žalobu proti údajnému porušovateli patentu směřující ke sdělení účetních údajů týkajících se užívání daného patentu.

C-185/14 *EasyPay a Finance Engineering* (rozsudek druhého senátu ze dne 22. října 2015, GA Wathelet)

Spor se týkal toho, zda bulharský monopol na výplatu důchodů svěřený jedné soukromé společnosti omezuje hospodářskou soutěž a je v rozporu s čl. 106 a 107 SFEU. Dle Soudního dvora v případě, že je provádění poštovních převodů k výplatě důchodů hospodářskou činností, nevztahuje se zákaz státních podpor na situaci, kdy členský stát přiznává výlučné právo na vyplácení důchodů poštovními převody určitému podniku, jde-li o službu obecného hospodářského zájmu, za niž je kompenzace poskytována jako protihodnota za plnění uskutečněná tímto podnikem za účelem plnění povinností veřejné služby.

10. Daně a finanční trh

56 rozsudků (šestá směrnice o DPH, trh finančních nástrojů, odpovědnost z provozu motorových vozidel, základ daně a odpočty daně, zboží a služby osvobozené od daně, dvojí zdanění, spotřební daň atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-349/13 *Oil Trading Poland* (rozsudek desátého senátu ze dne 12. února 2015, GA Jääskinen)

Spor se týkal otázky, zda mazací oleje používané pro jiné účely než jako pohonné hmoty nebo paliva, jež nespádají do působnosti směrnic 92/12 a 2008/118 mohou podléhat dani upravené stejnými pravidly, jaká platí pro režim harmonizované spotřební daně stanovené těmito směrnici. Soudní dvůr rozhodl, že to je možné, neboť skutečnost, že uvedené výrobky podléhají této dani, nevede k formalitám při přechodu hranice v rámci obchodu mezi členskými státy.

C-43/14 *ŠKO-ENERGO* (rozsudek druhého senátu ze dne 26. února 2015, GA Kokott)

Případ se týkal souladu české darovací daně na emisní povolenky se směrnicí 2003/87. Ta sice neobsahuje ustanovení, jež by uložení této daně výslovně zakázalo, ale ukládá členským státům přidělit alespoň 90 % povolenek „zdarma“. Soudní dvůr rozhodl, že směrnice brání uplatnění darovací daně, pokud tato daň nerespektuje 10% horní hranici pro přidělení emisních povolenek za úplat, kterou stanoví směrnice, což dle Soudního dvora bude muset ověřit Nejvyšší správní soud.

ČR se k věci písemně i ústně vyjádřila, závěry Soudního dvora jsou s těmito vyjádřeními částečně v souladu.

C-553/13 *Statoil Fuel & Retail* (rozsudek třetího senátu ze dne 5. března 2015, GA Bot)

Případ se týkal možnosti podrobit dani maloobchodní prodej kapalného paliva podléhajícího spotřební dani. Estonské orgány tuto daň odůvodňovaly financováním organizace veřejné dopravy. Soudní dvůr nicméně takové odůvodnění odmítl s tím, že v daném případě neexistovala přímá souvislost mezi využitím příjmů z daně a uvedeným zvláštním důvodem.

C-175/14 *Prankl* (rozsudek šestého senátu ze dne 5. března 2015, GA Sharpston)

Jednalo se o to, zda v případě zboží podléhajícího spotřební dani, které bylo nelegálně dopraveno na území členského státu a poté přepravováno bez průvodního

dokladu do jiného členského státu, na jehož území je zboží odhaleno příslušnými orgány, mohou tranzitní členské státy vybrat spotřební clo s odůvodněním, že toto zboží bylo na jejich území během přepravy skladováno pro obchodní účely. Soudní dvůr takovou možnost odmítl, spotřební daň mohou vybrat pouze orgány členského státu určení, tedy toho členského státu, kde bylo zboží nakonec odhaleno.

C-628/13 *Lafonta* (rozsudek druhého senátu ze dne 11. března 2015, GA Wathelet)

Bylo sporné, zda podle směrnic 2003/6 a 2003/124 důvěrnou informací o finančních nástrojích, kterou nesmí zasvěcené osoby využívat pro vlastní potřebu, je pouze taková informace, u níž je známé, jakým směrem se bude cena finančních nástrojů měnit, nebo zda postačuje vědět, že dojde k nějaké změně. Soudní dvůr rozhodl, že informace o směru vývoje ceny není nutná.

ČR se k věci písemně vyjádřila, závěry Soudního dvora jsou s tímto vyjádřením v souladu.

C-556/13 *Litaksa* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 26. března 2015, GA Mengozzi)

Bylo sporné, zda lze povinné pojištění odpovědnosti z provozu motorových vozidel sjednat s územním omezením pouze na některý členský stát. Soudní dvůr rozhodl, že směrnice 90/232 takové omezení neumožňuje.

C-76/14 *Manea* (rozsudek velkého senátu ze dne 14. dubna 2015, GA Szpunar)

Spor se týkal daně z motorových vozidel. Této dani podléhají dovezená ojetá vozidla při jejich první registraci v Rumunsku a vozidla již registrovaná v Rumunsku při prvním zápisu vlastnického práva k těmto vozidlům. Tato daň ale neplatí ve vztahu k již registrovaným vozidlům, za která byla uhrazena dříve platná daň, jež byla shledána neslučitelnou s unijním právem. Dle Soudního dvora je tato daň slučitelná s unijním právem s výjimkou situací, kdy dochází k osvobození ojetých motorových vozidel od daně z důvodu, že za tato vozidla již byla zaplácena dříve platná daň, která byla poté shledána neslučitelnou s unijním právem, neboť dané osvobození nemůže z hlediska práva EU nahradit vrácení neprávem vybrané původní daně spolu s úroky.

C-42/14 *Wojskowa Agencja Mieszkaniowa w Warszawie* (rozsudek třetího senátu ze dne 16. dubna 2015, GA Sharpston)

Spor se týkal otázky, zda jde o dodání elektřiny, tepla, vody a službu odvádění odpadu ve smyslu směrnice 2006/112 mezi pronajímatelem a nájemcem, když s dodavatelem/poskytovatelem má smlouvu pronajímatel a náklady fakticky přenáší na nájemce. Soudní dvůr uvedl, že na tyto dodávky a služby je třeba pro účely DPH

nahlížet tak, že jsou uskutečňovány pronajímatelem. Otázku, zda tyto dodávky a služby tvoří z hlediska DPH společně s pronájmem jediné plnění, nebo několik samostatných a odděleně posuzovaných plnění, je třeba posoudit vždy vzhledem k okolnostem konkrétního případu, zejména podle obsahu nájemní smlouvy.

C-349/14 *Pazdziej* (rozsudek prvního senátu ze dne 21. května 2015, GA Mengozzi)

Soudní dvůr rozhodl, že čl. 12 druhý pododstavec protokolu o výsadách a imunitách EU nebrání vnitrostátní právní úpravě, která zohledňuje platy, mzdy a služební požitky poskytované EU jejím úředníkům a jiným zaměstnancům při určování stropu daně z obývané nemovitosti odváděné místním samosprávám za účelem případného osvobození od této daně.

C-62/14 *Gauweiler a další* (rozsudek velkého senátu ze dne 16. června 2015, GA Cruz Villalón)

Spor se týkal otázky, zda Rada guvernérů ECB měla pravomoc přijmout rozhodnutí o některých technických parametrech přímých měnových operací Eurosystemu na sekundárních trzích státních dluhopisů (tzv. "Outright Monetary Transactions", dále "OMT"). Soudní dvůr rozhodl, že Rada guvernérů měla pravomoc sporné rozhodnutí přijmout, jelikož program OMT s ohledem na své cíle a prostředky k jejich dosažení spadá do oblasti měnové politiky. Program OMT navíc neporušuje zásadu proporcionality ani zákaz přímého měnového financování členských států. (Soudní dvůr mimo jiné uvedl, že nákup státních dluhopisů na sekundárním trhu nesmí mít účinek rovnocenný přímému nákupu těchto dluhopisů na primárních trzích. Takový účinek by byl dán, pokud by hospodářské subjekty měly jistotu, že od nich Evropský systém centrálních bank dluhopisy vždy odkoupí, což ale není projednávaný případ, jelikož Rada guvernérů měla průběžně rozhodovat o úpravách programu OMT, tudíž žádná jistota budoucího odkupu nemohla existovat).

C-144/14 *Cabinet Medical Veterinar Dr. Tomoiagă Andrei* (rozsudek sedmého senátu ze dne 9. července 2015, GA Wathelet)

Dle Soudního dvora článek 273 první pododstavec směrnice 2006/112 neukládá členským státům povinnost z moci úřední identifikovat osobu povinnou k dani za účelem výběru daně z přidané hodnoty pouze na základě jiných daňových příznání, než jsou ta, která se týkají této daně, třebaže by bylo možné na jejich základě konstatovat, že tato osoba povinná k dani překročila maximální částku pro účely osvobození od uvedené daně. Zásada právní jistoty a zásada ochrany legitimního očekávání nebrání tomu, aby správce daně za takových okolností, o jaké se jedná ve věci v původním řízení, rozhodl, že služby veterinárního lékařství podléhají dani

z přidané hodnoty, vychází-li toto rozhodnutí z jasných pravidel a praxe tohoto správce nemohla u opatrného a obezřetného hospodářského subjektu vzbudit důvodné očekávání neuplatňování této daně na takové služby.

C-183/14 *Salomie a Oltean* (rozsudek sedmého senátu ze dne 9. července 2015, GA Jääskinen)

Soudní dvůr uvedl, že zásada právní jistoty a zásada ochrany legitimního očekávání umožňuje, aby správce daně po provedení daňové kontroly rozhodl, že plnění podléhá DPH, a uložil povinnost zaplatit sankce z důvodu prodlení, pokud (a) toto rozhodnutí vychází z jasných a přesných pravidel a (b) praxe tohoto správce nemohla na straně opatrného a obezřetného hospodářského subjektu vzbudit důvodné očekávání ohledně neuplatňování této daně na taková plnění. Sankce ukládané za takových okolností musí být v souladu se zásadou proporcionality. Směrnice 2006/112 o společném systému daně z přidané hodnoty brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž se nárok na odpočet DPH, která je splatná nebo byla zaplacená na vstupu za zboží nebo služby použité pro účely zdanitelných plnění, odepře osobě povinné k dani, která má však povinnost odvést daň, kterou měla vybrat, pouze z toho důvodu, že nebyla v době, kdy uskutečňovala tato plnění, zaregistrovaná pro účely DPH, a to dokud není řádně zaregistrovaná pro účely DPH a nepodá přiznání k dlužné dani.

C-331/14 *Trgovina Prizma* (rozsudek druhého senátu ze dne 9. července 2015, GA Sharpston)

Dle Soudního dvora za situace, kdy osoba povinná k dani koupila parcely, z nichž některé byly učiněny součástí jejího osobního majetku a jiné byly učiněny součástí jejího podniku, a na všech těchto parcelách nechala ve svém postavení osoby povinné k dani postavit nákupní centrum, které poté stejně jako parcely, na kterých byla tato stavba postavena, prodala, musí prodej těchto parcel podléhat DPH. Dle Soudního dvora nejsou důvody, aby na prodej dotčených pozemků bylo nahlíženo jako na správu osobního majetku a aby byl odlišen od prodeje ostatních parcel, na kterých dotčená osoba postavila nákupní centrum v rámci své podnikatelské činnosti.

C-580/13 *Coty Germany* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 16. července 2015, GA Cruz Villalón)

Dle Soudního dvora čl. 8 odst. 3 písm. e) směrnice 2004/48 brání tomu, aby bankovní instituce neomezeně nepodmíněně odmítala poskytnout informace o jménu a adrese majitele účtu v rámci čl. 8 odst. 1 písm. c) směrnice s odvoláním na bankovní tajemství.

C-584/13 *Mapfre asistencia a Mapfre warranty* (rozsudek pátého senátu ze dne 16. července 2015, GA Szpunar)

Dle Soudního dvora služba spočívající v tom, že hospodářský subjekt nezávislý na prodejci ojetého vozu poskytne za paušální úplatu záruku na mechanické závady na určitých dílech tohoto vozu, představuje pojišťovací operaci osvobozenou od daně ve smyslu čl. 13 část B písm. a) šesté směrnice o DPH. Poskytnutí takové služby a prodej ojetého vozu musí být v zásadě považovány za oddělená a samostatná plnění, jež musí být z hlediska DPH posuzována odděleně. Předkládajícímu soudu nicméně přísluší určit, zda dle konkrétních okolností jsou tyto služby a prodej ojetého vozu natolik těsně spojené, že na ně musí být pohlíženo jako na jediné plnění, nebo zda naopak představují samostatná plnění.

C-127/14 *Surmačs* (rozsudek druhého senátu ze dne 2. září 2015, GA Mengozzi)

Spor se týkal toho, zda má vedoucí pracovník společnosti poskytující finanční služby, které bylo nařízeno ukončení činnosti, právo na pojištění vkladů, které má u dané společnosti. Soudní dvůr nejdříve rozhodl, že členské státy nemohou pro účely vyloučení ze systému pojištění vkladů stanovit další kategorie vkladatelů než ty upravené směrnicí 94/19. Členské státy však mohou vyloučit ze systému pojištění vedoucího pracovníka, který kvůli funkci, kterou zastává v rámci úvěrové instituce, má takovou úroveň informací a kompetencí, která mu umožňuje posoudit skutečnou finanční situaci a rizika spojená s činností úvěrové instituce.

C-463/14 *Asparuhovo Lake Investment Company* (rozsudek třetího senátu ze dne 3. září 2015, GA Cruz Villalón)

Spor se týkal odpočtu DPH v souvislosti s tzv. předplatným na poradenské služby, kdy žalobkyně měla k dispozici poradce, aniž by mohla doložit (fakturami) přesný rozsah poskytnutých služeb a délku jejich trvání. Vyvstaly zejména otázky, kdy k nezdanitelnému plnění došlo, lze za zdanitelné a případně odpočitatelné plnění považovat pouze poskytnutí konkrétních poradenských služeb, jejichž rozsah lze přesně určit, a nikoliv případy, kdy poskytovatelé služeb byli zadavatelce neurčitě k dispozici za účelem poradenství v určitých oblastech. Soudní dvůr rozhodl, že pojem „poskytnutí služby“ dle směrnice 2006/112 zahrnuje smlouvy o předplatném na poskytování poradenských služeb podniku, zejména právní, obchodní a finanční povahy, v jejichž rámci je poskytovatel k dispozici zadavateli po dobu platnosti smlouvy. Nicméně v předmětné věci k uskutečnění zdanitelného plnění dochází a daňová povinnost vzniká až uplynutím období, za něž byla dohodnuta platba, a to nezávisle na tom, zda a jak často zadavatel skutečně využil služeb poskytovatele.

C-105/14 *Tarrico a další* (rozsudek velkého senátu ze dne 8. září 2015, GA Wathelet)

Spor se týkal podvodů v oblasti DPH a v jeho rámci vystala otázka, zda italské předpisy nejsou ohledně promlčení nastaveny tak, aby jednak znemožnily účinné trestněprávní sankcionování podvodů v oblasti DPH v rozporu s patřičnou unijní legislativou a jednak umožňovaly jednání v rozporu s unijními pravidly týkajícími se hospodářské soutěže a státních podpor. Soudní dvůr rozhodl, že dotčená vnitrostátní právní úprava, která stanovuje, že úkon, který vede k přerušení běhu lhůty v rámci trestního stíhání týkajícího se závažných podvodů v DPH a má za následek prodloužení promlčecí lhůty pouze o čtvrtinu její původní délky, může ohrozit splnění závazků uložených členským státům čl. 325 odst. 1 a 2 SFEU, pokud by tato vnitrostátní právní úprava bránila uložení účinných a odstrašujících sankcí v případě podvodů ohrožujících finanční zájmy EU nebo pokud by stanovila delší promlčecí lhůty pro případy podvodů ohrožujících finanční zájmy dotyčného členského státu než pro případy podvodů ohrožujících finanční zájmy EU.

C-276/14 *Gmina Wrocław* (rozsudek velkého senátu ze dne 29. září 2015, GA Jääskinen)

Spor se týkal toho, zda mohou rozpočtové jednotky obce být považovány za osoby povinné k DPH, i když nesplňují kritérium samostatnosti. Dle Soudního dvora nelze rozpočtové jednotky obce považovat za osoby povinné k DPH, jelikož i pokud tyto jednotky vykonávají ekonomickou činnost, nevykonávají jí samostatně, nýbrž se nacházejí vůči obci, se kterou jsou spojeny, ve vztahu podřízenosti. Dotčené rozpočtové jednotky totiž vykonávají ekonomické činnosti, které jsou jim svěřeny, jménem a na účet dotčené obce a nejsou odpovědné za škody způsobené těmito činnostmi, přičemž takovou odpovědnost nese pouze daná obec.

C-606/13 *OKG* (rozsudek sedmého senátu ze dne 1. října 2015, GA Szpunar)

Provozovatel jaderné elektrárny se domáhal vrácení daně z tepelného výkonu jaderného reaktoru, a to z důvodu, že jde o nepřípustnou spotřební daň z hlediska směrnice 92/12 a 2003/96. Dle Soudního dvora dotčená daň nespadá do působnosti směrnice 2003/96 (o zdanění energetických produktů) a není spotřební daní ve smyslu směrnice 92/12 (o spotřebních daních).

C-174/14 *Saudaçor* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 29. října 2015, GA Jääskinen)

Spor se týkal společnosti poskytující obecné a bezplatné zdravotnické služby, která spadá do rozpočtového sektoru vládních institucí a jejímž vlastníkem je autonomní region Azory. Vznikla otázka, zda tuto společnost lze zahrnout mezi veřejnoprávní

subjekty nepovinné k DPH. Podle Soudního dvora vykonává daná společnost ekonomickou činností ve smyslu směrnice o DPH, nicméně jde o subjekt nepovinný k DPH, pokud jej lze kvalifikovat jako veřejnoprávní subjekt, který uvedenou činnost vykonává jakožto orgán veřejné správy, přičemž osvobození jeho činnosti od DPH nesmí vést k výraznému narušení hospodářské soutěže. Pojem „veřejnoprávní subjekt“ ve smyslu směrnice o DPH nelze vykládat s odkazem na definici pojmu „veřejnoprávní subjekt“ dle směrnic o zadávání veřejných zakázek.

C-632/13 *Hirvonen* (rozsudek šestého senátu ze dne 19. listopadu 2015, GA Wathelet)

V původním řízení se jednalo o spor mezi finančním úřadem a H. Hirvonen ve věci nepřiznání daňového zvýhodnění ve vztahu k dani z příjmu za rok 2005. Soudní dvůr rozhodl, že to, že daňoví nerezidenti, kterým plyne podstatná část příjmů ze státu zdroje a zvolili si režim zdanění srážkou u zdroje, nemají v rámci zdanění příjmů nárok na stejné osobní odpočty, jako mají daňoví rezidenti v rámci režimu obecného zdanění, nevede k diskriminaci odporující článku 21 SFEU, pokud není daňová zátěž daňových nerezidentů celkově vyšší než zátěž pro daňové rezidenty a jim obdobné osoby, jejichž situace je srovnatelná.

C-250/14 a C-289/14 *Air France-KLM a další* (rozsudek prvního senátu ze dne 23. prosince 2015, GA Kokott)

Spor se týkal toho, zda lze vystavení letenky pokládat za uskutečnění služby přepravy a zda částky, které si letecká společnost ponechá, jestliže letenku její majitel nevyužil a letenka propadla, podléhají DPH. Spor vyvstal konkrétně v kontextu toho, kdy třetí osoba prodávala letenky letecké společnosti v rámci smlouvy o franšíze a za vystavené a propadlé letenky jí hradila paušální částku vypočítanou jako procentní podíl ročního obrátu realizovaného na odpovídajících leteckých linkách. Soudní dvůr rozhodl, že vystavení letenek podléhá DPH, jestliže cestující nevyužili vystavené letenky a nemohou dosáhnout vrácení jejich ceny. V tomto případě vzniká povinnost odvést DPH v okamžiku přijetí platby za cenu letenky, a to bez ohledu na konkrétní způsob prodeje. Sporná paušální částka je tudíž zdanitelná jakožto protiplnění za uvedené letenky.

11. Svoboda poskytování služeb a usazování

14 rozsudků (směrnice o službách na vnitřním trhu, vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb, provozování hazardních her atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-463/13 *Stanley International Betting* (rozsudek třetího senátu ze dne 22. ledna 2015, GA Wahl)

Poté, co Itálie umožnila, aby subjekty dosud nepůsobící na trhu získaly koncese (náprava rozsudku *Placanica*), bylo v rámci této věci vytýkáno, že nyní nabízené koncese mají kratší délku trvání než koncese vydané v minulosti již etablovaným subjektům (z důvodu nutnosti sjednocení data, k němuž uplynou doby platnosti koncesí). Dle Soudního dvora unijní právo nebrání italské právní úpravě, která jasně a nediskriminačně umožňuje jak novým subjektům, tak již na italském trhu působícím subjektům, účast na řízení o dané koncesi. Sjednocení data, k němuž uplynou doby platnosti koncesí, umožní italským orgánům řádnou reorganizaci dané oblasti a lze v něm spatřit konzistentní naplnění legitimního cíle ochrany hráčů.

C-98/14 *Berlington Hungary* (rozsudek prvního senátu ze dne 11. června 2015, GA Jääskinen)

Spor se týkal toho podmínek provozování výherních hracích přístrojů mimo kasina. Maďarská právní úprava nejprve výrazně zvýšila daňové zatížení tohoto provozování, aby jej o rok později zcela zakázala. Soudní dvůr se věcí zabýval z hlediska volného pohybu služeb, dle jeho názoru jde o omezení, které může být odůvodněno ochranou spotřebitelů proti hráčské závislosti a předcházení trestné činnosti, pokud je přiměřené, přičemž na překážku koherentnímu a systematickému sledování tohoto cíle nemusí být ani podpora jiných oblastí hazardu jakožto usměrňování hráčské závislosti k nabídce autorizovaných subjektů, které jsou spolehlivou, ale přitom atraktivní alternativou. Soudní dvůr však zároveň shledal maďarské předpisy problematickými z hlediska zásad právní jistoty a legitimního očekávání (změny v obou případech začaly platit krátce po přijetí zákona a nebyly spojeny se žádnými přechodnými ustanoveními). Soudní dvůr naopak odmítl samostatné posouzení z hlediska práva na vlastnictví podle čl. 17 Listiny základních práv EU, které je podle jeho názoru již součástí přezkumu souladu daného opatření s ustanoveními primárního práva o volném pohybu služeb. Věc byla rovněž posuzována z hlediska směrnice 98/34 a povinnosti notifikovat technické předpisy, přičemž dle Soudního dvora změna daňového zatížení není technickým předpisem, naopak zákaz provozování výherních hracích přístrojů mimo kasina ano, tudíž takové opatření podléhá povinnosti notifikace. Nicméně, porušení této povinnosti nezakládá právo jednotlivce na náhradu škody.

ČR se k věci písemně vyjádřila, závěry Soudního dvora jsou s tímto vyjádřením částečně v souladu.

C-593/13 *Rina Services a další* (rozsudek velkého senátu ze dne 16. června 2015, GA Cruz Villalón)

Spor se týkal otázky, zda jsou certifikační oprávnění vykonávaná soukromými subjekty spjata s výkonem veřejné moci a zda je možné stanovit, že subjekty oprávněné provádět certifikační služby musí mít sídlo na území dotčeného členského státu. Soudní dvůr připomenul, že negativní odpověď na první aspekt již podal (věc C-327/12 *Soa Nazionale Costruttori*), ve vztahu k podmínce sídla konstatoval, že je v rozporu se směrnicí 2006/123 o službách na vnitřním trhu. Zdůraznil přitom, že když směrnice tuto podmínku přímo vylučuje, nelze již v její prospěch argumentovat na základě primárního práva.

C-340/14 a C-341/14 *Trijber a Harmsen* (rozsudek třetího senátu ze dne 1. října 2015, GA Szpunar)

První ze sporů (věc C-340/14) se týkal neudělení povolení k provozování okružních jízd po amsterdamských kanálech. Druhý ze sporů (věc C-341/14) se týká neudělení povolení pro provoz prostituce ve výloze. Stěžejní je, zda předmětné věci vykazují přeshraniční prvek, resp. umožňují aplikaci směrnice 2006/123 o službách na vnitřním trhu. Soudní dvůr rozhodl, že je třeba v předmětných věcech směrnicí aplikovat, neboť o výkon daných činností mohou mít zájem i příslušníci jiných členských států. Ve věci C-340/14 Soudní dvůr rozhodl, že směrnice brání tomu, aby příslušné vnitrostátní orgány udělovaly povolení na dobu neurčitou pro výkon dotčené činnosti. Ve věci C-341/14 Soudní dvůr naopak shledal, že směrnice nebrání tomu, aby udělení povolení pro provozovny prostituce bylo podřízeno podmínce, aby byl poskytovatel těchto služeb schopen komunikovat v jazyce srozumitelném příjemcům těchto služeb.

C-115/14 *RegioPost* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 17. listopadu 2015, GA Mengozzi)

Šlo o další ze sporů ohledně dodržování minimální mzdy v rámci plnění veřejných zakázek v Německu. Konkrétně šlo o veřejnou zakázku v oblasti poštovních služeb, v níž zadavatel na základě předpisu spolkové země požadoval, aby se uchazeči a subdodavatelé v rámci podávání nabídek zavázali, že budou platit pracovníkům pověřeným provedením zakázky minimální mzdu stanovenou pro veřejné, avšak nikoli pro soukromé zakázky. Podle Soudního dvora je požadavek na dodržení minimální mzdy přípustný. Požadavek je stanoven obecně závazným předpisem (čímž se liší od předmětu posouzení v rozsudku ve věci C-346/06 *Rüffert*) a zadávaná služba nebude prováděna v jiném členském státě, ale na území zadavatele (čímž se tato kauza liší od posouzení v rozsudku ve věci C-549/13 *Bundesdruckerei*).

C-25/14 a C-26/14 UNIS (rozsudek pátého senátu ze dne 17. prosince 2015, GA Jääskinen)

Předmětem sporu byla dvě rozhodnutí francouzského ministra práce, která rozšiřovala kolektivní smlouvy o oborovém doplňkovém sociálním zabezpečení na všechny podniky podnikající v daném oboru, přičemž správa tohoto systému sociálního zabezpečení již byla (před uvedeným rozšířením) svěřena jednomu soukromému subjektu. Soudní dvůr rozhodl, že předmětná úprava je v rozporu se zásadou transparentnosti, která vyplývá z článku 56 SFEU, neboť nezajišťuje patřičné zveřejnění záměru, aby při výběru správce systému mohly být posouzeny případné výhodnější nabídky jiných hospodářských subjektů. S ohledem na konkrétní sociální dopady tohoto rozsudku omezil Soudní dvůr výjimečně jeho účinky na budoucí kolektivní smlouvy (s výjimkou již projednávaných kauz).

C-293/14 Hibler (rozsudek prvního senátu ze dne 23. prosince 2015, GA Szpunar)

Účastníci řízení byli kominíci v Korutanech a předmětem jejich sporu je to, zda z hlediska směrnice 2006/123 o službách na vnitřním trhu je přípustné, aby žalovanému byl zakázán výkon činnosti mimo „obvod čištění“, na něž se vztahuje jeho živnostenské oprávnění. Soudní dvůr rozhodl, že výkon povolání kominíka se řídí směrnici, přestože toto povolání zahrnuje nejen provádění soukromých hospodářských činností, ale i plnění úkolů spadajících do oblasti „požárního dohledu“. Směrnice brání vnitrostátní právní úpravě, která omezuje povolení k výkonu povolání kominíka jako celku na určitou zeměpisnou oblast, jestliže tato právní úprava nesleduje soudržným a systematickým způsobem dosažení cíle ochrany veřejného zdraví. Směrnice však nebrání dotčené právní úpravě, pokud je třeba úkoly spadající do oblasti „požárního dohledu“ kvalifikovat jako úkoly související se službou obecného hospodářského zájmu, jestliže je stanovené územní omezení nezbytné a přiměřené vzhledem k výkonu těchto úkolů za hospodářsky životaschopných podmínek.

12. Volný pohyb zboží (duševní vlastnictví)

30 rozsudků (autorská práva, ochranné známky, dodatková ochranná osvědčení, patenty na farmaceutické přípravky, uvádění léčivých přípravků a zdravotnických prostředků na trh atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-627/13 a C-2/14 *M. a Nguyen a Schönherr* (rozsudek pátého senátu ze dne 5. února 2015, GA Szpunar)

Spor se týkal toho, zda do režimu unijních pravidel pro prekursory drog spadají léčivé přípravky, z nichž lze látky pro výrobu drog extrahovat snadno dostupnými nebo hospodárnými prostředky. Dle Soudního dvora takové léčivé přípravky do režimu uvedených pravidel nespadají.

C-369/13 *Gielen* (rozsudek pátého senátu ze dne 12. února 2015, GA Szpunar)

Šlo o výklad nařízení č. 273/2004 a nařízení č. 111/2005 týkajících se prekursorů drog. V původním sporu se jednalo o trestní řízení vedené proti několika osobám z důvodu, že na celní území Evropské unie dovezly nebo z něj vyvezly látku s názvem „alfa-fenylacetonitril“ („APAAN“), aniž k tomu měly nezbytné povolení, a podpůrně, že tuto látku bez povolení držely a uvedly na trh. Tuto látku nizozemské orgány kvalifikují jako „uvedenou látku“ obsaženou v kategorii 1 přílohy nařízení č. 111/2005. Látka APAAN přitom není výslovně obsažena na seznamu „uvedených látek“ v kategorii 1 přílohy I nařízení č. 273/2004 a kategorii 1 přílohy nařízení č. 111/2005. Lze ji však snadno přeměnit na BMK (která je uvedenou látkou spadající do kategorie 1 příslušných příloh těchto nařízení), přičemž z této přeměny mohou plynout značné finanční výhody. Soudní dvůr uvedl, že kvalifikace „uvedená látka“ ve smyslu výše uvedených nařízení se nevztahuje na takovou látku, jako je alfa-fenylacetonitril, která není uvedena v příloze I nařízení č. 273/2004 ani v příloze nařízení č. 111/2005, a to ani za předpokladu, že ji lze snadno dostupnými nebo hospodárnými prostředky ve smyslu těchto nařízení snadno přeměnit na látku obsaženou v uvedených přílohách.

C-539/13 *Merck Canada a Merck Sharp & Dohme* (rozsudek třetího senátu ze dne 12. února 2015, GA Jääskinen)

Spor se týkal uplatnění tzv. specifického mechanismu týkajícího se práv z patentu či dodatkového ochranného osvědčení podle Aktu o podmínkách přistoupení z roku 2003. Soudní dvůr rozhodl, že pro uplatnění práv z tohoto mechanismu není nutné předchozí oznámení o nesouhlasu s plánovaným dovozem, nicméně pokud takový nesouhlas není vyjádřen do jednoho měsíce po oznámení o plánovaném dovozu, pak tato práva nelze uplatnit zpětně vůči přípravkům již dovezeným či uvedeným na trh. Takové oznámení musí být doručeno oprávněnému z patentu či dodatkového ochranného označení a musí v něm být jasně identifikován plánovaný dovozce, ale toto oznámení může být učiněno i jinou osobou.

ČR se k věci písemně vyjádřila, závěry Soudního dvora jsou s tímto vyjádřením v souladu.

C-41/14 *Christie's France* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 26. února 2015, GA Wathelet)

Šlo o výklad směrnice 2001/84 o právu na opětný prodej ve prospěch autora originálu uměleckého díla. Původní řízení se týkalo sporu mezi společností *Christie's France* a Národním sdružením obchodníků se starožitnostmi o platnost ustanovení, které je součástí všeobecných obchodních podmínek a podle něhož kupující hradí společnosti *Christie's France* částku odpovídající výši poplatku, který je třeba zaplatit autorovi z titulu práva na opětný prodej. Dle Soudního dvora směrnice nebrání tomu, aby osoba povinná k zaplacení autorské odměny, kterou takto označují vnitrostátní právní předpisy – ať už jí je prodávající nebo profesionální zástupce trhu s uměleckými díly, jenž se účastní transakce – mohla s jakoukoli jinou osobou včetně kupujícího uzavřít dohodu, že náklady na autorskou odměnu ponese v konečném důsledku zcela nebo částečně tato jiná osoba, pokud takové smluvní ujednání nemá žádný vliv na povinnosti a odpovědnost, jež má vůči autorovi osoba, která má platit autorskou odměnu.

C-463/12 *Copydan Båndkopi* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 5. března 2015, GA Cruz Villalón)

Případ se týkal správce organizace, která zastupuje nositele práv ke zvukovým a obrazovým dílům. Společnost *Nokia* prodává v Dánsku mobilní telefony a paměťové karty firemním zákazníkům, kteří pak tyto výrobky prodávají svým zákazníkům, kterými mohou být soukromí uživatelé nebo podnikatelé. Předmětem projednávané věci byly otázky, zda má společnost *Nokia* povinnost platit správce organizaci poplatek z prázdných nosičů za paměťové karty. Soudní dvůr došel k závěru, že směrnice 2001/29 nebrání tomu, aby vnitrostátní úprava stanovila povinnost uhradit dotčený poplatek.

C-271/14 a C-273/14 *LFB Biomédicaments SA a Pierre Fabre Médicament SA* (rozsudek osmého senátu ze dne 16. dubna 2015, GA Jääskinen)

Firmy uvádějící na trh léčivé přípravky žalovaly ministra financí a ministra zdravotnictví a požadovaly zrušení vyhlášky v rozsahu, v němž byly „jejich“ léčivé přípravky vymazány ze seznamu hromadně vyráběných léčivých přípravků hrazených systémem povinného zdravotního pojištění nad rámec nemocničních služeb, jejichž hrazení je zajištěno v rámci paušálu za pobyt a péči. Podstatou sporu bylo, zda se podle čl. 6 směrnice 89/105 povinnost uvést odůvodnění vztahuje na rozhodnutí, kterým se vymazává léčivý přípravek ze seznamu léčivých přípravků hrazených nad rámec nemocničních paušálů. Soudní dvůr konstatoval, že povinnost uvést odůvodnění se na taková rozhodnutí vztahuje.

C-516/13 *Dimensione Direct Sales a Labianca* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 13. května 2015, GA Cruz Villalón)

Spor se týkal toho, zda směrnice 2001/29 umožňuje nositeli výlučného práva na rozšiřování chráněného díla bránit se nabídce prodeje nebo propagaci originálu nebo rozmnoženiny tohoto díla, a to i tehdy, jestliže není prokázáno, že tato nabídka nebo tato propagace vedla k nabytí chráněného předmětu kupujícími v Unii. Soudní dvůr rozhodl, že posledně uvedená okolnost je relevantní, tudíž nositel výlučného práva se za těchto okolností bránit může.

C-544/13 a C-545/13 *Abcur* (rozsudek třetího senátu ze dne 16. července 2015, GA Szpunar)

Jednalo se o reklamu na léčivé přípravky. Žalující farmaceutická společnost se domáhala toho, aby soud uložil jiným farmaceutickým společnostem povinnost zdržet se reklamy na určité léčivé přípravky. Podle Soudního dvora se na léčivé přípravky vydávané na lékařský předpis, pro které nebyla vydána registrace příslušnými orgány nebo na základě nařízení č. 726/2004, směrnice 2001/83 vztahuje pouze tehdy, pokud byly zhotoveny průmyslově nebo vyrobeny metodou zahrnující průmyslový proces. Výjimka v čl. 3 bodě 1 směrnice 2001/83 se uplatní pouze tehdy, pokud byly dotčené léčivé přípravky připraveny na základě lékařského předpisu vystaveného před jejich přípravou, která se musí uskutečňovat konkrétně pro předem identifikovaného pacienta. Výjimka v čl. 3 bodě 2 směrnice 2001/83 se na tyto léčivé přípravky vztahuje jen tehdy, pokud jsou určeny k přímému výdeji pacientům v lékárně, která je připravila. I v případě, že tyto přípravky spadají do působnosti směrnice 2001/83, se na reklamní praktiky může vztahovat rovněž směrnice 2005/29 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu.

C-95/14 *UNIC* (rozsudek třetího senátu ze dne 16. července 2015, GA Sharpston)

Spor se týká italské právní úpravy vyžadující označování původu obuvi v případě výrobků unijního i mimounijního původu a jejího souladu s unijním právem. Během řízení navíc vyvstala otázka ohledně neaplikovatelnosti této úpravy z důvodu jejího neoznámení postupem podle směrnice 98/34. Soudního dvora rozhodl, že se jedná o nevymahatelný technický předpis, neboť nebyla dodržena tříměsíční lhůta pro pozastavení prací. Daný předpis je navíc neslučitelný se směrnicí 94/11.

ČR se k věci ústně vyjádřila, závěry Soudního dvora nejsou s tímto vyjádřením v souladu.

C-379/14 TOP Logistics a další (rozsudek třetího senátu ze dne 16. července 2015, GA Bot)

Bylo sporné, zda majitel ochranné známky zapsané v jednom nebo několika členských státech může bránit tomu, aby třetí osoba propustila zboží označené touto ochrannou známkou do režimu s podmíněným osvobozením od spotřební daně poté, co jej bez souhlasu tohoto majitele dovezla do EHP a propustila do volného oběhu. Soudní dvůr rozhodl, že majitel ochranné známky tuto možnost má.

C-321/14 Colena (rozsudek sedmého senátu ze dne 3. září 2015, GA Jääskinen)

Soudní dvůr rozhodl, že nařízení č. 1223/2009 musí být vykládáno v tom smyslu, že barevné kontaktní čočky s motivem a bez dioptrií nespádají do působnosti tohoto nařízení bez ohledu na skutečnost, že na jejich obalu je uvedeno, že se jedná o „kosmetický oční doplněk podléhající směrnici o kosmetice“.

ČR se k věci písemně vyjádřila, závěry Soudního dvora jsou s tímto vyjádřením v souladu.

C-251/14 Balázs (rozsudek prvního senátu ze dne 15. října 2015, GA Kokott)

Spor se týkal toho, že ačkoliv žalobcem vlastněné palivo splňovalo požadavky unijních předpisů o jakosti paliva, nesplňovalo maďarskou závaznou normu pro účely spotřební daně, jež se od unijních jakostních norem liší v tom ohledu, že ve vztahu k bodu vzplanutí stanoví dodatečné požadavky na kvalitu. Soudní dvůr shledal, že sporný požadavek neodporuje směrnici 98/70 o jakosti paliv, jelikož nejde o technickou specifikaci motorové nafty týkající se ochrany zdraví a životního prostředí ve smyslu uvedené směrnice. Dále směrnice 98/34 v oblasti norem a technických předpisů nebrání členskému státu ve stanovení závaznosti národní normy. Tato směrnice rovněž nevyžaduje, aby byla norma zpřístupněna v úředním jazyce dotyčného členského státu.

C-490/14 Verlag Esterbauer (rozsudek druhého senátu ze dne 29. října 2015, GA Bot)

Spor se týkal toho, zda se právní ochrana databází podle směrnice 96/9 vztahuje na topografickou mapu vydávanou státními orgány, resp. na zeměpisné údaje z ní vytěžené za účelem zhotovení jiné mapy. Soudní dvůr konstatoval, že tyto zeměpisné údaje si po vytěžení z topografické mapy uchovávají dostatečnou informační hodnotu, takže spadají do působnosti směrnice 96/9.

C-157/14 *Neptune Distribution* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 17. prosince 2015, GA Jääskinen)

V rámci sporu mezi společností Neptune Distribution a ministrem hospodářství a financí Soudní dvůr rozhodl, že nařízení č. 1924/2006 o výživových a zdravotních tvrzeních při označování potravin zakazuje používání tvrzení „s velmi nízkým obsahem sodíku/soli“ a jakékoli tvrzení mající pro spotřebitele pravděpodobně stejný význam, pokud jde o přírodní minerální vody a jiné vody. Směrnice 2009/54 o využívání a prodeji přírodních minerálních vod brání tomu, aby obaly, etikety nebo reklama na přírodní minerální vody obsahovaly tvrzení nebo údaje, které mohou u spotřebitelů vyvolat dojem, že dotyčné vody mají nízký obsah sodíku nebo soli nebo jsou vhodné pro dietu s nízkým obsahem sodíku, protože celkový obsah sodíku ve všech chemických formách, v nichž se sodík vyskytuje, je roven či je vyšší než 20 mg/l.

C-333/14 *The Scotch Whisky Association* (rozsudek druhého senátu ze dne 23. prosince 2015, GA Bot)

Skotští výrobci alkoholových nápojů napadli platnost vnitrostátních právních předpisů, které pro veškerý maloobchodní prodej alkoholických nápojů ve Skotsku stanoví minimální cenu vypočítávanou podle počtu jednotek alkoholu obsažených v prodávaném výrobku. Soudní dvůr rozhodl, že svoboda volného pohybu zboží brání tomu, aby členský stát při plnění cíle ochrany zdraví a života lidí přijal dotčenou právní úpravu namísto opatření méně omezujícího obchod uvnitř EU, například zvýšení spotřebních daní. Okolnost, že posledně uvedené opatření může přinést dodatečné výhody a více přispět k dosažení cíle boje proti nadměrné konzumaci alkoholu, nemůže představovat důvod pro jeho odmítnutí. Přezkum proporcionality přitom není omezen pouze na informace, důkazy a jiné písemnosti, které měl vnitrostátní zákonodárce k dispozici při přijetí daného opatření.

13. Volný pohyb kapitálu

6 rozsudků (rozdílné daňové režimy).

Shrnutí zajímavého rozsudku:

C-559/13 *Grünwald* (rozsudek velkého senátu ze dne 24. února 2015, GA Mengozzi)

Spor se týkal odepření možnosti odpočtu vyživovací renty, kterou nerezident platí svým rodičům za převod jejich podniku na něj v situaci, kdy je takovýto odpočet umožněn rezidentům. Tato úprava dle Soudního dvora odporuje volnému pohybu

kapitálu, neboť v případě zdanění výdajů přímo souvisejících s hospodářskou činností jsou nerezidenti ve srovnatelné situaci jako rezidenti.

14. Ochrana spotřebitele

16 rozsudků (nekalé obchodní praktiky, nepřiměřené podmínky ve spotřebitelských smlouvách, spotřební úvěr, klamavá a srovnávací reklama, odpovědnosti za vady výrobku atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-537/13 Šiba (rozsudek devátého senátu ze dne 15. ledna 2015, GA Kokott)

Spor se týkal toho, zda se směrnice 93/13 vztahuje na standardizované smlouvy o poskytování právních služeb uzavřené advokátem s fyzickou osobou jednající mimo rámec své obchodní činnosti či povolání. Soudní dvůr rezolutně potvrdil, že takové smlouvy do působnosti směrnice spadají.

C-482/13, C-484/13, C-485/13 a C-487/13 Unicaja Banco a Caixabank (rozsudek prvního senátu ze dne 21. ledna 2015, GA Wahl)

Šlo o řízení o výkonu rozhodnutí za účelem výkonu řady hypoték. V jedné z věcí byla stanovena sazba úroků z prodlení ve výši 18 %, kterou bylo možno zvýšit, pokud bylo navýšením upravené úrokové sazby o čtyři procentní body dosaženo vyšší úrokové sazby, avšak při zachování horní hranice 25 % nominální roční sazby. V ostatních věcech byla stanovena sazba úroků z prodlení ve výši 22,5 %. Úvěrové smlouvy navíc obsahovaly klauzuli, podle níž v případě, že dlužník neplní povinnost splácet, věřitel může prohlásit úvěr za splatný před původně sjednaným datem splatnosti a požadovat splacení celé dlužné částky a zaplacení sjednaných úroků, úroků z prodlení atd. Předkládající soud se zabýval otázkou, zda se nejedná o zneužívající klauzule a měl pochybnosti, pokud jde o důsledky zneužívajících klauzulí. Dle příslušného vnitrostátního ustanovení by musel úroky z prodlení nechat přepočítat. Podle Soudního dvora čl. 6 odst. 1 směrnice 93/13 nebrání vnitrostátní úpravě, dle níž je soud, který rozhoduje v řízení o výkonu rozhodnutí týkajícího se hypotéky, povinen nechat přepočítat částky dlužné na základě klauzule smlouvy o hypotečním úvěru, která stanoví úroky z prodlení, jejichž sazba je vyšší než trojnásobek zákonné sazby, tak aby výše uvedených úroků nepřekračovala tento práh, pokud použití této vnitrostátní právní úpravy a) nepředjímá posouzení zneužívající povahy takovéto klauzule a b) nebrání tomu, aby tento soud uvedenou klauzuli nepoužil, pokud by měl dojít k závěru, že má „zneužívající“ povahu ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice.

C-567/13 *Baczó a Vizsnyiczai* (rozsudek třetího senátu ze dne 12. února 2015, GA Kokott)

Šlo o výklad směrnice 93/13 o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách. V původním řízení byl veden spor ve věci návrhu na určení neplatnosti smlouvy o hypotečním úvěru a rozhodčí doložky obsažené v této smlouvě. Smlouva o hypotečním úvěru byla vnitrostátním soudem kvalifikována jako adhezní smlouva. Podle vnitrostátního práva může spotřebitel podat návrh na určení zneužívající povahy klauzule obsažené ve smlouvě uzavřené adhezním způsobem pouze u župního soudu, kdežto tentýž spotřebitel, který je v řízení o žalobě podané prodávajícím nebo poskytovatelem k místnímu soudu v postavení žalovaného, může uplatnit námitku směřující k určení zneužívající povahy uvedené klauzule. Soudní dvůr konstatoval, že čl. 7 odst. 1 směrnice 93/13 nebrání vnitrostátnímu procesnímu pravidlu, podle kterého místní soud příslušný rozhodovat o žalobě spotřebitele na neplatnost smlouvy uzavřené adhezním způsobem není příslušný rozhodovat o návrhu uvedeného spotřebitele na určení zneužívající povahy smluvních klauzulí obsažených v téže smlouvě, ledaže by vyšlo najevo, že skutečnost, že se místní soud prohlásí za nepříslušný, vede k procesním nevýhodám, které mohou nadměrně ztěžovat výkon práv, která spotřebiteli přiznává unijní právní řád.

C-691/13 *Les Laboratoires Servier* (rozsudek třetího senátu ze dne 26. února 2015, GA Jääskinen)

Spor se týkal směrnice 89/105 o průhlednosti opatření upravujících tvorbu cen u humánních léčivých přípravků. Povinnost odůvodnění dle čl. 6 odst. 2 směrnice se podle Soudního dvora vztahuje na rozhodnutí, kterým se obnovuje zápis přípravku do seznamu léčivých přípravků hrazených systémem zdravotního pojištění, ale které současně omezuje úhradu tohoto přípravku pouze na určitou kategorii pacientů.

C-503/13 a C-504/13 *Boston Scientific Medizintechnik* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 5. března 2015, GA Bot)

V původních řízeních byl veden spor mezi Boston Scientific Medizintechnik a institucemi povinného zdravotního pojištění týkající se žádostí dotčených institucí o náhradu nákladů souvisejících s implantací kardiostimulátorů a implantovatelného automatizovaného defibrilátoru. Dle Soudního dvora zjištění potenciální vady takových výrobků patřících do stejné skupiny nebo náležejících do téže série výroby, jako jsou kardiostimulátory a implantovatelné automatizované defibrilátory, umožňuje takový výrobek kvalifikovat jako vadný ve smyslu směrnice 85/374, aniž by bylo třeba konstatovat, že tento výrobek má uvedenou vadu. Škoda způsobená chirurgickou operací v souvislosti s výměnou takového vadného výrobku, jako je

kardiostimulátor či implantovatelný automatizovaný defibrilátor, představuje „škodu způsobenou úmrtím nebo úrazem [tělesným poškozením]“, za niž je odpovědný výrobce, je-li tato operace nezbytná pro odstranění vady daného výrobku.

ČR se k věci písemně i ústně vyjádřila, závěry Soudního dvora nejsou s těmito vyjádřeními v souladu.

C-388/13 *UPC Magyarország* (rozsudek prvního senátu ze dne 16. dubna 2015, GA Wahl)

Pan Szabó chtěl ukončit smlouvu uzavřenou s UPC, poskytovatelem služeb kabelové televize. Požádal v průběhu měsíce dubna roku 2010 společnost, aby mu sdělila, ke kterému období se přesně vztahuje faktura vydaná během roku 2010, neboť tato faktura neuváděla údaj o tomto období. Společnost UPC mu odpověděla, že poslední roční vyúčtování se týkalo „období od 11. 1. 2010 do 10. 2. 2011 včetně“. Pan Szabó chtěl, aby se ukončení předplacené služby, ke které se zavázal u společnosti UPC, shodovalo s posledním dnem poskytování již zaplacené služby, požádal o ukončení dotyčné smlouvy ke dni 10. února 2011. Poskytování služby bylo však ukončeno až dne 14. února 2011 a dne 12. března 2011 obdržel pan Szabó od UPC požadavek na zaplacení částky ve výši 5 243 maďarských forintů (HUF) odpovídající nedoplatku běžných plateb až do 14. února 2011. Dle Soudního dvora takové sdělení nesprávné informace obchodníkem spotřebiteli musí být kvalifikováno jako „klamavá obchodní praktika“, třebaže se toto sdělení týkalo pouze jednoho spotřebitele. V případě, kdy obchodní praktika splňuje všechna kritéria uvedená v čl. 6 odst. 1 směrnice 2005/29 k tomu, aby byla kvalifikována jako klamavá praktika vůči spotřebiteli, již není namístě ověřovat, zda je taková praktika rovněž v rozporu s požadavky náležité profesionální péče ve smyslu čl. 5 odst. 2 písm. a) směrnice, aby mohla být platně považována za nekalou, a tudíž zakázána na základě čl. 5 odst. 1 směrnice.

C-96/14 *Van Hove* (rozsudek třetího senátu ze dne 23. dubna 2015, GA Jääskinen)

Jednalo se o výklad čl. 4 odst. 2 směrnice 93/13 ve vztahu k definici úplné pracovní neschopnosti, kdy má společnost převzít úhradu hypotéčních splátek. Dle Soudního dvora klauzule v pojistné smlouvě, jež má za cíl zaručit převzetí úhrady splátek dlužných věřiteli v případě úplné pracovní neschopnosti dlužníka, spadá pod výjimku z posuzování nepřiměřenosti, jen když tato klauzule s ohledem na kontext určuje hlavní předmět smlouvy a když je sepsána jasným a srozumitelným jazykem, tedy je pro spotřebitele srozumitelná nejen gramaticky, ale transparentně popisuje konkrétní fungování mechanismu, tak aby spotřebitel měl možnost vyhodnotit ekonomické důsledky.

C-497/13 Faber (rozsudek prvního senátu ze dne 4. června 2015, GA Sharpston)

Paní Faber zakoupila v autobazaru ojeté vozidlo, které se následně během jízdy vzňalo a bylo zcela zničeno. Poté bylo převezeno do autobazaru a později sešrotováno. Jedná se o výklad směrnice o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží. Dle Soudního dvora je vnitrostátní soud povinen i bez návrhu zkoumat, zda lze nabyvatele kvalifikovat jako spotřebitele. Čl. 5 odst. 3 směrnice 1999/44 je nutno považovat za normu rovnocennou vnitrostátnímu kogentnímu pravidlu, a vnitrostátní soud je povinen z vlastního podnětu aplikovat každé ustanovení, které zajišťuje provedení tohoto článku do vnitrostátního práva. Směrnice nebrání vnitrostátnímu pravidlu, které stanoví, že aby mohl spotřebitel uplatnit svá práva, musí prodávajícího včas informovat o rozporu se smlouvou (za podmínky, že má k tomuto oznámení lhůtu minimálně 2 měsíců a že se na něj nevztahují pravidla dokazování, která by spotřebiteli znemožnila nebo nadměrně ztížila výkon jeho práv). Pravidlo, dle kterého se předpokládá, že rozpor se smlouvou nastal již v okamžiku dodání zboží, se použije, pokud spotřebitel předloží důkaz, že prodané zboží není v souladu se smlouvou a že se dotýčný rozpor se smlouvou projevil, tj. fyzicky vyšel najevo, ve lhůtě šesti měsíců po dodání zboží. Spotřebitel není povinen prokázat příčinu tohoto rozporu ani to, že je za jeho vznik odpovědný prodávající.

C-207/14 Hotel Sava Rogaška (rozsudek třetího senátu ze dne 24. června 2015, GA Jääskinen)

Směrnice 2009/54 o využívání a prodeji přírodních minerálních vod zakazuje uvádět vodu z téhož zřídla na trh pod více obchodními názvy. Slovinské orgány odmítly udělit podniku Hotel Sava Rogaška označení přírodní minerální vody z důvodu, že stejné podzemní ložisko zásobuje dva vrty. Předmětem otázky je výklad pojmu „přírodní minerální voda z téhož zřídla“. Dle Soudního dvora pojem „přírodní minerální voda z téhož zřídla“ označuje přírodní minerální vodu vyvěrající z jednoho nebo více přirozených nebo navrtaných vývěřů, která pochází z jednoho a téhož podzemního ložiska, má-li tato voda s ohledem na kritéria uvedená v příloze I této směrnice totožné vlastnosti, které jsou stabilní ve všech těchto přirozených nebo navrtaných vývěřech v mezích přirozeného kolísání.

ČR se k věci písemně vyjádřila, závěry Soudního dvora jsou s tímto vyjádřením v souladu.

C-348/14 Bucura (rozsudek šestého senátu ze dne 9. července 2015, GA Wahl)

V původním řízení se jednalo o to, zda vnitrostátní soud projednávající námitku proti výkonu exekuce založenému na smlouvě o úvěru k vydání kreditní karty, je

povinen v případě, kdy pověření k vykonání exekuce bylo vydáno bez přítomnosti spotřebitele, posoudit i z moci úřední nepřiměřenost poplatků uvedených ve smlouvě, když výše poplatků není ve smlouvě jednoznačně uvedena. Dále šlo o to, zda roční úroková sazba, která byla uvedena pouze odkazem na způsob výpočtu prostřednictvím složitého vzorce na základě denního zůstatku s tím, že úrok se počítá denně v závislosti na denní úrokové sazbě, je sepsána jasným a srozumitelným jazykem, zda spoludlužník smlouvy o úvěru spadá do pojmu spotřebitel a zda má banka informační povinnosti i ve vztahu ke spoludlužníkovi. Dle Soudního dvora spadá pod pojem „spotřebitel“ ve smyslu směrnice 93/13 i spoludlužník, který je fyzickou osobou a jedná za jiným účelem, než je jeho obchodní činnost.

C-32/14 ERSTE Bank Hungary (rozsudek třetího senátu ze dne 1. října 2015, GA Cruz Villalón)

Dle Soudního dvora směrnice 93/13 nebrání vnitrostátním právním předpisům, které umožňují notáři, který vyhotovil při dodržení formálních náležitostí veřejnou listinu týkající se smlouvy mezi prodávajícím nebo poskytovatelem a spotřebitelem, připojit k uvedené listině doložku vykonatelnosti nebo odmítnout její zrušení, aniž by v jednom či druhém stadiu došlo k přezkumu zneužívající povahy klauzulí smlouvy.

C- 8/14 BBVA (rozsudek prvního senátu ze dne 29. října 2015, GA Szpunar)

Soudní dvůr rozhodl, že směrnice Rady 93/13 brání vnitrostátnímu přechodnému ustanovení, které spotřebitelům, proti nimž bylo před nabytím účinnosti zákona, jehož součástí je dotčené přechodné ustanovení, zahájeno řízení o výkonu rozhodnutí týkajícího se nemovitosti zatížené hypotékou, které nebylo do uvedeného okamžiku skončeno, stanoví propadnou lhůtu jednoho měsíce ode dne následujícího po vyhlášení uvedeného zákona pro podání námítky proti nucenému výkonu rozhodnutí vycházející mj. z údajné zneužívající povahy smluvních klauzulí.

C-312/14 Banif Plus Bank (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 3. prosince 2015, GA Szpunar)

Ve sporu mezi společností Banif Plus Bank na straně jedné a manžely Lantosovými na straně druhé, jehož předmětem byla smlouva o spotřebitelském úvěru v cizí měně, shledal Soudní dvůr, že čl. 4 odst. 1 bod 2 směrnice 2004/39 musí být vykládán v tom smyslu, že devizové transakce, jež provádí úvěrová instituce podle klauzulí takové smlouvy o půjčce v cizí měně, jež spočívají ve stanovení částky půjčky na základě kurzu pro nákup deviz platného v okamžiku vyplacení finančních prostředků a v určení částky jednotlivých měsíčních splátek na základě kurzu pro

prodej těchto deviz platného ke dni výpočtu jednotlivých měsíčních splátek, nejsou (s výhradou ověření ze strany předkládajícího soudu) investičními službami nebo činnostmi.

15. Volný pohyb osob

18 rozsudků (příslušnost k posouzení žádosti o azyl a způsob posuzování této žádosti, řidičské průkazy, práva rodinných příslušníků občanů Unie atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-472/13 *Shepherd* (rozsudek druhého senátu ze dne 26. února 2015, GA Sharpston)

Spor se týkal žádosti o azyl amerického občana, který desertoval z armády z důvodu nechuti zapojit se do války v Iráku. Dotyčný argumentoval tím, že za toto jednání mu ve Spojených státech hrozí trestní stíhání a společenská ostrakizace. Soudní dvůr sice potvrdil, že na takovou situaci se unijní azylová pravidla vztahují, nicméně že osobu v takové situaci nelze v zásadě považovat za pronásledovanou v zemi původu, neboť hrozící trestní postih odpovídá legitimnímu zájmu dotčeného státu udržovat ozbrojené síly.

C-477/13 *Angerer* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 16. dubna 2015, GA Szpunar)

Dle Soudního dvora musí být směrnice 2005/36 vykládána v tom smyslu, že žadatel, který si přeje, aby se na něj vztahoval obecný systém uznávání dokladů o dosažené kvalifikaci, musí kromě skutečnosti, že je držitelem dokladu o dosažené kvalifikaci, který není uveden v příloze směrnice, prokázat rovněž, že jsou dány „zvláštní a výjimečné důvody“, přičemž se žadatel nemůže dovolávat skutečnosti, že získal odbornou kvalifikaci, která mu v domovském členském státě umožňuje přístup k jinému povolání, než je povolání, které si přeje vykonávat v hostitelském členském státě. Co se týče „architekta“, tento pojem musí být definován podle právních předpisů hostitelského členského státu. Směrnice tedy nutně neukládá, aby žadatel získal vzdělání a zkušenosti týkající se nejen technických činností spojených s projektováním stavby, stavebním dozorem a prováděním stavby, ale i činností spadajících do oblasti uměleckého navrhování stavby a jejího ekonomického plánování, územního plánování, či dokonce památkové péče.

C-260/13 *Aykul* (rozsudek pátého senátu ze dne 23. dubna 2015, GA Bot)

Držitelce rakouského řidičského průkazu mající bydliště v Rakousku byl po jízdě skrz Německo *ex post* odejmut řidičský průkaz ve vztahu k německým komunikacím z důvodu prokázání omamné látky v krvi, což dle posudku německého lékaře ovšem

nemělo na schopnost žalobkyně řídit bezpečně vozidlo vliv. Vzhledem k tomu, že dle rakouských předpisů lze řidičský průkaz v takovém případě odejmout pouze, pokud se užívání drog projeví na řidičských schopnostech řidiče, oznámily rakouské orgány svým německým protějškům, že proti žalobkyni nezakročí. Na základě toho požadují německé orgány pro přiznání práva využívat řidičské oprávnění na německých komunikacích, aby žalobkyně splnila podmínky německého práva pro vydání řidičského oprávnění (psychotest a drogovou abstinenci jednoho roku). Dle Soudního dvora jsou německé orgány oprávněny odmítnout uznat platnost daného řidičského průkazu, pokud jde o delikt spáchaného na jejich území, který má podle německého práva takovou povahu, že může vést k nezpůsobilosti k řízení motorových vozidel. Německé orgány mají pravomoc stanovit podmínky pro znovuzískání řidičského oprávnění na jejich území. Tyto podmínky nemohou být takové, že ve skutečnosti brání uznání řidičského průkazu vydaného jiným členským státem bez časového omezení.

C-38/14 *Zaizoune* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 23. dubna 2015, GA Bot)

Spor se týkal toho, zda vnitrostátní právo spolu s judikaturou může stanovit, že nelegálně pobývajícím občanem třetího státu bude potrestán pokutou, která je neslučitelná se sankcí vyhoštění. Soudní dvůr v souladu se svou dřívější judikaturou takovou možnost rezolutně odmítl. Členský stát nemůže tímto způsobem ohrozit účinnost směrnice 2008/115 a neuskutečnit či zpozdit vyhoštění nelegálně pobývajícím občana třetího státu.

C-579/13 *P a S* (rozsudek druhého senátu ze dne 4. června 2015, GA Szpunar)

Spor se týkal otázky, zda směrnice 2003/109 brání vnitrostátní povinnosti osob, kterým již bylo přiznáno postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů, složit zkoušku občanské integrace (která se skládá z písemných a ústních znalostí nizozemštiny a znalostí nizozemské společnosti). Soudní dvůr zdůraznil důležitost integrace imigrantů ze třetích států do společnosti a v tomto kontextu uvedl, že povinnost složit zkoušku sama o sobě není se směrnicí v rozporu, tím spíše, že její složení nepodmiňuje získání či udržení postavení dlouhodobě pobývajícím rezidenta. Upozornil však, že užitečný účinek směrnice mohou narušovat vysoké náklady spojené se zápisem na tuto zkoušku nebo systém vysokých pokut, který je spojen s nedodržením povinnosti zkoušku složit ve stanovené lhůtě.

C-554/13 *Zh. a O.* (rozsudek třetího senátu ze dne 11. června 2015, GA Sharpston)

Spor se týkal otázky, za jakých okolností lze občana třetího státu, který je navrácen z důvodu nelegálního pobytu, považovat za hrozbu pro veřejný pořádek, což by

mělo za následek, že této osobě nemusí být poskytnuta lhůta k dobrovolnému opuštění území. V dotčených případech byl první občan třetího státu zadržen z důvodu držení padělaného cestovního dokladu, druhý byl zadržen za podezření z domácího násilí. Soudní dvůr připomněl, že existence hrozby pro veřejný pořádek musí být posouzena s ohledem na okolnosti konkrétního případu, není možné vycházet z obecné praxe či domněnek. I při existenci této hrozby však upuštění od lhůty k dobrovolnému opuštění území nesmí být automatické, v každém jednotlivém případě musí být ověřeno, zda je tento krok slučitelný se základními právy dotčené osoby.

ČR se k věci písemně vyjádřila, závěry Soudního dvora jsou s tímto vyjádřením částečně v souladu.

C-373/13 T. (rozsudek prvního senátu ze dne 24. června 2015, GA Sharpston)

Případ se týkal možnosti vyhostit osobu, které byl udělen azyl a povolení k pobytu, z důvodu nebezpečné činnosti (podpora činnosti Kurdské strany pracujících na území Německa, která je v Německu zakázána). Soudní dvůr rozhodl, že již udělené povolení k pobytu může být odňato ze závažných důvodů bezpečnosti státu nebo veřejného pořádku, případně pokud existují důvody pro uplatnění výjimky ze zásady nenavracení. Soudní dvůr obě možnosti rozlišil, jelikož samotné odnětí povolení k pobytu ze závažných důvodů bezpečnosti státu či veřejného pořádku nevede k navrácení, tudíž je podrobena mírnějším podmínkám než výjimka ze zásady nenavracení (kde je dána podmínka zvláště závažného trestného činu). Podpora činnosti teroristické organizace, jakou je Kurdská strana pracujících, tedy může uvedené mírnější podmínky naplnit, i když nejsou naplněny podmínky přísnější pro výjimku ze zásady nenavracení. Je však třeba v konkrétním případě posoudit, jakým způsobem se dotčená osoba na činnosti organizace podílela (podporu legitimacy teroristické činnosti nelze dovodit jen z účasti na povolených akcích, jako jsou oslavy kurdského nového roku, či vybírání darů pro organizaci).

C-153/14 K a A (rozsudek druhého senátu ze dne 9. července 2015, GA Kokott)

Spor se týkal otázky, zda členské státy mohou od občanů třetích států před udělením povolení ke vstupu a pobytu za účelem sloučení rodiny požadovat složení zkoušky občanské integrace, která zahrnuje posouzení základních znalostí jazyka a společnosti dotčeného členského státu a s níž je spojena úhrada různých nákladů. Soudní dvůr sice připustil, že členské státy mohou požadovat plnění integračních opatření ještě před povolením vstupu (krom uprchlíků), avšak zvolená opatření musí splňovat zásadu proporcionality. V tomto ohledu jsou sice požadavky na znalosti jazyka a společnosti legitimní, avšak není přiměřené, pokud jsou z možnosti sloučení

rodiny vyloučeny osoby, které sice zkoušku nesloží, ale projeví úsilí uvedené znalosti získat, a pokud nejsou zohledněny okolnosti, které dotčeným osobám ve složení zkoušky objektivně brání. Soudní dvůr zdůraznil, že integrační opatření mají sloužit k lepšímu začlenění daných osob do společnosti, nikoli k selekci (tj. vyloučení části osob z možnosti sloučení). Navíc související poplatky (zápis ke zkoušce 350 Eur, příprava na zkoušku 110 Eur) jsou nepřiměřeně vysoké.

C-218/14 *Singh* (rozsudek velkého senátu ze dne 16. července 2015, GA Kokott)

Případ se týkal zachování práv pobytu občana třetího státu, rodinného příslušníka (manžela) občanky Unie, která však z hostitelského členského státu odjela a manželství následně zaniklo rozvodem. Soudní dvůr uvedl, že když manželka (občanka Unie) opustila území hostitelského členského státu před zahájením řízení o rozvodu, pak již tato skutečnost vedla ke ztrátě odvozeného práva pobytu jejího rodinného příslušníka v tomto členském státě, tudíž toto právo nemůže být zachováno z důvodu později zahájeného řízení o rozvodu.

C-309/14 *CGIL a INCA* (rozsudek druhého senátu ze dne 2. září 2015, GA Bot)

Případ se týkal toho, zda členský stát může podmínit podání žádosti o prodloužení povolení k pobytu dlouhodobě pobývajících rezidenta, občana třetího státu, úhradou poplatku ve výši 80 až 200 Euro. Soudní dvůr konstatoval, že takové poplatky nejsou v souladu se směrnicí 2003/109, neboť jsou pro dlouhodobě pobývajících rezidenty nepřiměřenou zátěží (jelikož o prodloužení povolení musí být vzhledem k době platnosti žádáno často, navíc se k těmto poplatkům mohou připojit i další poplatky). Nepřiměřenost výše poplatků Soudní dvůr dovodil i z toho, že polovinu příjmů z dotčených poplatků italská vláda používá k navracení neoprávněně pobývajících občanů třetích států.

C-67/14 *Alimanovič* (rozsudek velkého senátu ze dne 15. září 2015, GA Wathelet)

Spor se týkal nároku na dávky k zajištění živobytí, o které si v Německu požádali švédští občané, jejichž právo pobytu v Německu je spojeno výlučně s cílem hledání zaměstnání (viz čl. 14 odst. 4 písm. b) směrnice 2004/38). Soudní dvůr rozhodl, že unijní právo nebrání německé právní úpravě, která automaticky vylučuje z pobírání některých „zvláštních nepřispěvkových peněžitých dávek“ ve smyslu nařízení č. 883/2004, jež jsou zároveň „sociální pomocí“ ve smyslu směrnice 2004/38, státní příslušníky jiných členských států, kteří odvozují své právo pobytu v Německu výlučně s cílem hledání zaměstnání, zatímco státním příslušníkům Německa, kteří se nacházejí ve stejné situaci, jsou tyto dávky poskytovány.

C-290/14 Skerdjan Celaj (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 1. října 2015, GA Szpunar)

Bylo sporné, zda směrnice 2008/115 brání tomu, aby členský stát uložil trest odnětí svobody občanu třetího státu, který na jeho území opětovně protiprávně vstoupil navzdory dřívějšímu navrácení a zákazu vstupu. Soudní dvůr konstatoval, že v tomto případě trest odnětí svobody, na rozdíl od situace prvního rozhodování o navrácení (rozsudky *El Dridi* a *Achughbalian*) možné je.

ČR se k věci písemně vyjádřila, závěry Soudního dvora jsou s tímto vyjádřením v souladu.

C-239/14 Tall (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 17. prosince 2015, GA Cruz Villalón)

Jednalo se o otázku, zda směrnice 2005/85 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka posuzovaná ve světle Listiny základních práv EU brání vnitrostátním právním předpisům, které oprávněnému prostředku proti rozhodnutí dále neposuzovat následnou žádost o azyl nepřiznávají odkladný účinek. Soudní dvůr konstatoval, že tato směrnice ve spojení s čl. 19 odst. 2 a čl. 47 Listiny takovým vnitrostátním předpisům nebrání.

16. Sociální politika

27 rozsudků (rovné zacházení v zaměstnání a povolání, ochrana zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele a při převodu podniků, závodů či jejich částí, rodičovská dovolená, úprava pracovní doby, pracovní poměry na dobu určitou, pracovní poměry na částečný úvazek atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-359/13 Martens (rozsudek třetího senátu ze dne 26. února 2015, GA Sharpston)

Soudní dvůr rozhodl, že články 20 SFEU a 21 SFEU brání právní úpravě členského státu, která podřizuje nárok na poskytování financování vysokoškolského studia mimo tento členský stát podmínce, aby měl student, který o takové financování žádá, v tomto členském státě bydliště po dobu alespoň tří ze šesti let předcházejících podání jeho zápisu ke studiu.

C-316/13 Fenoll (rozsudek prvního senátu ze dne 26. března 2015, GA Mengozzi)

Spor v původním řízení se týkal vnitrostátní úpravy, dle které nemají osoby pracující ve středisku pomoci (v těchto zařízeních pracují zdravotně postižené osoby, které

nemohou pracovat v běžných podnicích ani v chráněné dílně) status zaměstnance, a tudíž se na ně nevztahují ustanovení týkající se nároku na placenou dovolenou. Soudní dvůr však došel k závěru, že osoby umístěné ve středisku pomoci mají status pracovníka dle unijního práva, tudíž se na ně vztahuje směrnice 2003/88, jejíž čl. 7 ukládá členským státům povinnost přijmout opatření, aby měl každý pracovník nárok na placenou dovolenou.

C-528/13 Léger (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 29. dubna 2015, GA Mengozzi)

Kritérium pro trvalé vyloučení z dárcovství krve (uvedené ve směrnici 2004/33 kterou se provádí směrnice 2002/98/ES, pokud jde o některé technické požadavky na krev a krevní složky), které se týká sexuálního chování, platí podle Soudního dvora i pro situaci, kdy členský stát stanoví – s ohledem na situaci, která v tomto státě panuje – trvalou kontraindikaci dárcovství krve pro muže, kteří měli sexuální styky s jinými muži. (pokud je zjištěno, že takové sexuální chování vystavuje tyto osoby vysokému riziku nákazy závažným infekčním onemocněním a je-li respektována zásada proporcionality a neexistují méně omezující metody).

C-80/14 USDAW et Wilson (rozsudek pátého senátu ze dne 30. dubna 2015, GA Wahl)

Spor se týkal vydání ochranných opatření, jelikož nedošlo k projednání hromadného propouštění se zástupci zaměstnavatelů. Nebylo zřejmé, zda lze každou prodejnu považovat za samostatný podnik, nebo je třeba k nim přistupovat jako k jednomu podniku (všechny prodejny pařily do jednoho řetězce). Soudní dvůr došel k závěru, že pro účely směrnice 98/89 nelze k prodejnám přistupovat jako k jednomu podniku.

C-182/13 Lyttle a další (rozsudek pátého senátu ze dne 13. května 2015, GA Wahl)

Spor se týkal vydání ochranných opatření, jelikož nedošlo k projednání hromadného propouštění se zástupci zaměstnavatelů. Šlo o to, zda lze každou jednotlivou prodejnu považovat za samostatný podnik, nebo je třeba k nim přistupovat jako k jednomu podniku (všechny prodejny patřily do jednoho řetězce). Soudní dvůr došel k závěru (stejně jako ve věci C-80/14 *USDAW et Wilson*), že pro účely směrnice 98/59 nelze k prodejnám přistupovat jako k jednomu podniku.

C-65/14 Rosselle (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 21. května 2015, GA Sharpston)

Soudní dvůr rozhodl, že směrnice 92/85 brání tomu, aby členský stát odmítl přiznat zaměstnankyni dávku v mateřství z důvodu, že jakožto pracovnice ve služebním poměru, které bylo uděleno neplacené volno z osobních důvodů, aby mohla pracovat v zaměstnaneckém poměru, nesplnila v rámci tohoto zaměstnání požadavek

minimální příspěvkové doby stanovený vnitrostátním právem ke vzniku nároku na uvedenou dávku v mateřství, i když bezprostředně před předpokládaným datem porodu pracovala více než dvanáct měsíců.

C-83/14 *CHEZ Razpredelenie Bulgaria* (rozsudek velkého senátu ze dne 16. července 2015, GA Kokott)

Dle Soudního dvora je v zásadě diskriminační na základě etnického původu takové opatření, kdy jsou všechny elektroměry v městské čtvrti, ve které bydlí převážně osoby romského původu, umístěny na sloupech nadzemního elektrického vedení ve výšce šesti až sedmi metrů, ačkoli v ostatních čtvrtích jsou tyto měřiče umístěny ve výšce méně než dva metry, a to bez ohledu na to, zda se takové opatření týká osob, které mají určitý etnický původ, nebo osob, které nemají uvedený původ, ale bydlí v uvedené městské části. Soudní dvůr sice připustil možnost odůvodnění takového opatření (pokud by se mělo jednat o nepřímou diskriminaci) na základě legitimního cíle spočívajícího v boji proti četným zásahům do elektroměrů, manipulacím s nimi a neoprávněným odběrům, přičemž nelze vycházet pouze z tvrzení, že taková jednání a rizika jsou „všeobecně známá“, nicméně nepříznivé následky způsobené touto praxí se jeví nepřiměřené vzhledem k uvedeným cílům (což však přísluší posoudit předkládajícímu soudu).

C-266/14 *Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras* (rozsudek třetího senátu ze dne 10. září 2015, GA Bot)

Soudní dvůr rozhodl, že dle směrnice 2003/88 za situace, kdy pracovníci nemají stálé nebo obvyklé pracoviště, doba strávená na cestě, kterou tito pracovníci věnují každodennímu cestování mezi svým bydlištěm a místem prvního a posledního zákazníka určeného jejich zaměstnavatelem, představuje „pracovní dobu“ ve smyslu směrnice.

ČR se k věci písemně vyjádřila, závěry Soudního dvora nejsou s tímto vyjádřením v souladu.

C-219/14 *Greenfield* (rozsudek prvního senátu ze dne šestého senátu ze dne 11. listopadu 2015, GA Szpunar)

Jednalo se o spor ve věci stanovení finanční náhrady mzdy za nevyčerpanou placenou dovolenou, kterou si K. Greenfield nárokuje v souvislosti s ukončením pracovního poměru. Podle Soudního dvora ustanovení 4 odst. 2 Rámcové dohody o částečném pracovním úvazku, která je obsahem přílohy směrnice 97/81, a čl. 7 směrnice 2003/88 o některých aspektech úpravy pracovní doby je třeba vykládat tak, že v případě prodloužení pracovní doby pracovníka nemají členské státy povinnost

stanovit, že již vzniklý a případně vyčerpaný nárok na dovolenou je třeba zpětně přepočítat v poměru k nové pracovní době uvedeného pracovníka. Nový přepočet však musí být proveden pro období, v jehož průběhu byla pracovní doba prodloužena. Při výměře nároku na placenou dovolenou za kalendářní rok se postupuje stejně bez ohledu na to, zda se jedná o stanovení náhrady mzdy za nevyčerpanou placenou dovolenou za kalendářní rok při skončení pracovního poměru, nebo o výměru zbývajících nároku na placenou dovolenou za kalendářní rok, pokud nedošlo k ukončení pracovního poměru.

C-422/14 *Pujante Rivera* (rozsudek prvního senátu ze dne šestého senátu ze dne 11. listopadu 2015, GA Kokott)

Jednalo se o výklad směrnice Rady 98/59 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se hromadného propouštění. Zaměstnanci s pracovními smlouvami uzavřenými na dobu určitou nebo pro vykonání určitých prací musí být považováni za zaměstnance, kteří jsou „obvykle“ zaměstnání v dotyčném podniku. Za účelem prokázání existence „hromadného propouštění“, se podmínka, že je „propuštěných zaměstnanců nejméně pět“ nevztahuje na další formy skončení pracovního poměru, které je třeba považovat za propouštění, ale pouze na propouštění ve striktním slova smyslu. To, že zaměstnavatel jednostranně provedl v neprospěch zaměstnance podstatnou změnu základních náležitostí jeho pracovní smlouvy z důvodů, které nesouvisejí s osobou tohoto zaměstnance, spadá pod pojem „propouštění“.

17. Sociální zabezpečení migrujících pracovníků

14 rozsudků (koordinační nařízení, příslušnost pro výplatu dávek sociálního zabezpečení, souběh dávek, zohlednění dob pojištění pro výpočet důchodu atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-401/13 a C-432/13 *Balasz* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 22. ledna 2015, GA Wathelet)

Soudní dvůr rozhodl, že dle nařízení č. 1408/71 dvoustranná úmluva týkající se dávek sociálního zabezpečení státních příslušníků jednoho ze smluvních států, jež měli postavení politických uprchlíků na území jiného smluvního státu, která byla uzavřena v okamžiku, kdy některý z těchto smluvních států ještě nepřistoupil k Unii, a která není uvedena v příloze III tohoto nařízení, nezůstává použitelnou na situaci politických uprchlíků navrácených do státu původu před uzavřením dvoustranné úmluvy a vstupem uvedeného nařízení v platnost.

C-655/13 *Mertens* (rozsudek osmého senátu ze dne 5. února 2015, GA Jääskinen)

Soudní uvedl, že dle nařízení č. 1408/71 příhraniční pracovník, který je bezprostředně po skončení pracovního poměru na plný pracovní úvazek u zaměstnavatele v členském státě zaměstnán na částečný pracovní úvazek jiným zaměstnavatelem ve stejném členském státě, má postavení příhraničního pracovníka který má zkrácenou pracovní dobu, tudíž je to členský stát zaměstnání, který je příslušný k případnému poskytování dávek v nezaměstnanosti.

ČR se k věci písemně vyjádřila, závěry Soudního dvora jsou s tímto vyjádřením v souladu.

C-382/13 *Franzen a další* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 23. dubna 2015, GA Szpunar)

Podle Soudního dvora musí být nařízení č. 1408/71 vykládáno tak, že se na rezidenta jednoho členského státu, který pracuje několik dnů v měsíci na základě smlouvy o příležitostné práci na území jiného členského státu, vztahuje právní úprava státu zaměstnání, a to ve dnech, ve kterých vykonává zaměstnání, i ve dnech, kdy toto zaměstnání nevykonává. Navíc nařízení nebrání tomu, aby migrující pracovník, na kterého se vztahuje právní úprava členského státu zaměstnání, pobíral na základě vnitrostátní právní úpravy členského státu bydliště dávky ze systému důchodového pojištění nebo rodinné přídatky od členského státu bydliště.

C-72/14 a C-197/14 X (rozsudek druhého senátu ze dne 9. září 2015, GA Wahl)

Ve sporu v původním řízení šlo o to, zda formulář E-101 vydaný příslušnou institucí členského státu zavazuje instituce jiných členských států i tehdy, pokud obsahuje nesprávné informace, a to za situace, kdy se nepoužijí pravidla pro určení použitelných právních předpisů dle nařízení č. 1408/71, neboť se na dotčenou osobu vztahuje Dohoda o sociálním zabezpečení lodníků na Rýně. Soudní dvůr dospěl v závěru, že v takovémto případě tento formulář není pro instituce jiných členských států závazný.

ČR se k věci písemně vyjádřila, závěry Soudního dvora nejsou s tímto vyjádřením v souladu.

18. Vnější vztahy

Žádný rozsudek;

19. Celní unie

10 rozsudků (vznik celního dluhu, antidumpingové clo, kontrola zboží, právo na obhajobu a na účinnou soudní ochranu v celním řízení atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-187/14 *DSV Road* (rozsudek pátého senátu ze dne 25. června 2015, GA Szpunar)

Bylo sporné, zda mohl vzniknout celní dluh na základě článku 203 nebo 204 celního kodexu za situace, kdy byly vygenerovány dva režimy vnějšího tranzitu na to samé zboží, které bylo odesláno, vráceno a znovu odesláno mezi celním úřadem místa odeslání a celním úřadem místa určení. Soudní dvůr uvedl, že celní dluh vzniká podle čl. 203 celního kodexu (odnětí zboží celnímu dohledu), pokud nelze prokázat, že v obou režimech celního tranzitu šlo o stejné zboží. Pokud tato skutečnost je prokázána, pak mohl vzniknout celní dluh podle čl. 204 celního kodexu z důvodu opožděného předložení zboží celnímu úřadu místa určení. Je nicméně třeba posoudit, zda byly důvody pozdního předložení uspokojivě vysvětleny, zda bylo zboží přesto předloženo v přijatelné lhůtě a zda nešlo o hrubou nedbalost dotčené osoby.

ČR se k věci písemně vyjádřila, závěry Soudního dvora jsou s tímto vyjádřením v souladu.

C-319/14 *B&S Global Transit Center* (rozsudek pátého senátu ze dne 29. října 2015, GA Szpunar)

Soudní dvůr potvrdil svou dřívější judikaturu, že nesplnění povinnosti předložit zboží propuštěné do tranzitního režimu celnímu úřadu určení vede ke vzniku celního dluhu podle čl. 203 (a nikoli čl. 204) celního kodexu, jelikož se jedná o odnětí zboží celnímu dohledu. Soudní dvůr odmítl názor Komise, že v dotčené věci k odnětí celnímu dohledu nedošlo, jelikož zboží opustilo území Unie. Tento případ se tedy liší od situace, kdy bylo zboží předloženo celnímu úřadu určení pozdě (C-480/12 X). Soudní dvůr zejména zdůraznil, že rozsudek ve věci X nezakládá obecné pravidlo, že by důkaz o tom, že nedošlo k protiprávnímu začlenění zboží do hospodářského oběhu Unie (bylo argumentováno právě tím, že zboží opustilo území Unie), vylučoval vznik celního dluhu

20. Společný celní sazebník

9 rozsudků (celní zařazení zboží);

21. Justice a vnitřní věci

35 rozsudků (soudní příslušnost v občanských a obchodních věcech, v úpadkovém řízení a ve věcech rodičovské zodpovědnosti, evropský platební rozkaz, uznání a výkon rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, rozhodné právo pro spory ze smluv, evropský zatýkací rozkaz, zákaz dvojího stíhání v rámci Schengenu atd.);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-498/14 PPU *Bradbrooke* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 9. ledna 2014, GA Jääskinen)

Soudní dvůr konstatoval, že členský stát může svěřit specializovanému soudu pravomoc zkoumat otázky návratu nebo opatrovnického práva k dítěti v rámci řízení dle čl. 11 odst. 7 a 8 nařízení č. 2201/2003, i když druhostupňový nebo prvostupňový soud již zahájil řízení ve věci samé o rodičovských právech a povinnostech k dítěti.

C-441/13 *Hejduk* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 22. ledna 2015, GA Cruz Villalón)

Šlo o určení soudní příslušnosti pro spor o porušení práv souvisejících s autorským právem. Soudní dvůr konstatoval, že soudy místa, kde má nositel autorského práva bydliště, mohou dle nařízení Brusel I rozhodovat jen o škodě na autorských právech způsobené v tomto členském státě (dle hraničního určovatele místa vzniku škody), nikoli o škodě vzniklé na území jiných členských států.

ČR se k věci písemně vyjádřila, závěry Soudního dvora jsou s tímto vyjádřením částečně v souladu.

C-375/13 *Kolassa* (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 28. ledna 2015, GA Szpunar)

Spor se týkal soudní příslušnosti pro žalobu spotřebitele proti emitentovi dluhopisu na doručitele, který koupil od třetí osoby, z důvodu porušení informačních a kontrolních povinností. Soudní dvůr konstatoval, že pokud nebyla uzavřena smlouva přímo mezi spotřebitelem a emitentem, nelze uplatnit ochrannou soudní příslušnost pro spotřebitelské smlouvy ani příslušnost pro spory ze závazku, avšak lze uplatnit soudní příslušnosti pro spor z deliktu.

C-104/14 *Federconsorzi* (rozsudek osmého senátu ze dne 26. února 2015, GA Wahl)

Předmětem původního řízení byl spor mezi Ministerstvem zemědělství, potravinářského průmyslu a lesnictví a Italským sdružením zemědělských družstev nacházejícím se ve vyrovnacím řízení („Federconsorzi“) ve věci úroků z pohledávky Federconsorzi vůči Ministerstvu. Insolvenční správce Federconsorzi tvrdil, že italské

nařízení s mocí zákona, které bylo přijato poté, co byl podán kasační opravný prostředek a jehož uplatnění se domáhalo Ministero, není v souladu se směrnicemi 2000/35 a 2011/7. Poukazoval na to, že tímto legislativním aktem přijatým po vstupu těchto směrnic v platnost, italský stát svému věřiteli vnutil nejen snížení úroků z prodlení přirůstajících do roku 1995 tím, že místo jejich pololetní kapitalizace provedl jejich roční kapitalizaci, ale i použití jen zákonných úrokových sazeb od roku 1995, ačkoli uvedené směrnice podle něj brání tomu, aby vnitrostátní zákonodárce vyloučil nárok věřitele státu na úroky z prodlení se splácením již existujících pohledávek. Soudní dvůr rozhodl, že unijní směrnice nebrání tomu, aby členský stát, který využil možnosti upravené v čl. 6 odst. 3 písm. b) směrnice 2000/35, přijal ve lhůtě k provedení směrnice 2011/7 takové právní předpisy, jež mohou v neprospěch věřitele státu změnit úroky z pohledávky vzniklé z plnění smlouvy uzavřené před 8. srpnem 2002.

C-557/13 Lutz (rozsudek prvního senátu ze dne 16. dubna 2015, GA Szpunar)

Spor se týkal výjimky z použitelného práva pro úpadkové řízení, která se týká situací, kdy osoba mající prospěch z úkonu poškozujícího všechny věřitele prokáže, že je pro tento úkon použitelné právo jiného členského státu a že právo členského státu, které se použije na celé úpadkové řízení, neumožňuje daný úkon řádně napadnout. Soudní dvůr rozhodl, že tato výjimka je použitelná i na situaci, kdy k vyplacení částky zabavené před zahájením úpadkového řízení, napadenému správcem konkurzní podstaty, dojde až po zahájení tohoto řízení.

C-536/13 Gazprom (rozsudek velkého senátu ze dne 13. května 2015, GA Wathelet)

Sporná byla otázka, zda nařízení Brusel I brání tomu, aby soud členského státu uznal a vykonal rozhodčí nález zakazující účastníku řízení podat určité návrhy k soudu tohoto členského státu, nebo tomu, aby uznání a výkon tohoto rozhodčího nálezu odepřel. Soudní dvůr uvedl, že na řízení o uznání a výkonu takového rozhodčího nálezu, jako je nález dotčený ve věci v původním řízení, se vztahuje vnitrostátní a mezinárodní právo použitelné v členském státě, v němž je požadováno toto uznání a tento výkon, nikoli nařízení Brusel I.

C-352/13 CDC (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 21. května 2015, GA Jäskinen)

Soudní dvůr konstatoval, že pravidlo koncentrace příslušnosti v případě více žalovaných podle nařízení Brusel I lze uplatnit na žaloby směřující k určení, že podniky, které se na jediném a trvajícím porušení zákazu kartelových dohod stanoveném v unijním právu, jež bylo konstatováno rozhodnutím Komise, podílely ze zeměpisného a časového hlediska odlišným způsobem, jsou povinny společně

a nerozdílně nahradit škodu a v této souvislosti předložit informace, a to i v případě, že žalobce vzal žalobu zpět vůči jedinému z žalovaných, který má bydliště nebo sídlo v členském státě, kde má sídlo soud, u něhož bylo zahájeno řízení, ledaže by byla prokázána existence tajné dohody mezi žalobcem a uvedeným spolužalovaným uzavřené s cílem uměle vytvořit nebo zachovat podmínky pro použití uvedeného ustanovení v době podání této žaloby. Pokud jde o jediné a trvajících protiprávní jednání, na kterém se žalovaní podíleli v několika členských státech v různých obdobích a na různých místech, ke škodné události došlo ve vztahu ke každé údajné oběti posuzované samostatně a každá z nich si může na základě čl. 5 bodu 3 nařízení Brusel I zvolit, že podá žalobu buď u soudu místa, kde byla dotyčná kartelová dohoda definitivně uzavřena, nebo případně místa, kde byla uzavřena zvláštní dohoda, kterou lze označit za příčinnou událost vedoucí ke vzniku tvrzené škody, nebo u soudu místa jejího vlastního sídla. Doložky o soudní příslušnosti v dodacích smlouvách lze zohlednit jen tehdy, pokud výslovně odkazují na spory, které se týkají odpovědnosti za porušení práva hospodářské soutěže.

C-322/14 *El Majdoub* (rozsudek třetího senátu ze dne 21. května 2015, GA Szpunar)

Soudní dvůr konstatoval, že požadavky na dohodu o soudní příslušnosti ve smyslu nařízení Brusel I splňuje technika vyjádření souhlasu „kliknutím“ se všeobecnými podmínkami kupní smlouvy uzavřené elektronickou cestou, přičemž tyto podmínky obsahují dohodu o založení příslušnosti, jelikož jde o sdělení elektronickými prostředky, které umožňuje trvalý záznam dohody, pokud tato technika umožňuje tisk a uložení textu zmíněných podmínek před uzavřením smlouvy.

C-226/13, C-245/13, C-247/13 a C-578/13 *Fahnenbrock a další* (rozsudek prvního senátu ze dne 11. června 2015, GA Bot)

Spor vyvstal v rámci žaloby na náhradu škody podané proti Řecku za to, že bez souhlasu věřitelů vyměnilo jejich řecké státní dluhopisy za nové s podstatně nižší hodnotou. Předkládající soud si nebyl jist, zda pro doručování takové žaloby lze využít nařízení č. 1393/2007, tedy zda se jedná o věc „občanskou či obchodní“. Soudní dvůr rozhodl, že nařízení je na tento případ použitelné, jelikož nenalezl dostatek indicií pro to, že Řecko v daném vztahu vykonávalo svou veřejnou moc. Upozornil mimo jiné na skutečnost, že emise dluhopisů sama o sobě neznamena výkon státní moci (tuto cestu může využít i právnická osoba), že výměna dluhopisů nebyla přímým důsledkem zákona, ale důsledkem dohody Řecka s většinou majitelů dluhopisů a že samo Řecko zamýšlelo ponechat správu dluhopisů v rámci občanskoprávní regulace.

C-649/13 *Comité d'entreprise de Nortel Networks a další (rozsudek prvního senátu ze dne 11. června 2015, GA Mengozzi)*

Spor se týkal soudní příslušnosti a rozhodného práva pro určení majetku dlužníka, na který se vztahují účinky vedlejšího řízení, které bylo zahájeno v jiném členském státě, než kde probíhá hlavní úpadkové řízení. Soudní dvůr uvedl, že k takovému řízení jsou alternativně příslušné soudy, kde probíhá vedlejší řízení, i soudy, kde probíhá řízení hlavní. Rozhodným pravidlem pro určení majetku dlužníka, na který se vztahují účinky vedlejšího úpadkového řízení, je přímo čl. 2 písm. g) nařízení č. 1346/2000.

C-507/14 *P (usnesení desátého senátu ze dne 10. července 2015, GA Mengozzi)*

Spor se týká aplikace překážky litispendence v kontextu řízení o svěřeni dětí do péče, pokud dříve zahájené řízení bylo v době podání pozdějšího návrhu na zahájení řízení přerušeno a strana podávající pozdější návrh o dřívějším řízení nevěděla (žaloba jí nebyla doručena). Soudní dvůr konstatoval, že překážku litispendence zakládá řízení, v němž byl dříve podán návrh na zahájení řízení k soudu, pokud žalobce následně neopomněl přijmout opatření případně požadovaná lex fori pro doručení žalované straně. Přerušeni tohoto řízení na trvání překážky litispendence nic nemění.

ČR se k věci písemně vyjádřila, závěry Soudního dvora jsou s tímto vyjádřením v souladu.

C-618/13 *Diageo Brands (rozsudek prvního senátu ze dne 16. července 2015, GA Szpunar)*

Bylo sporné, zda skutečnost, že rozhodnutí soudu členského státu je zjevně v rozporu s unijním právem a při jeho vydání byly porušeny procesní záruky, představuje důvod k odmítnutí uznání v jiném členském státě dle nařízení Brusel I. Rovněž bylo otázkou, nakolik je třeba zohlednit skutečnost, že osoba, která s uznáním rozsudku nesouhlasí, nevyužila opravné prostředky stanovené v právních předpisech členského státu původu. Soudní dvůr zdůraznil potřebu striktního výkladu možnosti neuznat rozsudek soudu jiného členského státu a uvedl, že důvodem pro neuznání není pouhá nesprávnost rozsudku, tento rozsudek by musel porušovat zásadní pravidlo unijního práva (k čemuž v dané věci nedošlo). Každopádně pokud je řešena otázka zjevného porušení veřejného pořádku členského státu, právní subjekty jsou v zásadě povinny využít v členském státě původu všechny dostupné opravné prostředky, aby předem zabránily takovému porušení.

C-184/14 A (rozsudek třetího senátu ze dne 16. července 2015, GA Bot)

Spor se týkal soudní příslušnosti pro spor o vyživovací povinnosti k dětem. Soudní dvůr rozhodl, že pokud byl k soudu členského státu podán návrh na zahájení řízení ve věci rozluky či rozvodu manželství rodičů nezletilého dítěte a k soudu jiného členského státu byl podán návrh na zahájení řízení ve věci rodičovské zodpovědnosti týkající se tohoto dítěte, pak o vyživovací povinnosti má rozhodovat soud řešící rodičovskou zodpovědnost, jelikož pouze s tímto řízením spor o výživné „souvisí“ ve smyslu odpovídajícího ustanovení nařízení č. 4/2009.

C-235/15 PPU Lanigan (rozsudek velkého senátu ze dne 16. července 2015, GA Cruz Villalón)

Případ se týkal důsledků překročení lhůt pro vydání osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu (60, maximálně 90 dnů, zatímco v dotčené věci řízení o vydání trvá již přes 2 roky) v kontextu skutečnosti, že dotčená osoba je stále ve vazbě. Soudní dvůr rozhodl, že překročení lhůt neznamená, že by dotčená osoba již nemohla být vydána, ani že by musela být automaticky propuštěna z vazby. Pokud je však celková délka vazby nepřiměřená, je členský stát povinen tuto osobu propustit na svobodu a zároveň přijmout potřebná opatření, aby neuprchla a aby byly materiální podmínky pro její účinné předání nadále splněny, dokud nebude v otázce jejího vydání přijato pravomocné rozhodnutí.

C-4/14 Bohez (rozsudek prvního senátu ze dne 9. září 2015, GA Szpunar)

Spor se týkal toho, jak může být penále stanovené v rozhodnutí týkajícím se práva na styk s dítětem za účelem zajištění dodržování tohoto práva ze strany nositele práva péče o dítě vymáháno v jiném členském státě. Dle Soudního dvora vymáhání takového rozhodnutí spadá do působnosti nařízení č. 2201/2003 (jako akcesorické opatření k zajištění ochrany práva spadajícího do působnosti tohoto nařízení), nikoli do působnosti nařízení Brusel I. Na rozhodnutí o penále se tedy vztahuje stejný režim výkonu jako na rozhodnutí o právu na styk s dítětem, které toto penále zajišťuje, a musí být prohlášeno za vykonatelné dle pravidel nařízení č. 2201/2003. Výše penále však musí být s konečnou platností stanovena soudy členského státu původu.

C-47/14 Holterman Ferho Exploitatie a další (rozsudek třetího senátu ze dne 10. září 2015, GA Cruz Villalón)

Věc se týkala soudní příslušnosti pro spor mezi společností a jejím bývalým ředitelem a jednatelem o náhradu škody za pochybení při výkonu jeho funkce. Soudní dvůr konstatoval, že pokud měla dotčená osoba podstatný vliv na fungování

správního orgánu a neexistoval vztah podřízenosti, pak nešlo o zaměstnance ve smyslu čl. 18 a násl. nařízení Brusel I, tato ustanovení řešící příslušnost u sporů ze zaměstnaneckých vztahů se tedy nepoužijí. Řízení a spravování společnosti za odměnu představuje poskytování služeb ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. b) nařízení Brusel I. Čl. 5 odst. 3 nařízení Brusel I, který řeší deliktní odpovědnost, by se použil, jen pokud by předmětem sporu byly jiné okolnosti než neplnění povinností jednatele plynoucích z práva obchodních korporací.

C-404/14 *Matoušková* (rozsudek třetího senátu ze dne 6. října 2015, GA Kokott)

Předmětem sporu bylo, zda schválení úkonu za nezletilé osoby soudem, konkrétně schválení dědické dohody po matce těchto osob, představuje opatření k ochraně dítěte spojené se správou zachováním a nakládáním se jměním dítěte. Soudní dvůr rozhodl, že nařízení č. 2201/2003 musí být vykládáno v tom smyslu, že schválení dědické dohody uzavřené opatrovníkem nezletilých dětí za tyto děti představuje opatření týkající se výkonu rodičovské zodpovědnosti ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení, které proto spadá do rozsahu působnosti posledně uvedeného nařízení, a nikoli opatření týkající se dědictví ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. f) uvedeného nařízení, které je z rozsahu působnosti tohoto nařízení vyloučeno.

ČR se k věci písemně vyjádřila, závěry Soudního dvora jsou s tímto vyjádřením v souladu.

C-489/14 A. (rozsudek třetího senátu ze dne 6. října 2015, GA Cruz Villalón)

Jednalo se o řízení ve věci rozluky a rozvodu zahájená mezi týmiž stranami u soudů dvou členských států a o výklad čl. 19 odst. 1 a 3 nařízení č. 2201/2003. Dle Soudního dvora v situaci, kdy bylo řízení u soudu, který řízení zahájil jako první v prvním členském státě, ukončeno poté, co bylo řízení zahájeno u druhého soudu ve druhém členském státě, kritéria pro překážku litispendence již splněna nejsou.

C-216/14 *Covaci* (rozsudek prvního senátu ze dne 15. října 2015, GA Bot)

Předmětem sporu byla skutečnost, zda vnitrostátní pravidlo, které ukládá povinnost podat opravný prostředek (zde konkrétně odpor proti trestnímu příkazu) pouze v jazyce řízení, není v rozporu s právem na spravedlivý proces, resp. právem na bezplatnou a přiměřenou jazykovou pomoc. Soudní dvůr uvedl, že unijní právo této vnitrostátní právní úpravě nebrání, a to ani za situace, že dotčená osoba neovládá jazyk řízení, musí být ovšem splněna podmínka, že příslušné orgány předmětný opravný prostředek nepokládají za podstatný dokument. Dále Soudní dvůr rozhodl, že unijní právo nebrání vnitrostátní právní úpravě, která v rámci trestního řízení ukládá obviněnému s bydlištěm mimo tento členský stát, aby si ustanovil zmocněnce

pro účely doručení trestního příkazu, Soudní dvůr zároveň stanovil podmínku, že obviněnému skutečně náleží celá lhůta vymezená pro podání odporu proti uvedenému usnesení.

C-215/15 Gogova (rozsudek čtvrtého senátu ze dne 21. října 2015, GA Mengozzi)

Bylo sporné, zda rozhodování soudu o nahrazení souhlasu druhého rodiče s vydáním cestovního pasu dítěti, resp. jeho vycestováním, spadá do působnosti nařízení č. 2201/2003, když je tento souhlas potřebný ve správním řízení o vydání cestovního dokladu. Soudní dvůr rozhodl, že návrh, kterým jeden z rodičů žádá soud o nahrazení chybějícího souhlasu druhého rodiče s vycestováním jejich dítěte mimo členský stát bydliště tohoto dítěte a s vydáním cestovního pasu na jméno tohoto dítěte, spadá do věcné působnosti předmětného nařízení, a to i v případě, že se výsledným rozhodnutím vydaným v řízení o tomto návrhu budou muset řídit orgány členského státu, jehož je toto dítě státním příslušníkem, v rámci správního řízení o vydání tohoto cestovního pasu. Soudní dvůr dále uvedl, že článek 12 odst. 3 písm. b) nařízení musí být vykládán v tom smyslu, že příslušnost soudů, jimž byl předložen k rozhodnutí návrh ve věcech rodičovské zodpovědnosti, nelze považovat za „výslovně či jiným jednoznačným způsobem přijatou všemi stranami řízení“ ve smyslu tohoto ustanovení jen z toho důvodu, že opatrovník, který zastupuje odpůrce a který byl těmito soudy ustanoven vzhledem k nemožnosti doručit odpůrci návrh na zahájení řízení, nevznesl námitku nepřislušnosti uvedených soudů.

ČR se k věci ústně vyjádřila, závěry Soudního dvora jsou s tímto vyjádřením v souladu.

C-605/14 Komu (rozsudek sedmého senátu ze dne 17. prosince 2015, GA Szpunar)

Spor se týkal příslušnosti soudu v řízení na zrušení podílového spoluvlastnictví k nemovitosti prostřednictvím prodeje, jehož provedením je pověřen zmocněnec. Otázkou konkrétně je, zda se v tomto případě jedná o spor týkající se věcných práv k nemovitostem nebo o spor související s úpravou spoluvlastnických vztahů mezi vlastníky nemovitosti. Soudní dvůr rozhodl, že podle čl. 22 bodu 1 prvního pododstavce nařízení č. 44/2001 předmětná žaloba spadá do kategorie sporů, „jejichž předmětem jsou věcná práva k nemovitostem“ ve smyslu tohoto ustanovení.

ČR se k věci písemně vyjádřila, závěry Soudního dvora jsou s tímto vyjádřením v souladu.

22. Právo institucí a jejich zaměstnanců

3 rozsudky (pracovně právní spory s institucemi EU).

23. Společná zahraniční a bezpečnostní politika

Žádný rozsudek.

24. Principiální a průřezové otázky

4 rozsudky (slučitelnost unijního práva s předpisy o povinném očkování a možnost soudního přezkumu rozhodnutí v oblasti strukturálních fondů);

Shrnutí zajímavých rozsudků:

C-650/13 *Delvigne* (rozsudek velkého senátu ze dne 6. září 2015, GA Cruz Villalón)

Předkládající soud se tázal, zda unijní právo brání tomu, aby občanu Unie bylo doživotně odňato právo volit jakožto součást trestu, k němuž byl odsouzen za závažný trestný čin. Soudní dvůr nejprve dovodil svou pravomoc o této věci rozhodovat, neboť se spor týká povinnosti členských států zajistit, aby byli poslanci EP voleni v přímých a všeobecných volbách svobodným a tajným hlasováním, tudíž aplikace dotčeného trestu je uplatňováním práva Unie ve smyslu čl. 51 Listiny základních práv EU. Tento trest neporušuje právo dotčené osoby volit do EP podle čl. 39 odst. 2 Listiny, neboť omezení tohoto práva je stanoveno zákonem, neohrožuje podstatu tohoto práva (vylučuje některé osoby ve zvláštních případech na základě jejich chování) a je přiměřené, neboť zohledňuje povahu a závažnost spáchaného trestného činu, jakož i délku trestu. Soudní dvůr také potvrdil, že není problematické pozdější zrušení ukládání doživotního odnětí volebního práva (nahrazení maximálně desetiletým odnětím), když tento trest v posuzované věci byl uložen za platnosti dřívější legislativy a když osoby, jimž bylo dříve uloženo doživotní odnětí volebního práva, se mohou domáhat zrušení či zkrácení tohoto trestu.

C-160/14 *Ferreira da Silva e Brito a další* (rozsudek druhého senátu ze dne 9. září 2015, GA Bot)

Krom otázky převodu podniku v kontextu hromadného propouštění byla ve sporu zásadní otázka, zda lze uplatnění nároku na náhradu škody za porušení unijního práva soudním rozhodnutím podmínit předchozím zrušením tohoto rozhodnutí, když se jedná o rozhodnutí soudu posledního stupně. Soudní dvůr konstatoval, že v takovém případě může uvedená podmínka získání náhrady újmy způsobené porušením unijního práva nadměrně ztížit, tudíž nemůže být uplatněna. Opačný závěr v takovém případě nelze dovodit z překážky věci pravomocně rozsouzené, ani ze zásady právní jistoty.

ČR se k věci písemně i ústně vyjádřila, závěry Soudního dvora nejsou s těmito vyjádřeními v souladu.

C-69/14 *Tarsia* (rozsudek velkého senátu ze dne 6. října 2015, GA Jääskinen)

Předmětem sporu bylo, zda nemožnost obnovy řízení v občanskoprávních věcech z důvodu porušení přednosti unijního práva, neodporuje unijnímu právu. Soudní dvůr rozhodl, že unijní právo, zejména zásady rovnocennosti a efektivity, musí být vykládáno v tom smyslu, že nebrání tomu, aby vnitrostátní soud neměl možnost obnovit řízení, jež vedlo ke konečnému soudnímu rozhodnutí vydanému v rámci občanskoprávního řízení, pokud se ukáže, že toto rozhodnutí je neslučitelné s výkladem unijního práva, který provedl Soudní dvůr po dni, ke kterému se rozhodnutí stalo konečným, třebaže taková možnost existuje u konečných soudních rozhodnutí neslučitelných s unijním právem, která byla vydána v rámci řízení o správní žalobě.

ŘÍZENÍ O PORUŠENÍ UNIJNÍHO PRÁVA

Řízení pro porušení unijního práva (infringement procedure) představuje zvláštní mechanismus, jehož cílem je „určit, že jednání členského státu je v rozporu s právem Unie, a přimět tento členský stát, aby v tomto jednání ustal“.⁶ Toto řízení může vést proti členskému státu Evropská komise (čl. 258 SFEU), popřípadě jiný členský stát (čl. 259 SFEU). Řízení vedená členským státem proti jinému členskému státu jsou nicméně z přirozených důvodů velmi vzácná.⁷ V naprosté většině případů vede řízení pro porušení unijního práva Evropská komise, která tím plní svoji úlohu strážkyně Smluv (guardian of the Treaties).⁸

Před zahájením řízení pro porušení unijního práva

V současné době je ustálenou praxí, že v případě podezření na porušování práva Unie některým z členských států nezahajuje Evropská komise okamžitě řízení pro porušení povinnosti. Než se tak stane, je věc zásadně předmětem řízení EU Pilot. Teprve není-li věc napravena či vysvětlena v rámci tohoto řízení, přistupuje Evropská komise k zahájení řízení podle čl. 258 SFEU.

Tato praxe vede k poklesu zahajovaných řízení pro porušení povinnosti. Tento pokles je zčásti trvalý (řada kauz je uspokojivě vyřešena v rámci řízení EU Pilot, řízení pro porušení povinnosti není vůbec zahájeno), zčásti pouze dočasný (případy jsou nejprve předmětem řízení EU Pilot, případná řízení pro porušení povinnosti jsou proto zahajována s určitým zpožděním).

Jednou z výrazných výjimek z uvedené praxe jsou řízení ve věci opožděné transpozice či notifikace směrnic; tato řízení jsou zahajována automaticky po marném uplynutí lhůty pro transpozici (tyto případy nejsou předmětem řízení EU Pilot, neboť o obsahu povinnosti členského státu v zásadě není sporu).

Co je EU Pilot

Jedná se o flexibilní a relativně neformální řízení, resp. mechanismus spolupráce, sloužící k objasnění, popř. řešení situací, u nichž Evropská komise shledává možné porušení unijního práva ze strany členského státu. Jeho předmětem může být velmi

⁶ Rozsudek *Švédsko a další v. API a Komise*, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 119.

⁷ Příkladem z nedávné doby je věc *Maďarsko v. Slovensko*, C-364/10, EU:C:2012:630. Maďarská vláda iniciovala řízení podle čl. 259 SFEU poté, co slovenské úřady zabránily prezidentu Maďarska, aby dne 21. srpna 2009 navštívil slovenské město Komárno a zúčastnil se tam slavnostního odhalení sochy svatého Štěpána. Rozsudkem ze dne 16. října 2012 Soudní dvůr žalobu maďarské vlády zamítl.

⁸ Srov. čl. 17 odst. 1 SEU, podle něhož Evropská komise „dohlíží na uplatňování práva Unie“.

široké spektrum problémů (výtka chybné aplikace unijního práva ze strany členského státu, včasné nedodání konkrétní zprávy, nesprávně provedená transpozice apod.).

Mechanismus EU Pilot funguje od dubna 2008 a v současné době je již stabilní a významnou součástí prosazování práva EU vůči všem členským státům.

Postup řízení

Řízení zahajuje Evropská komise buď z vlastní iniciativy, nebo na základě obdržené stížnosti.

Evropská komise komunikuje s kontaktními místy jednotlivých členských států prostřednictvím speciální internetové databáze. Řízení je zahájeno tím, že Komise prostřednictvím této databáze zašle členskému státu (jeho kontaktnímu místu) žádost o vyjádření k určitému problému, v němž spatřuje možné porušení unijního práva.

Po obdržení žádosti kontaktní místo, v případě České republiky konkrétně VLZ, obratem osloví resort, do jehož gesce dotčená problematika spadá. V úzké spolupráci s tímto resortem je pak vypracováno vyjádření. Standardní lhůta pro vyjádření členského státu je 10 týdnů. Ve vyjádření VLZ sdělí Evropské komisi v závislosti na povaze případu navržený způsob řešení. Například oznámí přijetí nápravných kroků nebo předloží Komisi argumenty podložené stanovisko, proč k porušení práva EU nedošlo, případně poskytne další relevantní informace.

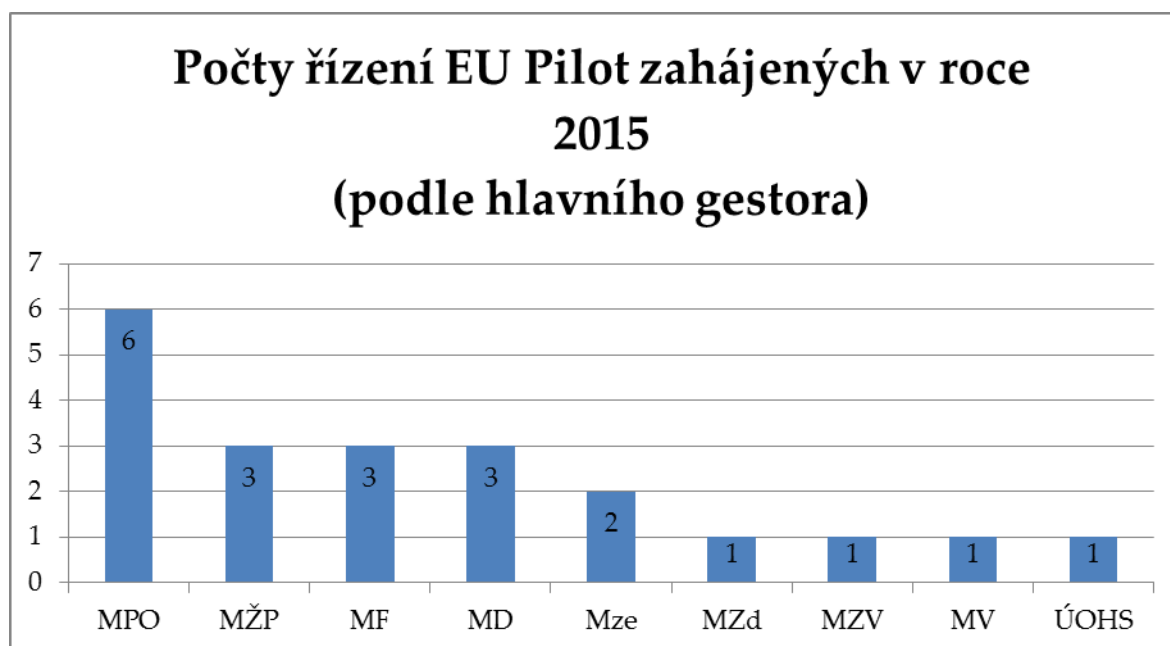
Komise následně vyjádření vyhodnotí a odpověď buď akceptuje, čímž řízení v zásadě končí, nebo ji odmítne a v takovém případě obvykle následují další kroky (což zpravidla znamená zahájení řízení pro porušení unijního práva).

Pokud Komise v odpovědi nenalezne dostatek informací potřebných k rozhodnutí, požádá o jejich doplnění (případně i opakovaně).

Vývoj v roce 2015

V průběhu roku 2015 bylo proti České republice zahájeno celkem 21 nových případů EU Pilot. Došlo tedy k poklesu zahájených řízení oproti roku 2014, kdy bylo zahájeno 31 řízení.

Z celkového počtu řízení byly 3 zahájeny na základě stížnosti a 18 z vlastní iniciativy Evropské komise (zdá se však, že Evropská komise tyto kategorie v praxi ne vždy striktně rozlišuje).

Konkrétní počty zahájených řízení nejsou nutně indikátorem způsobu přijímání a uplatňování práva EU jednotlivými resorty, ale souvisejí spíše s množstvím přijímané unijní legislativy v daném portfoliu.

Průběh řízení pro porušení unijního práva

Řízení podle čl. 258 SFEU

Evropská komise zahajuje řízení z vlastní iniciativy nebo na základě stížnosti.⁹

Řízení je zahajováno na základě zjištění, že členský stát ke dni uplynutí lhůty pro transpozici neoznámil Evropské komisi vnitrostátní předpisy představující úplnou transpozici dotčené směrnice (*non-communication infringements*; v češtině se používá pracovní označení *nenotifikační řízení*), nebo na základě zjištění, že vnitrostátní předpisy nejsou v souladu s předpisy EU (*non-conformity infringements*), nebo jsou aplikovány v rozporu s předpisy EU (*bad application infringements*; pro poslední dva druhy řízení se používá pracovní název *věcná řízení*).

Řízení je zahajováno zasláním tzv. formálního upozornění, resp. výzvy (*letter of formal notice*). Členskému státu je dána příležitost vyjádřit se k výtkám uvedeným ve

⁹ Stížnost může podat každý. Dle ustálené judikatury Soudního dvora přitom ovšem platí, že „Komise není povinna zahájit řízení o nesplnění povinnosti, má v tomto ohledu diskreční pravomoc, která vylučuje právo jednotlivců vyžadovat od orgánu, aby zaujal stanovisko v určitém smyslu stejně jako právo podat žalobu na neplatnost proti jeho odmítnutí konat“ (rozsudek *Bavarian Lager v. Komise*, T-194/04, EU:T:2007:334, body 54 a 55 a citovaná judikatura; rozsudek *Komninou a další v. Komise*, C-167/06 P, EU:C:2007:633, bod 64).

formálním upozornění, a to zpravidla ve lhůtě 2 měsíců. Nepovažuje-li Evropská komise odpověď členského státu za uspokojivou, následuje druhá fáze: Evropská komise vydá odůvodněné stanovisko (*reasoned opinion*), které obsahuje podrobnou právní argumentaci vůči dosud nenapraveným výtkám a je podkladem pro případnou žalobu. Členský stát má zpravidla opět lhůtu 2 měsíců na odpověď.¹⁰

Po marném uplynutí posledně uvedené lhůty může Evropská komise podat žalobu k Soudnímu dvoru. Následuje standardní řízení před Soudním dvorem (žaloba, žalobní odpověď, replika, duplika, případně vyjádření vedlejších účastníků a vyjádření hlavních účastníků řízení k vyjádřením vedlejších účastníků, ústní jednání, stanovisko generálního advokáta a rozsudek). Pokud se Soudní dvůr se žalobou Evropské komise (alespoň zčásti) ztotožní, vydá rozsudek, kterým konstatuje porušení povinnosti ze strany členského státu (např. „*Česká republika tím, že ve stanovené lhůtě nepřijala právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2006/7/ES ze dne 15. února 2006 o řízení jakosti vod ke koupání a o zrušení směrnice 76/160/EHS, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z této směrnice.*“¹¹).

Rozsudkem Soudního dvora nemůže být v této fázi uložena dotčenému členskému státu finanční sankce, s jedinou výjimkou zavedenou Lisabonskou smlouvou: podle čl. 260 odst. 3 SFEU může Evropská komise navrhnout uložení paušální částky nebo penále (tedy dvou složek možné finanční sankce) již prvním rozsudkem v řízení vedeném z důvodu, že dotýčný stát *nesplnil povinnost sdělit opatření provádějící směrnici přijatou legislativním postupem* (týká se tedy jen nenotifikačních řízení, a to výhradně těch, jejichž předmětem je opožděná transpozice směrnic přijatých Evropským parlamentem a Radou, popř. jen Radou přímo na základě Smluv, tj. netýká se směrnic v přenesené pravomoci a prováděcích směrnic¹²).

První žaloba v režimu čl. 260 odst. 3 SFEU byla podána proti Polsku již 31. ledna 2012.¹³ V průběhu let 2012 až 2015 pak bylo podáno 45 žalob.¹⁴ V žádném z řízení vedených v režimu čl. 260 odst. 3 SFEU však doposud nebyl vydán odsuzující

¹⁰ Okamžik uplynutí této lhůty je rozhodující pro případné řízení před Soudním dvorem. Dle ustálené judikatury „se existence nesplnění povinnosti musí posuzovat vzhledem ke stavu, v němž se členský stát nacházel v době, kdy uplynula lhůta stanovená v odůvodněném stanovisku, a (...) změny, ke kterým došlo následně, nemohou být Soudním dvorem brány v úvahu“ (rozsudek *Komise v. Česká republika*, C-481/09, EU:C:2010:572, bod 9).

¹¹ Rozsudek *Komise v. Česká republika*, C-481/09, cit. výše.

¹² Srov. čl. 290 a 291 SFEU.

¹³ *Komise v. Polsko*, C-48/12, EU:C:2013:3

¹⁴ V roce 2012 bylo zahájeno 23, v roce 2013 bylo zahájeno 14 a v roce 2014, stejně jako v roce 2015, „jen“ 4 řízení ročně.

rozsudek, neboť většina byla v mezidobí stažena.¹⁵ Případný rozsudek Soudního dvora v dané věci je s napětím vyhlížen, neboť by mohl vyjasnit otázku pravomoci Evropské komise podat žalobu v režimu čl. 260 odst. 3 SFEU i tam, kde členský stát sice notifikoval plnou transpozici, avšak Evropská komise je přesvědčena, že transpozice dotčené směrnice je ve skutečnosti neúplná; taková situace je totiž na pomezí sporu nikoli o úplnost, ale o správnost transpozice.¹⁶

Řízení podle čl. 260 odst. 2 SFEU

Je-li v řízení podle čl. 258 SFEU vydán odsuzující rozsudek, dotčený členský stát je v souladu s čl. 260 odst. 1 SFEU „povinen přijmout opatření, která vyplývají z rozsudku Soudního dvora“. Na splnění této povinnosti se Evropská komise ptá zpravidla ve velmi krátké době od vydání rozsudku Soudního dvora (např. ve věci *Komise v. Česká republika*, C-343/08, EU:C:2010:14 [zaměstnanecké penzijní fondy] si Evropská komise vyžádala tyto informace již po šesti týdnech od vydání rozsudku).

Není-li odpověď členského státu uspokojivá, může Evropská komise zahájit řízení podle čl. 260 odst. 2 SFEU, jehož účelem je „přimět členský stát, který je v prodlení, aby vyhověl rozsudku, kterým bylo rozhodnuto o nesplnění povinnosti“¹⁷. Řízení je zahajováno zasláním formálního upozornění (výzvy). Dotčenému členskému státu je dána příležitost vyjádřit se k formálnímu upozornění, a to zpravidla ve lhůtě 2 měsíců. Není-li odpověď uspokojivá, může již Evropská komise podat žalobu k Soudnímu dvoru (od vstupu Lisabonské smlouvy v platnost se již odůvodněné stanovisko nevydává a řízení podle čl. 260 SFEU odst. 2 je tedy, oproti řízení podle čl. 258 SFEU, o tento krok kratší).

V žalobě k Soudnímu dvoru navrhne Evropská komise paušální částku (sankce za nesplnění povinnosti od vydání prvního rozsudku do okamžiku zajištění nápravy či vydání rozsudku v režimu čl. 260 odst. 2 SFEU) a/nebo penále (sankce za nesplnění

¹⁵ Lze předpokládat, že většina těchto řízení bude končit usnesením předsedy Soudního dvora, kterým bude řízení ukončeno na základě zpětvzetí žaloby Evropskou komisí poté, co dotčený členský stát v průběhu řízení před Soudním dvorem transpozici dané směrnice úspěšně dokončí (srov. s výše uvedeným řízením ve věci *Komise v. Polsko*, C-48/12, řízení bylo ukončeno usnesením předsedy Soudního dvora).

¹⁶ Sama Komise v minulosti připustila, že „spor o tom, zda jsou oznámená prováděcí opatření nebo právní předpisy existující ve vnitrostátním právním řádu dostatečné, povede k zahájení běžného řízení o správném provedení směrnice podle článku 258“ (Sdělení Komise – Provádění čl. 260 odst. 3 Smlouvy o fungování EU, Úř. věst. C 12, 15.1.2011, s. 1-5, bod 19), tj. nikoli řízení v režimu čl. 260 odst. 3 SFEU. I v praxi České republiky se však vyskytly případy, kdy byla sice oznámena plná transpozice, Komise však trvala na použitelnosti čl. 260 odst. 3 s poukazem např. na (údajnou) absenci transpozice toho či onoho ustanovení směrnice.

¹⁷ Rozsudek *Švédsko a další v. API a Komise*, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, bod 119.

povinnosti od vydání rozsudku v režimu čl. 260 odst. 2 SFEU do okamžiku zajištění nápravy).

Původně navrhovala Evropská komise pouze penále. Po prvním rozsudku Soudního dvora, kterým došlo k uložení obou sankcí (penále a paušální částky) současně¹⁸, však Evropská komise tuto praxi změnila a přijala sdělení „Použití článku 228 Smlouvy o ES“¹⁹. Od té doby systematicky navrhuje uložení penále i paušální částky.

V roce 2015 byly podle čl. 260 odst. 2 SFEU vydány 3 rozsudky.²⁰ Nejcitelnější sankci uložil Soudní dvůr Itálii za nevybudování sítě zařízení na odstraňování odpadu v regionu Kampánie²¹ (denní penále ve výši 120 tisíc EUR, což se rovná pololetnímu penále ve výši téměř 22 mil. EUR, a dále paušální částku 20 mil. EUR) a nejmírnější Řecku ve věci čištění městských odpadních vod²² (pololetní penále ve výši 3,64 mil. EUR a paušální částku 10 mil. EUR). Za prodlevy při vymáhání neschválených státních podpor rozhodl Soudní dvůr v dalším řízení vůči Itálii²³ o uložení paušální částky ve výši 30 mil. EUR a pololetního penále ve výši 12 mil. EUR.

Úloha vládního zmocněnce v řízení o porušení unijního práva

VLZ „zastupuje a hájí zájmy České republiky v řízeních před Soudním dvorem EU a v řízeních o porušení Smlouvy ve fázi řízení s Evropskou komisí, včetně kroků jim předcházejících“. Je tedy nejen zástupcem České republiky před samotným Soudním dvorem EU, ale je i „prostředníkem mezi Evropskou komisí a orgány České republiky a (...) zástupcem České republiky v řízeních o porušení [unijního práva]“ a je rovněž kontaktním místem pro EU Pilot.²⁴

V řízení pro porušení unijního práva tak VLZ přijímá formální upozornění (výzvy) a odůvodněná stanoviska Evropské komise a spolupracuje s jednotlivými rezorty, do jejichž gesce spadá předmět řízení (zejména dotčené právní předpisy), za účelem určení přístupu k řízení (odmítnutí tvrzení Evropské komise, nebo naopak informování Evropské komise o opatřeních k nápravě) a za účelem přípravy odpovědi.

¹⁸ Rozsudek *Komise v. Francie*, C-304/02, EU:C:2005:444. Francii bylo uloženo zaplatit penále ve výši 57 761 250,- EUR za každé šestiměsíční období dalšího neplnění prvního rozsudku a paušální částku ve výši 20 000 000,- EUR.

¹⁹ SEK(2005) 1658.

²⁰ Rozsudky *Komise v. Itálie*, C-367/14, EU:C:2015:611; *Komise v. Řecko*, C-167/14, EU:C:2015:684; *Komise v. Itálie*, C-653/13, EU:C:2015:478

²¹ *Komise v. Itálie*, C-653/13, cit. výše.

²² *Komise v. Řecko*, C-167/14, cit. výše.

²³ *Komise v. Itálie*, C-367/14, cit. výše.

²⁴ Viz čl. 3 Statutu VLZ.

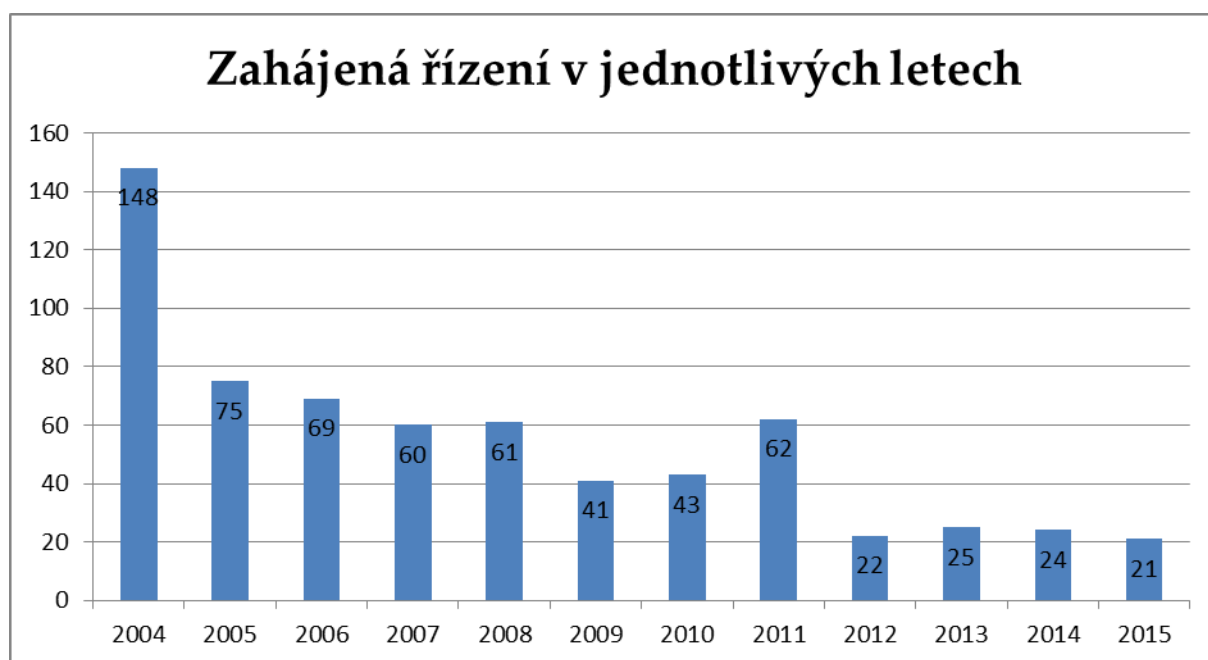
Následně, v případě, že je v řízení pro porušení unijního práva podána žaloba k Soudnímu dvoru, činí VLZ, opět ve spolupráci s příslušnými rezorty, i všechny úkony v řízení před Soudním dvorem (v reakci na žalobu vypracovává žalobní odpověď, v reakci na repliku vypracovává dupliku, zastupuje vládu ČR na případném ústním jednání).

V případě potřeby je VLZ oprávněn vyžadovat potřebnou součinnost i dalších dotčených subjektů (zákon č. 186/2011 Sb., o poskytování součinnosti pro účely řízení před některými mezinárodními soudy a jinými mezinárodními kontrolními orgány a o změně zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů).

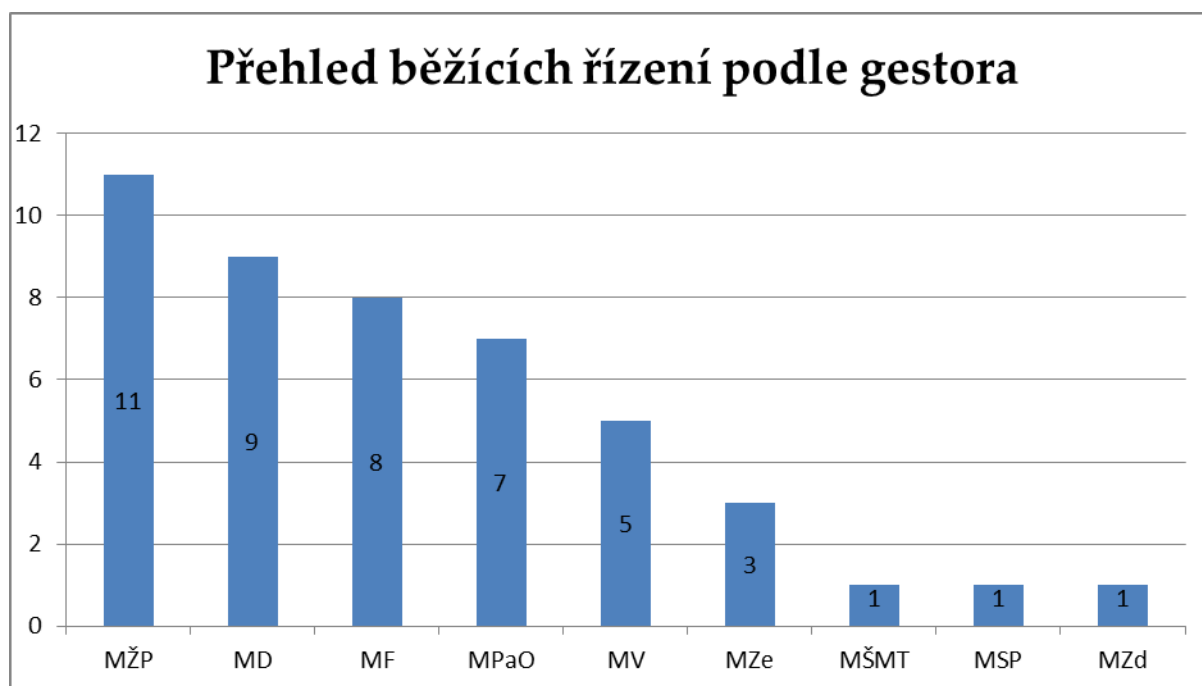
Řízení pro porušení povinnosti vedená proti ČR

Celkový přehled

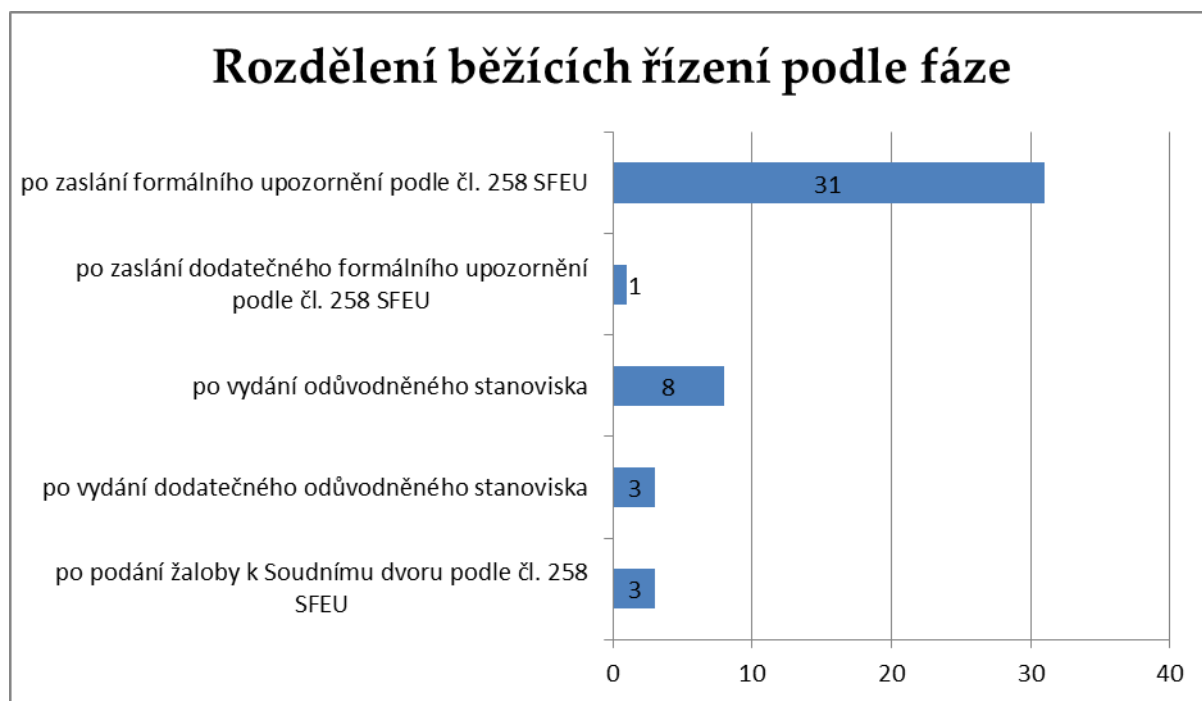
Do 31. prosince 2015 bylo proti ČR zahájeno (od přistoupení k Evropské unii dne 1. května 2004) celkem 651 řízení pro porušení plynoucí z práva EU.

Z výše uvedeného počtu probíhá k 31. prosinci 2015 celkem 46 řízení pro porušení unijního práva. Tato řízení jsou uvedena níže v přehledu běžících řízení.

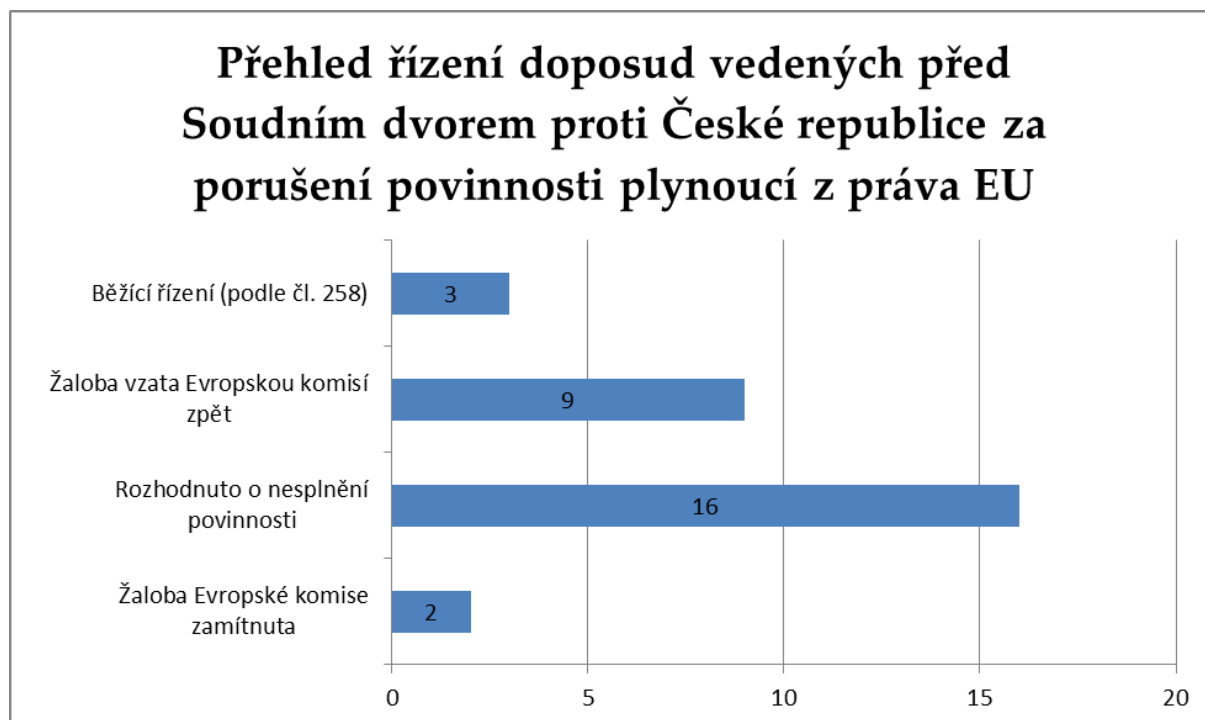

K 31. prosinci 2015 se tato řízení nacházela v následujících fázích:

Jen 29 z celkového počtu řízení pro porušení povinnosti zahájených od data přistoupení České republiky k EU vyústilo do 31. prosince 2015 v podání žaloby

k Soudnímu dvoru podle čl. 258 SFEU,²⁵ resp. v jednom případě následně v podání žaloby dle čl. 260 odst. 2 SFEU.²⁶ Předmětem většiny těchto soudních žalob (18) byla absence transpozice směrnice. Ve zbývajících případech bylo ČR vytýkáno porušení unijního práva spočívající v nesprávné (či neúplné) transpozici směrnice či v nesprávné aplikaci unijního práva.

Tabulka pro přehlednost uvádí i řízení, kde Evropská komise vzala žalobu zpět. Jde o situace, kdy dotčený členský stát v průběhu řízení před Soudním dvorem dokončí transpozici, resp. notifikaci dotčené směrnice, nebo napraví jiná vytýkaná porušení. Řízení je na základě toho ukončeno bez vydání rozsudku ve věci.²⁷

Nutno dodat, že Soudní dvůr rozhodne o nesplnění povinnosti členským státem i v případě, že vyhoví žalobě Evropské komise jen z části, resp. shledá jen některé žalobní důvody uplatněné Evropskou komisí za odůvodněné.²⁸

²⁵ V roce 2015 byla vůči České republice zahájena dvě řízení, a to *Komise v. Česká republika*, C-581/15, a *Komise v. Česká republika*, C-606/15.

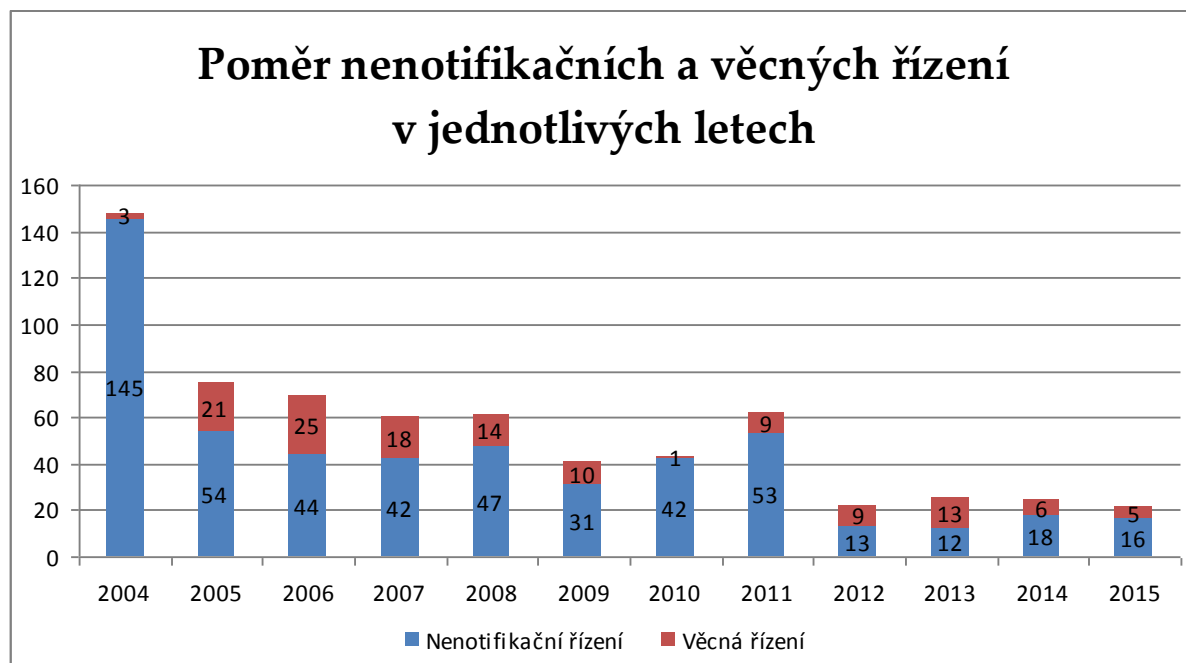
²⁶ Do této „druhé“ fáze řízení podle čl. 260 odst. 2 SFEU se dostalo řízení *Komise v. Česká republika*, C-241/11, EU:C:2013:423 [instituce zaměstnaneckého penzijního pojištění].

²⁷ To se ovšem netýká řízení vedených podle čl. 260 odst. 3 SFEU.

²⁸ Viz rozsudek *Komise v. Česká republika*, C-545/10, EU:C:2013:509, v jehož rámci Soudní dvůr vyhověl čtyřem ze šesti žalobních důvodů.

Nenotifikační v. věcná řízení

Pokud jde o celkový poměr typů řízení – nenotifikačních vůči věcným – lze konstatovat, že do 31. prosince 2015 bylo vůči České republice zahájeno 518 nenotifikačních řízení a 133 věcných řízení. Jak vyplývá z přiloženého grafu, Česká republika průběžně zlepšuje svůj transpoziční deficit, tedy snižuje počet nenotifikačních řízení.

Vývoj v roce 2015 – nově zahájená řízení

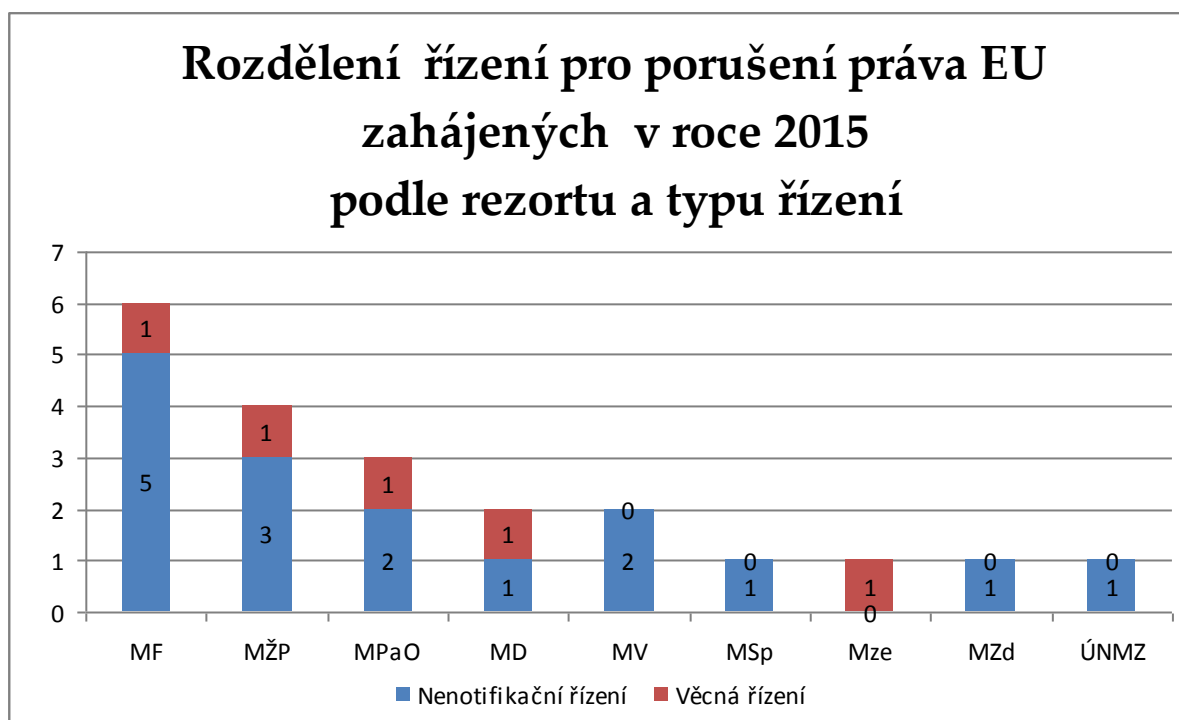
V průběhu roku 2015 zahájila Evropské komise proti České republice 21 nových řízení pro porušení práva Unie, z toho 16 nenotifikačních a 5 věcných. Současně vydala jedno tzv. doplňující formální upozornění²⁹ a dvě doplňující odůvodněná stanoviska³⁰. Tato dodatečná či opakovaná rozhodnutí vydává Evropská komise zpravidla tehdy, pokud chce rozšířit rozsah řízení o nové prvky, např., pokud v mezidobí došlo ke změně skutkových okolností nebo k vývoji v judikatuře Soudního dvora. V takovém případě je zapotřebí zpřesnit rozsah výtek vůči členskému státu, aby mu byla dána možnost se hájit.

Všech 16 zahájených nenotifikačních řízení se týkalo směrnic přijatých řádným legislativním postupem, tedy směrnic, které spadají do působnosti čl. 260 odst. 3 SFEU. Z těchto 16 řízení byla pouze 3 dosud zastavena.

²⁹ Řízení č. 2014/2129 týkající se evropské služby elektronického mýtného.

³⁰ Řízení č. 2012/2239 týkající se soudního přezkumu neudělení víza a řízení č. 2008/2186 týkající se kvality ovzduší, pokud jde o mezní hodnoty PM₁₀.

Všechna věcná řízení zahájena v roce 2015 byla před zahájením formálního řízení pro porušení povinnosti, v souladu s ustálenou praxí Evropské komise (viz výše), předmětem řízení EU Pilot.

Řízení zahájená v průběhu roku 2015 jsou uvedena níže v přehledech nenotifikačních a věcných řízení.

Přehled nenotifikačních řízení zahájených v roce 2015 (podle data zahájení řízení)

<i>Číslo</i>	<i>Předmět řízení</i>	<i>Zahájeno</i>
2015/0027	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků	29.1.2015
2015/0128	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/99/EU o evropském ochranném příkazu	27.3.2015
2015/0129	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/68/EU o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se dodávání tlakových zařízení na trh	27.3.2015
2015/0176	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejím výkonu (Solventnost II)	28.5.2015
2015/0177	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/51/EU, kterou se mění směrnice 2003/71/ES a 2009/138/ES a nařízení (ES) č. 1060/2009, (EU) č. 1094/2010 a (EU) č. 1095/2010 s ohledem na pravomoci Evropského orgánu dohledu	28.5.2015
2015/0260	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/18/EU o kontrole nebezpečí závažných havárií s přítomností nebezpečných látek a o změně a následném zrušení směrnice Rady 96/82/ES	22.7.2015
2015/0261	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru	22.7.2015
2015/0262	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/29/EU o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se dodávání pyrotechnických výrobků na trh	22.7.2015
2015/0263	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/27/EU, kterou se mění směrnice Rady 92/58/EHS, 92/85/EHS, 94/33/ES, 98/24/ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/37/ES s cílem uvést je do souladu s nařízením (ES) č. 1272/2008 o klasifikaci, označování a balení látek a směsí	22.7.2015

2015/0378	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/11/EU o alternativním řešení spotřebitelských sporů a o změně nařízení (ES) č. 2006/2004 a směrnice 2009/22/ES (směrnice o alternativním řešení spotřebitelských sporů)	23.9.2015
2015/0379	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany	23.9.2015
2015/0380	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu	23.9.2015
2015/0381	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/34/EU o ročních účetních závěrkách, konsolidovaných účetních závěrkách a souvisejících zprávách některých forem podniků, o změně směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/43/ES a o zrušení směrnic Rady 78/660/EHS a 83/349/EHS	23.9.2015
2015/0382	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/56/EU, kterou se mění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES o akumulátorech a odpadních bateriích a akumulátorech, pokud jde o uvádění na trh přenosných baterií a akumulátorů obsahujících kadmium, které jsou určeny do bezšňůrových elektrických nástrojů, a knoflíkových článků s nízkým obsahem rtuti, a kterou se zrušuje rozhodnutí Komise 2009/603/ES	23.9.2015
2015/0383	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/49/EU o systémech pojištění vkladů	23.9.2015
2015/0516	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/39/EU, kterou se mění směrnice 2000/60/ES a 2008/105/ES, pokud jde o prioritní látky v oblasti vodní politiky	20.11.2015

Přehled věcných řízení zahájených v roce 2015

<i>Číslo</i>	<i>Předmět řízení</i>	<i>Zahájeno</i>
2015/2042	Nesprávná transpozice některých ustanovení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/105/ES o normách environmentální kvality v oblasti vodní politiky	28.5.2015
2015/2035	Povinnost informovat spotřebitele o zemi původu nabízených potravin	16.6.2015
2015/2061	Nestažení výhrad proti některým přílohám úmluvy COTIF	16.7.2015
2015/2185	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/122 o ochraně spotřebitele ve vztahu k některým aspektům smluv o dočasném užívání ubytovacího zařízení (timeshare), o dlouhodobých rekreačních produktech, o dalším prodeji a o výměně	19.11.2015
2015/2194	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/89/EU, kterou se mění směrnice 98/78/ES, 2002/87/ES, 2006/48/ES a 2009/138/ES, pokud jde o doplňkový dozor nad finančními subjekty ve finančním konglomerátu	10.12.2015

Rozhodnutí Evropské komise o postupu v běžících řízeních učiněná v průběhu roku 2015

V 8 řízeních vydala Evropská komise v průběhu roku 2015 odůvodněné stanovisko, ve 2 řízeních dodatečné odůvodněné stanovisko a v 1 řízení dodatečné formální upozornění. Ve 4 řízeních Evropská komise rozhodla o podání žaloby.

<i>Číslo</i>	<i>Předmět řízení</i>	<i>Rozhodnutí</i>	<i>Datum</i>
2012/2239	Nezajištění soudního přezkumu neudělení víza	dodatečné odůvodněné stanovisko	26.2.2015
2014/2065	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126 o řidičských průkazech	odůvodněné stanovisko	26.2.2015
2008/2186	Překračování mezních limitů PM10 v ovzduší stanovených směrnicí 2008/50/ES o kvalitě vnějšího ovzduší a čistším ovzduší pro Evropu	dodatečné odůvodněné stanovisko	27.3.2015

2012/4152	Požadavky na poskytování služeb elektronické komunikace v České republice	odůvodněné stanovisko	30.4.2015
2013/2266	Nesoulad se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/49/ES o bezpečnosti železnic Společenství	odůvodněné stanovisko	30.4.2015
2013/2279	Provádění nařízení (ES) č. 1071/2009, kterým se zavádějí společná pravidla týkající se závazných podmínek pro výkon povolání podnikatele v silniční dopravě	odůvodněné stanovisko	30.4.2015
2014/2129	Nesprávná transpozice směrnice 2004/52/ES a rozhodnutí 2009/750/ES „elektronické mýto“	dodatečné formální upozornění	30.4.2015
2013/2095	Nesprávná transpozice směrnice 2006/118/ES o ochraně podzemních vod před znečištěním a zhoršováním stavu	odůvodněné stanovisko	28.5.2015
2015/0027	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků	odůvodněné stanovisko	28.5.2015
2014/0317	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/27/EU o energetické účinnosti	odůvodněné stanovisko	22.10.2015
2014/4234	Dodržení nařízení (ES) č. 1013/2006 o přepravě odpadů při přepravě látky TPS-NOLO (GEOBAL) z České republiky do Polska	odůvodněné stanovisko	22.10.2015
2015/0027	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků	rozhodnuto o podání žaloby	22.10.2015

2013/2266	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/49/ES o bezpečnosti železnic	rozhodnuto o podání žaloby	22.10.2015
2013/2279	Provádění nařízení (ES) č. 1071/2009, kterým se zavádějí společná pravidla týkající se závazných podmínek pro výkon povolání podnikatele v silniční dopravě	rozhodnuto o podání žaloby	22.10.2015
2014/2065	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126 o řidičských průkazech	rozhodnuto o podání žaloby	19.11.2015

Řízení ukončená v roce 2015

Celkem bylo v roce 2015 zastaveno³¹ 16 řízení (z toho 11 nenotifikačních a 5 věcná).

Číslo	Předmět řízení	Ukončeno
2013/4205	Nesprávná transpozice směrnice 2000/78/ES, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání pokud jde o zdravotně postižené osoby	26.2.2015
2014/0044	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/24/EU o uplatňování práv pacientů v přeshraniční zdravotní péči	27.3.2015
2014/0045	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/77/EU, kterou se mění směrnice 2006/116/ES o době ochrany autorského práva a určitých práv s ním souvisejících	27.3.2015
2013/4007	Nesprávná transpozice směrnice 2006/32/ES o energetické účinnosti u konečného uživatele a o energetických službách	28.5.2015
2014/0316	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU o právu na informace v trestním řízení	16.6.2015

³¹ Evropská komise používá pro toto rozhodnutí francouzský termín *classement*.

2011/0057	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/28/ES o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů a o změně a následném zrušení směrnic 2001/77/ES a 2003/30/ES	16.6.2015
2014/0237	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/18/EU o kontrole nebezpečí závažných havárií s přítomností nebezpečných látek	16.6.2015
2013/4234	Připojování OZE k elektrické distribuční soustavě v ČR	24.9.2015
2012/0335	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/31/EU o energetické náročnosti budov	24.9.2015
2014/0425	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/35/EU, kterou se mění směrnice 2008/106/ES o minimální úrovni výcviku námořníků	24.9.2015
2015/0128	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/99 o evropském ochranném příkazu	19.11.2015
2014/0053	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES	10.12.2015
2015/0129	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/68/EU o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se dodávání tlakových zařízení na trh	10.12.2015
2015/2076 – 2015/2099	24 směrnic v přenesené pravomoci měnící přílohy směrnice 2011/65/EU (o omezení používání některých nebezpečných látek v elektrických a elektronických zařízeních)	10.12.2015
2015/2166	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/2/ES o zřízení Infrastruktury pro prostorové informace v Evropském společenství (INSPIRE)	10.12.2015
2014/0052	Vzor průkazu o povolení k pobytu pro dlouhodobě pobývajícího rezidenta EU	10.12.2015

Řízení projednávaná v roce 2015 před Soudním dvorem

Dne 20. listopadu 2014 podala Evropská komise vůči České republice žalobu ve věci C-525/14. Jejím předmětem je spor o uznávání některých nizozemských puncovních značek vyražených mimo území EU (pobočkou v Číně). Komise míní, že neuznáním těchto puncovních značek Česká republika omezuje volný pohyb drahých kovů opuncovaných těmito značkami a předmětů, které jsou z těchto kovů vyrobeny. Dne 3. května 2016 vydal generální advokát v předmětné věci své stanovisko, v jehož rámci navrhuje, aby Soudní dvůr z části vyhověl žalobě, z části žalobu zamítl.

Dne 10. listopadu 2015 podala Evropská komise vůči České republice žalobu ve věci C-581/15. Předmětnou žalobou Evropská komise vytýká, že Česká republika nezřídila vnitrostátní elektronický rejstřík podniků silniční dopravy a nepropojila ho s vnitrostátními elektronickými rejstříky ostatních členských států.

Dne 17. listopadu 2015 podala Evropská komise žalobu ve věci C-606/15, v jejímž rámci je České republice vytýkáno neprovedení některých ustanovení směrnice o bezpečnosti železnic.

Žaloba v režimu čl. 260 odst. 3 SFEU nebyla proti České republice doposud podána.

Přehled řízení o porušení Smlouvy běžících ke dni 31. prosince 2015 (podle fáze řízení)

Ke dni 31. prosince 2015 bylo proti České republice vedeno celkem 46 řízení pro porušení práva Unie, z toho 30 věcných a 16 nenotifikačních.

<i>Číslo</i>	<i>Předmět řízení</i>	<i>Fáze</i>
2011/4089	Stížnost pro odmítnutí uznání puncovního označení holandských šperků s ohledem na ochranu domácího trhu	po podání žaloby
2013/2279	Provádění nařízení (ES) č. 1071/2009, kterým se zavádějí společná pravidla týkající se závazných podmínek pro výkon povolání podnikatele v silniční dopravě	po podání žaloby
2013/2266	Nesoulad národní úpravy se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/49/ES o bezpečnosti železnic Společenství	po podání žaloby
2006/2230	Podmínka občanství u notářů	dodatečné odůvodněné stanovisko

2008/2186	Překračování mezních limitů PM10 v ovzduší stanovených směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/50/ES o kvalitě vnějšího ovzduší a čistším ovzduší pro Evropu	dodatečné odůvodněné stanovisko
2012/2239	Soudní přezkum neudělení víza	dodatečné odůvodněné stanovisko
2015/0027	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků	odůvodněné stanovisko
2014/2065	Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126 o řídičských průkazech	odůvodněné stanovisko
2011/2077	Nesprávná transpozice směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států	odůvodněné stanovisko
2012/2115	Právo občanů EU stát se členy politické strany nebo ji založit	odůvodněné stanovisko
2012/4152	Požadavky na poskytování služeb elektronické komunikace v České republice	odůvodněné stanovisko
2013/2095	Nesprávná transpozice směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/118/ES o ochraně podzemních vod před znečištěním a zhoršováním stavu	odůvodněné stanovisko
2014/0317	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/27/EU o energetické účinnosti, o změně směrnic 2009/125/ES a 2010/30/EU a o zrušení směrnic 2004/8/ES a 2006/32/ES	odůvodněné stanovisko
2014/4234	Vývoz paliva Geobal z ČR do Polska	odůvodněné stanovisko
2014/2129	Nesprávná implementace směrnice 2004/52/ES a rozhodnutí 2009/750/ES o elektronickém mýtném	dodatečné formální upozornění

2005/2039	Neslučitelnost dohody mezi vládou České republiky a vládou Spojených států amerických o letecké dopravě s právem Společenství	formální upozornění
2009/4482	Sázky (požadavek sídla v ČR a českého kapitálu)	formální upozornění
2011/2015	Neslučitelnost dohody mezi vládou České republiky a Ruskou federací o letecké dopravě s právem Společenství	formální upozornění
2011/2219	Jazykové požadavky na označování vín	formální upozornění
2011/4154	Stížnost na neprovedení plné EIA ve vztahu k projektu Závod na energetické využití komunálního odpadu Chotíkov - ZEVO Chotíkov	formální upozornění
2013/2048	Nesprávná transpozice směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (EIA)	formální upozornění
2013/2204	Nesprávná transpozice směrnice 2005/29/ES (o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu)	formální upozornění
2013/4079	Nesprávné uplatnění směrnice EIA na projekt skládkování nebezpečného odpadu z lagun Ostramo	formální upozornění
2013/4332	Registrace nitrofenolátů jako pomocných rostlinných přípravků podle zákona o hnojivech	formální upozornění
2014/0047	Směrnice Rady 2011/85/EU o požadavcích na rozpočtové rámce členských států	formální upozornění
2014/2057	Nesprávná transpozice směrnice 2008/98/ES o odpadech	formální upozornění
2014/2104	Nesplnění požadavků nařízení 550/2004 a 549/2004 o poskytování letových navigačních služeb na jednotném evropském nebi	formální upozornění

2014/2174	Nesprávné uplatňování směrnice 2000/43/ES, kterou se provádí zásada rovného zacházení s osobami bez ohledu na jejich rasu nebo etnický původ, v oblasti vzdělávání	formální upozornění
2015/0176	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejím výkonu (Solventnost II)	formální upozornění
2015/0177	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/51/EU, kterou se mění směrnice 2003/71/ES a 2009/138/ES a nařízení 1060/2009, 1094/2010 a 1095/2010 s ohledem na pravomoci Evropského orgánu dohledu	formální upozornění
2015/0260	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/18/EU o kontrole nebezpečí závažných havárií s přítomností nebezpečných látek a o změně a následném zrušení směrnice Rady 96/82/ES	formální upozornění
2015/0261	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru	formální upozornění
2015/0262	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/29/EU o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se dodávání pyrotechnických výrobků na trh	formální upozornění
2015/0263	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/27/EU, kterou se mění směrnice Rady 92/58/EHS, 92/85/EHS, 94/33/ES, 98/24/ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/37/ES s cílem uvést je do souladu s nařízením 1272/2008 o klasifikaci, označování a balení látek a směsí	formální upozornění
2015/0378	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/11/EU o alternativním řešení spotřebitelských sporů a o změně nařízení 2006/2004 a směrnice 2009/22/ES (směrnice o alternativním řešení spotřebitelských sporů)	formální upozornění

2015/0379	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany	formální upozornění
2015/0380	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu	formální upozornění
2015/0381	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/34/EU o ročních účetních závěrkách, konsolidovaných účetních závěrkách a souvisejících zprávách některých forem podniků, o změně směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/43/ES a o zrušení směrnic Rady 78/660/EHS a 83/349/EHS	formální upozornění
2015/0382	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/56/EU, kterou se mění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES o akumulátorech a odpadních bateriích a akumulátorech, pokud jde o uvádění na trh přenosných baterií a akumulátorů obsahujících kadmium, které jsou určeny do bezšňůrových elektrických nástrojů, a knoflíkových článků s nízkým obsahem rtuti, a kterou se zrušuje rozhodnutí Komise 2009/603/ES	formální upozornění
2015/0383	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/49/EU o systémech pojištění vkladů	formální upozornění
2015/0516	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/39/EU, kterou se mění směrnice 2000/60/ES a 2008/105/ES, pokud jde o prioritní látky v oblasti vodní politiky	formální upozornění
2015/2035	Povinnost informovat spotřebitele o zemi původu nabízených potravin	formální upozornění
2015/2042	Nesprávná transpozice některých ustanovení směrnice 2008/105/ES o normách environmentální kvality v oblasti vodní politiky	formální upozornění
2015/2061	Nestažení výhrad proti některým přílohám úmluvy COTIF	formální upozornění

- 2015/2185 Nesprávné provedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/122 o ochraně spotřebitele ve vztahu k některým aspektům smluv o dočasném užívání ubytovacího zařízení (timeshare), o dlouhodobých rekreačních produktech, o dalším prodeji a o výměně formální upozornění
- 2015/2194 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/89/EU, kterou se mění směrnice 98/78/ES, 2002/87/ES, 2006/48/ES a 2009/138/ES, pokud jde o doplňkový dozor nad finančními subjekty ve finančním konglomerátu formální upozornění

ŘÍZENÍ O ŽALOBĚ NA NEPLATNOST AKTU EU

Do působnosti VLZ patří také žaloby ČR na neplatnost aktů EU, kterými se lze domáhat zrušení právního aktu EU, a žaloby na nečinnost, kterými se lze domáhat určení, že orgán EU porušil unijní právo tím, že právní akt EU naopak nepřijal, ač ho přijmout měl.

Žalobu na neplatnost nebo na nečinnost je oprávněn podat VLZ, ve spolupráci s dotčenými resorty a po předchozím souhlasu vlády. Prostřednictvím VLZ následně probíhá veškerá komunikace s Tribunálem, popř. Soudním dvorem (zasílání podání, vystupování na ústním jednání apod.).

Obecně k řízení o žalobách na neplatnost a na nečinnost

Řízení o žalobě na neplatnost aktu EU (čl. 263 SFEU)

Příslušným k projednávání těchto žalob je ve většině případů Tribunál (bývalý Soud prvního stupně), který tvoří součást SDEU.³²

Lhůta pro podání žaloby činí dva měsíce ode dne vyhlášení dotčeného aktu v Úředním věstníku EU, resp. od jeho oznámení členskému státu (čl. 263 SFEU).³³ Svojí povahou je řízení před Tribunálem, popř. Soudním dvorem, v případě žalob na neplatnost aktu EU sporným řízením, tj. ČR jakožto žalobce musí svá tvrzení dokazovat, zatímco snahou žalovaného orgánu EU je tato tvrzení vyvrátit. Řízení je založeno často jak na právní argumentaci, tak na skutkových okolnostech, které je nutno doložit důkazy, resp. příslušnými dokumenty.

Procesní pravidla řízení před Tribunálem, popř. Soudním dvorem, jsou upravena ve Statutu Soudního dvora Evropské unie, resp. Jednacího řádu Tribunálu, popř. Jednacího řádu Soudního dvora. Řízení je členěno na písemnou a ústní část. Písemné procesní kroky zpravidla zahrnují: 1) podání žaloby, 2) žalobní odpověď žalované strany, 3) repliku žalující strany a 4) dupliku žalované strany. Ústní část jednání se zpravidla koná pouze na výslovnou žádost některého z účastníků řízení (konání ústního jednání je nicméně v praxi *de facto* pravidlem). ČR může požádat další zainteresované členské státy o intervenci v její prospěch, přičemž sama ve prospěch jiných členských států v některých případech intervenue.

³² Srov. čl. 263 SFEU ve spojení s čl. 256 SFEU a čl. 51 Statutu Soudního dvora Evropské unie.

³³ Srov. dále čl. 50 a 51 Jednacího řádu Soudního dvora EU a čl. 102 Jednacího řádu Tribunálu (dostupné na www.curia.eu - sekce *Texty upravující řízení*).

Řízení o žalobě na nečinnost (čl. 265 SFEU)

Pro řízení o žalobě na nečinnost platí *mutatis mutandis* to, co je výše uvedeno k řízení o žalobě na neplatnost. Odlišný je postup pro podání žaloby: příslušný orgán, instituce nebo jiný subjekt musí být nejprve vyzván, aby jednal, a teprve pak, nevyjádří-li se daný orgán, instituce nebo jiný subjekt ve lhůtě dvou měsíců od této výzvy, může být podána žaloba na nečinnost, a to ve lhůtě dalších dvou měsíců. Pokud daný orgán v dané lhůtě stanovisko zaujme, tvrzená nečinnost je tím ukončena a je případně nutno podat žalobu na neplatnost.³⁴

V této souvislosti je třeba zdůraznit, že není nečinností přijetí rozhodnutí odlišného od rozhodnutí, o které usiluje dotčená osoba.³⁵ Kromě toho je ustálenou judikaturou Soudního dvora, že žalobu na neplatnost je možné podat „proti veškerým aktům přijatým orgány bez ohledu na jejich povahu či formu, jejichž účelem je vyvolat závazné právní účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce tím, že podstatným způsobem změní jeho právní postavení“.³⁶ Jinými slovy i pouhý dopis může být aktem ve smyslu čl. 263 SFEU.³⁷

Žaloby ČR

Od přistoupení k EU do 31. prosince 2015 podala ČR 10 žalob na neplatnost aktu EU. O pěti z nich již bylo rozhodnuto, v jedné věci byla žaloba stažena, ve čtyřech věcech řízení k 31. prosinci 2015 stále probíhá.

ČR doposud nepodala žádnou žalobu na nečinnost.

T-51/14 Česká republika v. Komise (pomazánkové máslo)

Tribunál dne 12. května 2015 zamítl žalobu České republiky proti rozhodnutí Komise, kterým odmítla provést řízení o zápisu pomazánkového másla jakožto zaručené tradiční speciality ve smyslu nařízení č. 1151/2012. Tribunál míní, že zápis označení dle nařízení č. 1151/2012 není alternativou zápisu dle nařízení č. 1234/2007. Takový přístup by podle Tribunálu umožnil obcházení nařízení č. 1234/2007, narušil by sjednocení používání obchodních označení zemědělských produktů a cíl zachování hospodářské soutěže a ochrany spotřebitelů. Navíc Tribunál míní, že

³⁴ Srov. rozsudek *CTRS Laboratoires v. Komise*, T-12/12, EU:T:2012:343, bod 43.

³⁵ Rozsudek *Deutscher Komponistenverband*, 8/71, EU:C:1971:82.

³⁶ Rozsudek *Komise v. Planet*, C-314/11 P, EU:C:2012:823, bod 94.

³⁷ Z toho důvodu jsou žaloby někdy formulovány alternativně (viz např. *CTRS Laboratoires v. Komise*, T-12/12, cit výše, kde žalobkyně požadovala konstatovat nečinnost Komise a podpůrně navrhovala zrušení jejího dopisu), nebo je ve stejné věci podána žaloba na neplatnost i žaloba na nečinnost (ilustrací tohoto postupu jsou případy C-63/12 *Komise v. Rada* a C-196/12 *Komise v. Rada*).

podmínky obou nařízení pro zápis označení na seznam výjimek nejsou stejné, neboť nařízení č. 1234/2007 vyžaduje, aby se přesná povaha dotčeného výrobku lišila od povahy výrobku, jehož označení je chráněno.

T-141/15 Česká republika v. Komise (restrukturalizace vinic)

Dne 27. března 2015 byla podána žaloba na neplatnost rozhodnutí Komise, kterým se z unijního financování vylučují výdaje v částce cca. 2 mil. Eur týkající se podpor pro restrukturalizaci vinic. ČR nesouhlasí s postupem Komise, která označila vyplacení podpor na daná opatření jako nezpůsobilá, i když tato opatření nebyla ze strany Komise při schválení programu namítána.

T-147/15 Česká republika v. Komise (antidumpingové clo)

Dne 30. března 2015 byla podána žaloba na neplatnost rozhodnutí Komise, jímž České republice ukládá uhradit do vlastních zdrojů Unie částku 53 mil. Kč z titulu údajného nesplnění povinností při doměření a výběru antidumpingového cla. Tribunál přerušil řízení do rozhodnutí Soudního dvora o případech C-593/15 P a C-594/15 P *Slovensko v. Komise* a C-599/15 P *Rumunsko v. Komise*, v nichž Slovensko a Rumunsko podalo kasační opravný prostředek proti rozhodnutí Tribunálu o nepřípustnosti žaloby z obdobných právních důvodů, z jakých se Komise domáhá nepřípustnosti žaloby i v tomto řízení.

C-696/15 P Česká republika v. Komise (dopravní systémy)

Dne 8. října 2015 Tribunál zamítl žalobu České republiky na neplatnost nařízení v přenesené pravomoci (EU) č. 885/2013 a nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 886/2013. Důvodem žaloby bylo, že obě nařízení v rozporu se základním aktem (směrnicí 2010/40) stanovila pro ČR závazné povinnosti v oblasti zavádění inteligentních dopravních systémů (ITS). Tribunál dospěl k závěru, že nařízení pro ČR nejsou závazná, i když takový důsledek ze samotných nařízení nelze nijak dovodit. Důvodem je, že se ČR na svém území dosud nerozhodla zavést ITS, tudíž pro ni nařízení upravující specifikace v souladu se základním aktem nemohou být závazná. Zároveň Tribunál uvedl, že Komise má při přijetí nařízení v přenesené pravomoci široký prostor pro uvážení, tudíž může zmocnění přijmout konkrétní povinnosti dovodit z jakéhokoli ustanovení základní směrnice 2010/40, nejen z konkrétních ustanovení vymezujících rozsah zmocnění. Ačkoli tento výsledek navzdory zamítnutí žalob fakticky naplnil cíl sledovaný ČR (abychom nebyli nuceni na svém území ITS zavádět), vzhledem k problematickému odůvodnění byl dne 23. prosince 2015 podán kasační opravný prostředek.

INTERVENCE

ČR má na základě čl. 40 Statutu Soudního dvora ve spojení s čl. 129 až 132 JŘ Soudního dvora, resp. s čl. 115 a 116 JŘ Tribunálu nebo čl. 109 až 111 JŘ Soudu pro veřejnou službu EU, možnost vstupovat jako vedlejší účastník do řízení vedených mezi jinými subjekty na podporu jedné ze stran sporu. Žádost o vstup do řízení se podává ve lhůtě šesti týdnů ode dne zveřejnění oznámení o zahájení tohoto řízení v Úředním věstníku EU.³⁸ Po vstupu do řízení a obdržení procesních písemností je vedlejšímu účastníkovi umožněno předložit k věci své písemné vyjádření, případně se účastnit ústního jednání.

Této možnosti bylo od přistoupení ČR k EU do 31. 12. 2015 využito celkem v 94 případech, z toho v roce 2015 v 9 případech.

Nejčastějším důvodem pro intervenci ČR je podpora členských států žalovaných Evropskou komisí z obdobných důvodů, pro které podala Evropská komise žalobu proti České republice, z poslední doby např. C-545/10 *Komise v. Česká republika* [první železniční balíček]; C-109/11 *Komise v. Česká republika* [zahrnutí osob nepovinných k dani do skupiny DPH]; C-269/11 *Komise v. Česká republika* [zvláštní režim DPH pro cestovní kanceláře].

ČR rovněž často intervenuje v řízeních týkajících se vnějších vztahů EU či pravomocí jednotlivých orgánů Unie. Všechna tato řízení jsou charakterizována snahou těchto orgánů (zejména Evropské komise a Evropského parlamentu) o širší vymezení kompetencí po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost.

V ostatních případech je intervence ČR založena na důvodech rozličného charakteru (podpora Rady, popř. Komise v otázkách přístupu veřejnosti k dokumentům institucí či v otázkách boje proti terorismu, řízení týkající se rozlišování mezi čl. 290 a 291 SFEU, podpora Rady ve věci pravidelné úpravy platů úředníků EU, výklad čl. 260 odst. 3 SFEU atd.).

Následuje přehled řízení, do kterých ČR vstoupila jako vedlejší účastník v průběhu roku 2015.

³⁸ Čl. 130 Jednacího řádu Soudního dvora a čl. 115 Jednacího řádu Tribunálu. Pro řízení o kasačním opravném prostředku činí uvedená lhůta jeden měsíc (čl. 190 odst. 2 Jednacího řádu Soudního dvora a čl. 149 Jednacího řádu Tribunálu) a pro řízení před Soudem pro veřejnou službu EU čtyři týdny (čl. 109 Jednacího řádu Soudu pro veřejnou službu EU).

Věci, v nichž ČR v roce 2015 požádala o vstup do řízení

C-562/14 P Spirlea v. Komise

Švédsko podalo kasaci proti rozsudku Tribunálu ve věci T-306/12, v němž Tribunál odmítl žalobu směřující proti odmítnutí přístupu k dokumentům z řízení EU Pilot. ČR jakožto strana sporu v řízení před Tribunálem dále vystupovala v řízení na straně Komise.

C-600/14 Německo v. Rada

Předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Rady 2014/699/EU v rozsahu, v němž se týká změny článku 12 Úmluvy o mezinárodní železniční přepravě (základní úmluva COTIF). Podle Německa článek 91 a čl. 218 odst. 9 SFEU nepřiznávají EU pravomoc přijmout společný postoj ohledně pravidel, které byly projednány a odsouhlaseny na 25. zasedání revizního výboru úmluvy OTIF. Přijetím tohoto rozhodnutí proto Rada porušila zásadu svěření pravomocí podle čl. 5 odst. 2 věty první SEU. ČR vstoupila do řízení na straně Německa.

C-331/15 P Schlyter v. Komise (kasace Francie) a T-344/15 Francie v. Komise

Oba spory se týkají otázky režimu poskytování informací z řízení podle směrnice 98/34 (technické notifikace). ČR vstoupila do obou řízení na podporu Francie.

C-1/15 Komise v. Rakousko

Komise Rakousku vytýká, že některé vnitrostátní podmínky týkající se žádostí tureckých občanů o povolení k pobytu v Rakousku odporují unijnímu právu, zejména Dodatkovému protokolu k Dohodě zakládající přidružení mezi EHS a Tureckem. ČR vstoupila do řízení na straně Rakouska.

C-389/15 Komise v. Rada

Komise se domáhá zrušení rozhodnutí Rady o zmocnění k zahájení jednání o revidované Lisabonské dohodě o označení původu a zeměpisných označení. Komise je toho názoru, že dotčená oblast spadá do výlučné pravomoci Unie. ČR vstoupila do řízení na straně Rady.

C-392/15 Komise v. Maďarsko

Maďarsku je vytýkáno, že výkon povolání notáře podmínilo podmínkou maďarské státní příslušnosti. ČR vstoupila do řízení na straně Maďarska.

T-465/11 R MGS v. Komise

Spor se týká žaloby na neplatnost rozhodnutí Komise nařizujícího ČR zrušit rozhodnutí o výjimce z přístupu třetích stran pro plánovaný zásobník zemního plynu v Dambořicích. Po zrušení původního rozsudku Tribunálu Soudním dvorem (věc C-596/13 P) ČR dále vystupovala v řízení na straně MGS.

T-693/14 HAMR Sport v. Komise

Žalobce napadá rozhodnutí Komise, kterým byla podpora poskytovaná Českou republikou pro nezisková sportovní zařízení prohlášena za slučitelnou s vnitřním trhem. ČR vstoupila do řízení na straně Komise.

T-356/15 a T-382/15 Rakousko v. Komise a Greenpeace v. Komise

Rakousko a Greenpeace napadají rozhodnutí Komise, jímž byla za slučitelnou s vnitřním trhem označena plánovaná státní podpora pro výstavbu jaderné elektrárny Hinkley Point ve Spojeném království. ČR vstoupila do obou řízení na straně Komise.

ŘÍZENÍ O POSUDKU

ČR má na základě čl. 196 JŘ Soudního dvora rovněž možnost se vyjádřit k žádosti o posudek podle čl. 218 odst. 11 SFEU, kdy je posuzována slučitelnost zamýšlené dohody mezi EU a jedním nebo více třetími státy nebo mezinárodními organizacemi se Smlouvami.

V roce 2015 byly Soudnímu dvoru podány 3 žádosti o posudek (z oblasti větších vztahů), přičemž ČR se vyjádřila k jedné z nich (vyjádření v řízení o posudku 2/15 bylo učiněno až v roce 2016).

Posudek 1/15 (Dohoda s Kanadou)

Žádost o posudek podaná EP se týká návrhu Dohody mezi EU a Kanadou o předávání a zpracovávání údajů jmenné evidence cestujících, přičemž dle názoru Evropského parlamentu panuje v návaznosti na nedávný rozsudek *Digital Rights Ireland* právní nejistota ohledně slučitelnosti zamýšlené dohody se Smlouvami (čl. 16 SFEU) a Listiny základních práv EU (čl. 7, 8 a 52 odst.1). Dle EP zamýšlená dohoda zasahuje zvláště závažně do základních práv zakotvených v článcích 7 a 8 Listiny a Rada s Komisí neprokázaly nezbytnost přijetí takového omezení výkonu základních práv, která zamýšlená dohoda přináší. Vysoká úroveň ochrany stanovená v *Digital Rights Ireland* při přijímání legislativního aktu musí být stejná i pro uzavírání mezinárodní dohody s třetími zeměmi. EP pochybuje o správnosti zvoleného právního základu a uplatňuje názor, že zamýšlená dohoda sice sleduje dva cíle, avšak jeden z těchto cílů (ochrana osobních údajů) lze jednoznačně identifikovat jako hlavní, zatímco druhý cíl (justiční a policejní spolupráce) je pouze vedlejší. Správným právním základem zamýšlené dohody by tedy dle EP měl být čl. 16 SFEU týkající se práva na ochranu osobních údajů.

Posudek 2/15 (Dohoda se Singapurem)

Komise se žádostí o posudek domáhá, aby Soudní dvůr určil charakter dohody o volném obchodu se Singapurem z hlediska rozdělení pravomocí mezi EU a její členské státy. Podle Komise je celá dohoda ve výlučné pravomoci EU.

Posudek 3/15 (Marrákešská smlouva)

Komise ve své žádosti o posudek klade následující otázku: „Má EU výlučnou pravomoc uzavřít Marrákešskou smlouvu o usnadnění přístupu k publikovaným dílům nevidomým a zrakově postiženým osobám či osobám s jinými poruchami čtení tištěného textu?“ Komise se domnívá, že výlučná pravomoc EU smlouvu podepsat a uzavřít vyplývá z čl. 3 odst. 1 SFEU vzhledem k tomu, že Marrákešská smlouva (MS) má

přímé a bezprostřední účinky na obchod a jejím primárním cílem je usnadnění přeshraniční výměny knih a tištěných materiálů v přístupném formátu. Ovšem i v případě, že by jako právní základ pro rozhodnutí o podpisu a uzavření smlouvy byl stanoven pouze čl. 114 SFEU a nikoliv čl. 207 SFEU, výlučnou pravomoc EU dovozuje Komise z čl. 3 odst. 2 SFEU z důvodu, že smlouva může ovlivňovat nebo měnit rozsah působnosti pravidel EU. Dne 12. října 2015 bylo Soudnímu dvoru zasláno vyjádření v tom smyslu, že EU nemá výlučnou pravomoc uzavřít MS z důvodu její nekomerční povahy. Navíc unijní úprava autorského práva představuje pouze minimální harmonizaci a MS provádí výjimky z autorského práva v intencích vymezených směrnicí 2001/29, tudíž přijetím MS nemůže docházet k ovlivnění či změně působnosti unijních pravidel.

DALŠÍ AKTIVITY VLÁDNÍHO ZMOCNĚNCE

Vedle zastupování ČR před Soudním dvorem EU vykonává VLZ celou řadu dalších úkolů, které s jeho hlavní činností přímo či nepřímo souvisí. Jedná se zejména o organizaci činnosti výboru VLZ, o zastupování ČR v rámci jednání pracovní skupiny Rady „Soudní dvůr“ a zastupování ČR v rámci každoročního setkání zmocněnců pro Soudní dvůr z celé EU.

Výbor vládního zmocněnce v roce 2015

Jak bylo uvedeno výše, Výbor vládního zmocněnce, zřízený Statutem VLZ, je mezirezortním poradním a konzultačním orgánem, jehož úkolem je napomáhat VLZ při plnění jeho úkolů, složený ze zástupců jednotlivých resortů.

Výbor slouží nejen jako platforma k výměně názorů a informací o důležitých řízeních před Soudním dvorem, resp. EK, ale také k zajištění efektivní komunikace mezi VLZ a odpovědným resortem při vypracovávání vyjádření ČR k jednotlivým soudním řízením, resp. řízením před EK.

V roce 2015 se Výbor pravidelně setkával, celkem se uskutečnilo 8 setkání.

Pracovní skupina Rady „Soudní dvůr“

Ze své pozice je VLZ také členem pracovní skupiny Rady „Soudní dvůr“. Zasedání této pracovní skupiny se konají v pravidelných intervalech v Bruselu. Tato pracovní skupina je z části též konzultačním místem vládních zmocněnců většiny členských států a zástupců Soudního dvora EU, v jehož rámci jsou diskutovány praktické otázky dalšího směřování rozhodovací činnosti Soudního dvora EU.

V roce 2015 se pracovní skupina sešla k projednání navrhovaných změn Statutu Soudního dvora, které se týkaly zejména návrhu na navýšení počtu soudců Tribunálu o 28, který byl v prosinci 2015 definitivně schválen.

PRACOVNÍCI KANCELÁŘE VLÁDNÍHO ZMOCNĚNCE A SVĚŘENÉ AGENDY

PS pro infringementy

Thomas Müller

PS pro infringementy, „věcné“ infringementy

V Kanceláři působí od února 2008

Specializace dle gestora: MPO, MD, MMR, MO, ÚOHS

Tel.: 224 182 421

thomas_muller@mzv.cz

Jiří Pavliš

PS pro infringementy

V Kanceláři působí od listopadu 2013

Specializace dle gestora: MPSV, MZe

Tel. 224 182 804

jiri_pavlis@mzv.cz

Soňa Šindelková

PS pro infringementy, EU-Pilot

V Kanceláři působí od ledna 2011

Specializace dle gestora: MV, MPO, MZd

Tel. 224 182 584

sona_sindelkova@mzv.cz

PS pro předběžné otázky

Jiří Vláčil

Vedoucí PS pro předběžné otázky, intervence

V Kanceláři působí od června 2008

Specializace dle gestora: MSp, MV, GŘC, ÚPV, MK

Tel.: 224 182 827

jiri_vlacil@mzv.cz

Lucie Březinová

PS pro předběžné otázky

V Kanceláři působí od června 2008

Specializace dle gestora: MSp

Tel. 224 182 480

lucie_brezinova@mzv.cz

Lucie Dvořáková

PS pro předběžné otázky

V Kanceláři působí od prosince 2015

Specializace dle gestora: MŽP

Tel. 224 182 821

lucie_dvorakova@mzv.cz

V roce 2015 se do realizace agendy VLZ zapojili také následující pracovníci OKP 1.

Emil Ruffer

Ředitel OKP

Tel.: 224 182 310

emil_ruffer@mzv.cz

Markéta Štěrbová

Vedoucí PS pro obecné otázky komunitárního práva

V OKP1 působí od září 2011

Tel. 224 182 309

marketa_sterbova@mzv.cz

Markéta Hedvábná

PS pro obecné otázky komunitárního práva

V OKP1 působí od března 2012

Tel. 224 183 365

marketa_hedvabna@mzv.cz

Hana Pešková

PS pro obecné otázky komunitárního práva

V OKP1 působí od června 2008

Tel. 224 182 596

hana_peskova@mzv.cz

Ondřej Šváb

PS pro obecné otázky komunitárního práva

V OKP1 působí od listopadu 2013

Tel. 224 182 106

ondrej_svab@mzv.cz